

NEŠTO DIŠE U MOJOU TORTI

Kad otkuca ponoć
sve torte postaju gorke...

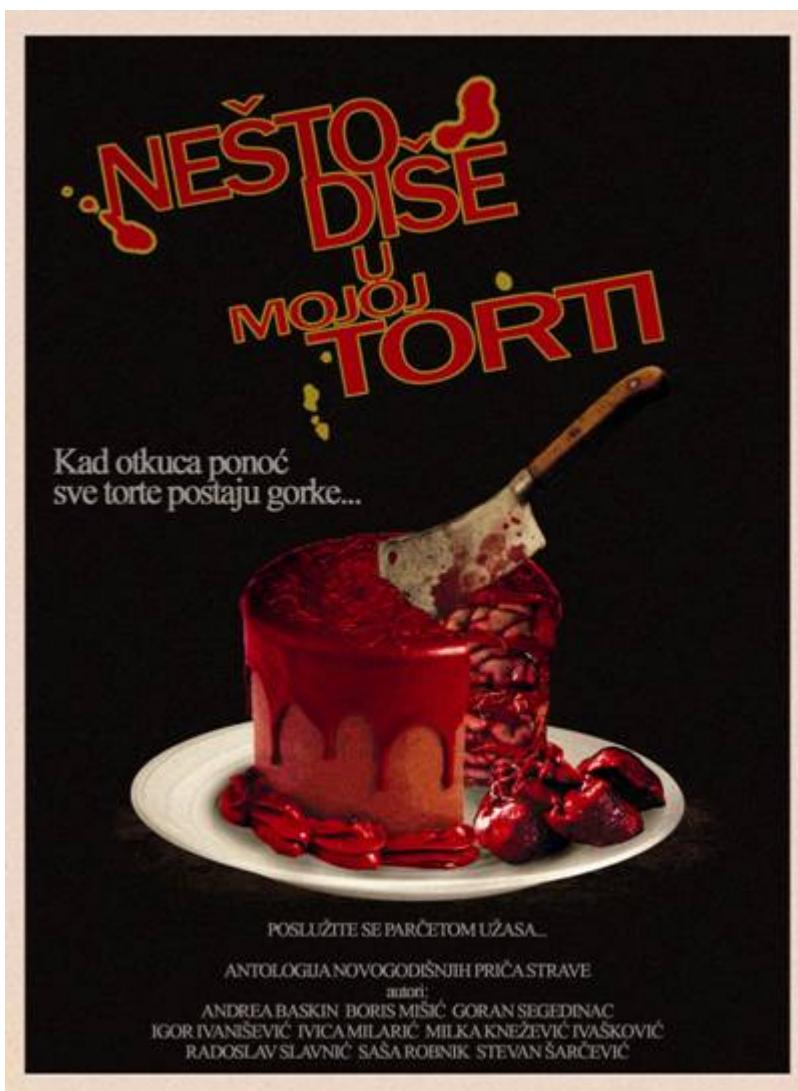

POSLUŽITE SE PARČETOM UŽASA...

ANTOLOGIJA NOVOGODIŠNJIH PRIČA STRAVE

autori:

ANDREA BASKIN DORIS MIŠIĆ GORAN SEGEDINAC
IGOR IVANIŠEVIĆ IVICA MILARIĆ MILKA KNEŽEVIĆ IVAŠKOVIĆ
RADOŠLAV SLAVNIĆ SAŠA ROBNIK STEVAN ŠARČEVIĆ

NEŠTO DIŠE U MOJOJ TORTI

ANTOLOGIJA NOVOGODIŠNJIH
PRIČA STRAVE

Dragi čitaocē,

Pre nego što te ošamute strava i užas koji te čekaju na stranicama ove knjige i pipci iz senke šćepaju i odvuku u mrak, želimo ti lep provod tokom predstojećih praznika i sve najbolje u novoj godini.

Ukoliko prepoznaš i sebe među junacima neke od priča, nemoj brinuti. U njima su opisani obični ljudi, tvoji sugrađani i komšije. Nešto tajanstveno i zlo im se dogodilo, a nas navelo da to podelimo sa tobom. Nadamo se da ćeš uživati u onome što jedva čeka da bude ispričano.

Savetujemo ti da se opustiš, jer si to svakako zaslužio.

Samo, imaj na umu – opreza nikada dosta! I zato, kada se završi slavlje, kada prijatelji odu, a svetla se pogase, obavezno zastani pre odlaska u krevet, zatvori oči i dobro oslušni...

Možda nešto diše u tvojoj torti.

Andrea Baskin

Andrea Baskin je rođena 1982. godine u Augsburgu, gradiću u Nemačkoj. Počinje da piše poeziju sa osam godina, da bi sa devetnaest prešla na dužu formu i počela da piše prvi roman, koji završava dve godine kasnije. „Čovek bez lica“ ugledao je svetlost

dana 2010. godine i za sada je jedina, ali na putu je prvi deo trilogije o vampirima, pa zatim i novi projekti.

Godinu dana učestvovala je na književnoj radionici foruma „Znak Sagite“.

Živi i radi kao instruktorka fitnesa u Subotici, gde u slobodno vreme i svira, piše tekstove za razne bendove, fotografiše i prevodi engleski i nemački.

Ko se zadnji smeje...

Posmatrao ih je. Sakriven iza obližnjeg žbuna, nije skidao pogled sa nevine devojačke igre i prizora golih tela koja su se izazovno presijavala na bleđoj mesečini. Smeh je smetao osetljivim ušima i izazivao izraz mržnje na njegovom gotovo bebastom licu. Kupale su se u jezercetu u kome je učio da pliva. Sve što je u tom trenutku osećao prema njima bila je odvratnost. Raskalašane i nepristojne bludnice. Morao je da ih kazni!

Mama mu je od malena govorila da su žene zlo i da ih se kloni. Znao je da je zaslužio svu bol, sve batine koje je dobio od nje. Sve joj je opraštao, čak i kad mu je slomila vilicu, jer je rekao da mu se sviđa jedna devojka. Doručak, ručak, večera – batine. Najviše je, međutim, volela kada je on nju tukao, zato bi mu svaki Božić poklanjala novu igračku za nanošenje bola. Obožavala je bič, ali je najčešće tražila da je udara pesnicama. Satima. Imao je snažne ruke, jer ga je kao dete terala da udara vreću kako bi ojačao. Kada nije želeo da je sluša, ona bi tukla njega, dok je ne bi konačno poslušao. Batinjanje majke je počelo kada je napunio četrnaest godina. Često ga je molila da ne staje, dok jednom stvarno nije prestajao. Udarao ju je i udarao. Masnice na njenom telu šarenile su se kao mozaik. Vrištala je, dok joj je njegov zlatni prsten kidao kožu sa leđa sve brže i brže, ostavljajući duboke ožiljke. Znao je, ako

prestane, neće biti u stanju nikada više da je udari. Pršljenovi kičme su krckali glasnije od suvih grana koje su tada pokrivale zemlju oko kuće zabačene u šumi. Imao je osećaj da će mu glava eksplodirati. Od zvukova lomljenja kostiju, od besa, od vrištanja koje je postajalo sve isprekidanije. Onda je sve to odjednom prestalo. Tišina je ispunila prostoriju do samog tavana. U momentu kao da su i insekti zadržali dah. Hladnoća mu je grčila prste dok je dovlačio sekiru iz šupe. Jednim preciznim udarcem, odvojio je glavu od trupa, da bi prešao na udove. Kapljice su se raspršile u vazduhu nalik malim crvenim vatrometima. Krv se u mlazevima slivala sa stola. Kada je završio, seo je i dugo posmatrao rešćerečeni leš žene koja mu je bila sve u životu. Nije plakao, samo je obuhvatio kolena i ljuljao se. Polako i ritmično. Napred – nazad.

Nakon nekoliko dana, smrad se počeo širiti. Prazan, staklasti pogled kao da ga je i dalje optužujuće pratio. Kada više nije mogao da ga podnese, zakopao ju je u bašti.

„A daaaj, fuuuj!“ oglasila se Džesika.

Reči su se utopile u preteće zvukove koje je proizvodio šumski orkestar vetra i noćnih životinja. Vatra je tiho pucketala.

Mark je prevrnuo očima na neočekivanu upadicu, dok je Džesika gledala duboko u njih. Bile su crnje od mraka koji ih je okruživao i razlog njene fasciniranosti ovim tipom.

„Zar nismo rekli bez upadanja u reč? Koji je tvoj problem bogte?!“

„Pa, kada je odvratno“, pravdala se devojka.

„Tražile ste urbanu legendu, zar ne?“

Ponoć se približavala. Trebalo je to da bude noć za pamćenje. Četiri tinejdžera volela su sve što je nekonvencionalno. Što je *kul* i, po mogućstvu, originalno. Mala ekipa se odlučila za doček Nove Godine uz horor. Zašto bi samo Noć veštica morala tako da protekne?

Sendi i Džesika su bile drugarice, a momke su poznavale sa foruma užasa. Pošto su im se činili simpatični a imali su ista interesovanja, odlučile su se za zajedničko kampovanje.

Doček na malo drugačiji način.

„Da.“

„Da nastavim, ili ćemo sada da filozofiramo koliko je odvratno to što je uradio?“

„Nastavi“, Džesika je spustila pogled, dok se Sendi kikotała.

„A, šta se ti smeješ?!“

„Smešni ste mi. Kao da ste mala deca.“

„Gde je Dejv?“ iznenada je upitao Mark.

„Zar ne čuješ kako hrče u šatoru? Znaš da je večiti partibrejker.“

„Zašto je onda, uopšte, i dolazio?“

„Kada je čuo da idem i ja, nije postojala sila da ga u tome spreči“, teatralno se pohvalila Sendi.

„Ima li nešto između vas?“ ubacila se Džesika.

„Da, u njegovim snovima!“

Svi su se nasmejali.

„Onda? Da nastavim?“

„Nastavi!“ viknule su jednoglasno.

Znači, lik ih je posmatrao, kao i sve ostale ljude koji su dolazili tu da se kupaju. Tog leta je napunio devetnaest godina. Priče o ludaku koji je živeo sam brzo su dospele i do grada.

Klinci su smislili „ispit hrabrosti“, koji je svaki od njih morao da položi. Otići do kuće u šumi, zakucati na vrata i sačekati da neko otvori. To mu je bila sreća. Nakon što je nekoliko dece pošteno uplašio hvatajući ih za rukav pre nego što bi uspeli pobeći, počeo je da preživljava tako što je krao stvari od turista i prodavao ih upravo tim klincima.

Koliko god da su ga se plašili, toliko su ga gotivili, jer im je davao cigarete i alkohol.

Devojke su cičale, prskajući se hladnom vodom dok je bes u njemu dostizao vrhunac.

Istrčao je iz skrovišta i najbližoj razvalio takvu šamarčinu da je na mestu pala u nesvest, drugu je zgrabio za zglob gotovo joj iščašivši rame, ali treća je krenula da beži.

Potrčala je u mrak grabeći rukama kao slepac.

Zgrabio je sačmaricu i opalio joj hitac u leđa. Grimizna boja razlila se po vodi, kao mastilo po papiru.

Vežao je preostale dve devojke konopcem i hladnokrvno ih potrpao u kombi.

Držao ih je u podrumu sa još tri nesretnice, koje je ranije kidnapovao.

Jedna je konstantno sedela u čošku i lupala glavom o zid. Čelo joj je bilo krvavo, a iz usta joj je curila pena, kapljući joj sa brade kao pljuvačka bebama. Druge dve zarobljenice su „novajlijkama“ objasnile da je ta sirotica najduže tamo i da su je takvu zatekle. Nikad nije ni reč progovorila, retko je jela, a uveče je ili lupala o zid ili vrištala bez ikakvog vidljivog razloga. Šake su joj takođe bile raskrvavljene, što je svedočilo o tome da je i njih koristila za udaranje o zid.

Svako veče, jednu od njih bi drogirao i izvodio iz podruma. Šta im je tačno radio ni jedna nije umela da kaže, ali i o tome postoje priče.

„Meni se piiiški!“ dreknula je Džesika.

„Ja u ovo ne verujem“, Marku je već bilo dosta njenog prenemaganja.

Sendi se trгла kao da se pred njom pojavilo čudovište.

„Ti, bre, nisi normalna, majke mi!“

„Idi pišaj!“

„Bože, kako si nekulturan“, napućila je usne.

„E, ‘ajde stvarno... idi...“

„‘Ajde saaa mnooom...“

„Joooj!“

„Mark, koliko je sati?“

„Otkud ja da znam?!“

„Pa... mislila sam...“

„Previše ti razmišljaš.“

„Idemo tamo iza drveta, ali požuri, želim da čujem nastavak priče“, nestrpljivo ju je požurkiвала Sendi.

„Možda vam je i ne ispričam...“ promrmljao je sebi u bradu.

Dejv je i dalje ujednačeno hrkao. Hrkanje mu je zaista nalikovalo pilanju drveta. Sova na grani se promeškolljila i ispustila umorno „hu“.

„Evo naaas“, iritirajući glas se prolomio dalje nego što je iko od njih očekivao.

„Ups“, dodala je tiše.

„Nekad si stvarno gora od deteta“, zaključila je Sendi.

„Nastavi“, duo se okrete prema Marku.

„Važi, ali budete li me još jednom prekinuli, ostaćete bez priče!“
„Nećemo... obećavamo“, Džesika reče u ime obe.

Ritmično kuckanje šivaće mašine presecao je tihi zvuk gitare. Plač je bio prigušen krpom koja joj se nalazila u ustima.

„Bićeš najlepša od svih!“ promrmljao je više sebi u bradu, nego što se obraćao njoj.

Prišao je i ne baš nežno krenuo da čupa odeću sa njenog tela. Zatvorila je oči da ga ne vidi, ali miris jakog ženskog parfema podsećao ju je na njegovu blizinu. Šanel broj 5. Taj čuveni, izlizani, dobro prepoznatljivi Šanel broj 5. Dodir njegovih prstiju na grudima joj se gadio. Grubi pokreti su je boleli. Koža joj je gorela kao da se spontano zapalila.

Prislonio joj je nešto uz telo. Kada je otvorila oči ugledala je haljinu na cvetiće. Osetila je kako joj stavlja i šešir na glavu.

„Lepa si kao lutka“, smešio se, a ona je ugledala praznine u ustima.

„Hoćeš li da budeš dobra?“

Gledala ga je sa čuđenjem.

„Pitao sam te nešto“, lupio joj je šamar.

Crveni otisak šake na njenom belom obrazu nalikovao je na leptira.

„Pitaću te samo još jednom... hoćeš li da budeš dobra?“

Klimnula je naglo glavom, osećajući kako joj je vratni pršljen neprijatno krcnuo.

„Zašto su ti usta tako mala?“

Nije u potpunosti razumela pitanje, samo je razrogačila oči u čudu.

Udarac koji je usledio doveo je do toga da se krpa u ustima natopi krvlju, a usne naglo oteknu. Izvadio je išarano platno.

„Jaaaoo, kako je leeeepo“, uzviknuo je sa oduševljenjem deteta, prevrćući oči u ekstazi.

Pljunula je dva zuba. Zaigrala su po podu nalik kockama u kazinu.

Besan pogled bio je potpuno suprotan reakciji koja je do malopre preovladavala njegovim bićem.

„Zašto si to uradila?“ zarežao je.

Uzeo je klješta i isčupao joj nokat sa palca, cimajući alat levo-desno ne bi li olakšao posao. Nije ništa osećala pod dejstvom droge, tako da je samo posmatrala u neverici bespomoćno se trgnuvši nekoliko puta.

Posle toga se ničega nije sećala, kao ni jedna pre ili posle nje.

Uskoro su im svima tela bila prekrivena masnicama. Nekonrolisani izlivi besa njihovog mučitelja ostavljali su jasan trag. Kako je vreme prolazilo, bile su sve više nalik porcelanskim lutkama. Jarko crvene, podbule usne, tup pogled. Nokti na rukama su im nedostajali, isto kao i kosa sa glave. Sve odreda ih je obrijao na ćelavo, kako bi mogao da im stavlja periku po želji. Ta igra je trajala nekoliko meseci.

Pojam o tačnom vremenu su već davno izgubile, kada im je jedne noći doneo pet kutija.

„Srećan Božić!“ uzviknuo je.

Zbunio ih je.

„Šta čekate? Otvorite poklone!“ poremećeno se smejaio, neprekidno otvarajući poluprazna usta.

Nedugo zatim svaka devojka je držala po jedno oružje. Naučile su da se ne opiru naredbama. Arsenal je bio prilično šaren. Katana, pištolj, lovački nož, bejzbol palica i sekira.

„Neka igra počne“, ovog puta je vrisnuo.

Nisu znale o čemu govori.

„Koja od vas preživi, puštam je na slobodu“, cerekao se.

Kao da je to bila komanda na koju su dugo čekale, sve odjednom krenuše na njega.

„I?“ radoznalo je upitala Sendi, trepnuvši od uzbuđenja.

Mark je skinuo majicu, kako bi se pred šokiranim pogledom devojaka ukazao trup prepun ožiljaka, razvukao usta u širok osmeh pun veštačkih zuba i rekao.

„NISU USPELE DA ME UBIJU!“

Boris Mišić

Boris Mišić rođen je 1974 godine u Rijeci. Od 1995. godine živi u Novom Sadu, gde je i diplomirao na Pravnom fakultetu.

Ljubitelj je fantastične književnosti (epske i urbane fantastike, horora) i stripa. Od savremenih pisaca obožava Stivena Kinga. Član

je redakcije portala „SF-Serbia“ (www.sf-serbia.com), gde piše recenzije knjiga i stripova. Jedan je od redovnijih učesnika književne radionice „Znak Sagite“.

Priče je objavljivao u časopisima „Emitor“, „Afirmator i „Libartes“.

Noćna straža

31.decembar, 1993. godina, negde u Bosni

Svet je bio nepomičan, beo i tih poput smrti. Mitar nervoznim, promrzlim prstima zapali cigaretu. Nikada nije voleo zimu i glupave novogodišnje praznike. Loše je spavao poslednjih dana. Preksinoć se probudio skočen od leda, pred samu zoru, da bi mu se vid poigrao sa živcima. Sa prozora ga je posmatralo bledo, gotovo prozirno lice devojčice. Skočio je sa kreveta istog trenutka kada je ugledao, dograbio papovku i izjurio iz stražare. Nikoga nije bilo napolju; ničega. Još jedna prevara umornog uma. Požalio je što se nije ranije vratio sa odsustva. Sada bi bar sa ostatkom jedinice bio na liniji. Bolje je biti i u rovu, pomisli, nego sa još trojicom zgubidana čuvati besmislenu stražu u porušenom selu, slušajući zavijanje beživotnog decembarskog vetra, koji mu je strugao po živcima i činio ga napetim i agresivnim.

Trojica zgubidana. Prezrivo pljunu u sneg. Dvojica će se jednog dana poubijati. Damir i Slaviša. Damir mu je išao na živce svojim srbovanjem, stupidnim veličanjem likova i stvari o kojima pojma nije imao. Krupan, ko od brda odvaljen. Puno mišića, a malo pameti. Još gore, kratak fitilj. Slaviša – sušta suprotnost. Sav u hipi fazonu, mršav, bled i usukan. Gitara, Bitlsi, Bob Marli, mir, svi ljudi se vole i slična sranja. Silom prilika tu gde je, mrzeo je i vojsku kojoj je

pripadao i njene vojnike. Mitar ih je mrzeo obojicu podjednako. Glupa seljačina i glupi gradski kicoš.

Ali treći... sa nadimkom Pop. Mitar mu se divio. Hrabar, odvažan, bez straha na liniji, sposoban da svakom oficirčiću saspe u lice šta misli. Tip zaista ima harizmu, pomisli Mitar. Prosto se prirodno nametnuo kao vođa.

Sve je na kraju krajeva, i poteklo od Popa. Cela suluda ideja.

Mitar pogleda u mrtvo belilo, prisećajući se razgovora od pre nekoliko sati.

„Nećemo valjda novogodišnju noć provesti stražareći u ovim ruševinama? Recite mi da se šalite“, Pop ih je gledao sa nevericom.

Damir se lenjo protegnu na krevetu. „A, šta ‘oćeš da radimo? Da brišemo kući? Znaš dobro koliko ima punktova vojne policije.“

„Mogli bi smo da ostanemo ovde, igramo karte, drmnemo koje pivo...“ Mitar se nadao da će poslušati glas razuma.

Popov iznenadni kez, nije međutim slutio na dobro. Mitar je dobro poznao njegov govor lica. Kad god bi mu se takav osmeh proširio licem, usledio bi neki belaj.

„A, da dovedem Renatu, da se malo zabavimo?“ Popov kez je bio sve veći.

Damiru se oči zacakliše. „Nije ti to loša ideja“, dobaci.

„Nije, ako hoćeš da zakačiš sve polne bolesti koje postoje“, oglasi se Slaviša.

„Šta je hašišaru?“ Damir se smeškao. „Bojiš se ženske? Pa sutra možeš poginuti budalo, a da se ne omrsiš.“

„Daj, ne serite“, Pop je bio uporan. „Riba skroz dobro izgleda. Noge da umreš, crna kosa, dobro nije nešto u faci, ali dupe i sise ima se šta videti.“

„Da izgleda dobro, izgleda“, Mitar se složio. „Samo što je pola grada, i tri četvrtine kasarne prošlo kroz nju. Bila je s oficirima za lov. Mršavi je u pravu, fasovaćemo neku boleštinu.“

Bilo je međutim, kasno. Damir se primio. Slavišin otpor se topio. Pop je bio ubedljiv. Dobar je s Renatom, skupiće love što imaju, pa će je dovesti da se sve petoro fino zabave. Na kraju je Mitar popustio. Pomisao na Renatine snažne butine i kurvinski pogled, bila je ipak primamljivija od zurenja u ledenu pomrčinu. Ili kartanja i opijanja.

Ostao je još jedan detalj. Tačnije dva.

„Šta ćemo s vodnikom Torbicom? I onim magarcem Kovačevićem?“ upita Mitar.

„Renatu dovodim oko deset“, Pop je razrađivao strategiju. „Torbica će do pola deset već biti ukomiran, u carstvu snova. Znaš da debela svinja uvek loče posle podne. A Kovačević, šta si mislio, da će se on ovde s nama motati? Ide taj u grad, provešće noć kod žene i dece“

Mitar se ponovo zagleda u avetinjski puste kuće, osećajući da mu vetar struže po kičmi. Najednom, jedva je čekao da ih vidi. Da čuje Renatin glupavi kikot – sada mu se on činio kao najlepša muzika. Bilo šta, samo da razbije jezivu, zjapeću tišinu, koju je prekidao tek fijuk suludog vetra.

Baci pogled na sat, i ču korake. Damir i Slaviša.

„Sve po planu?“ reče kad su ušli u stražarsku kuću.

„Jašta“, otpuhnu Damir. „Krmak se naroljao i zaspao. Kovačevića nema, taj je već zapalio u grad. Kasarna je potpuno prazna, niko neće u obilazak straže noćas. Oni u kuvariji su mirni, gledaće svoja posla. Sve je čisto.“

22.30

Stražarska kućica orila se od smeha. Mitar je pocrveneo u licu od rakije; baš se lepo ugrejao. Sa svakom novom čašicom, Renata mu je izgledala sve lepša. Mršavi hašišar je opčinjeno buljio u nju. *Slaviša će se još zaljubiti*, pomisli Mitar. Razgovor je bio sve opušteniji. Damirove ruke su joj šarale po džemperu, pipajući grudi. Mitar joj stavi ruku na butinu. Cerekala se kao luda, pijana i vesela.

Ipak, oči su joj i pijanoj, tražile Popa. Mitar po prvi put oseti ubod ljubomore. Prokletsvo, tip se sviđao baš svima. Ne bi trebalo da ga je briga zbog naklonosti jedne fufice, ali nije mogao poreći da ga je žacnulo.

Pop se ipak pokazao drugarčinom. Očima joj dade znak, i ona uhvati zbunjenog i pocrvenelog Slavišu pod ruku.

Njih trojica se bez reči pokupiše napolje. Ugrejane od rakije i navale strasti, zapuhnu ih ledeni decembarski vazduh. Mitrovo dobro raspoloženje namah iščeznu. Prokleta mesto, pomisli. Ne dozvoljava ti ni pola sata sreće, ni pola sata zdravog razuma. Ruševine su

preteći zjapile iz mraka, kao da će ih progutati. Mitar se strese. *Uzidaće nas u sebe, kao Skadar na Bojani.* Odmahnu glavom, da rastera sulude misli. Vetar još jednom zafijuka, i Mitru se učini da čuje nešto u daljini... neki zvuk koji ne bi trebalo da se čuje.

Ponovo. Ovaj put nije moglo biti greške.

Jecaj. Plač.

„Jeste li čuli? Neko plače u blizini? Pope... da proverimo?“ reče Mitar.

„Kakav plač? Ništa nisam čuo.“ Damir je vrteo glavom.

„Ma, znaš da vetar proizvodi čudne zvukove“, reče Pop. „Napet si, opusti se.“

„Da, u pravu si. Napet sam, samo vetar.“ Odgovori Mitar, nimalo ubeđen.

„Biće hrabriji kad mu Renata popuši“, nasmeja se Damir.

Idiote, pomisli Mitar, ali zadrža tu misao za sebe.

23.00

Slaviša je izgledao iscrpljeno... i nekako previše bledo. Dok su pušili ispred stražare, kroz zavijanje vetra slušali su Renatino i Damirovo stenjanje i cerekanje.

„Pa, kako je bilo? Dobra mala, a?“ Pop ga veselo gurnu ramenom.

Slaviša je ćutao. Pušio je ćutke, a onda se okrenuo i pogledao Popa u oči. Mitar se naježi. To je bio prazan pogled... pogled mrtvaca.

„Pope“, poče Slaviša, „ono što si pričao da ti se desilo... kad si se vraćao iz kenjare. Da si imao osećaj da te neko posmatra sa stadionskog koša, da su ti se dlake na vratu naježile?“

„Samo ružan osećaj, ništa više“, reče Pop. „Ove proklete ruševine same po sebi su depresivne.“

„Konačno si prestao biti devac, pa si se ukenjao“, Mitar pokuša da okrene na šalu.

„Mitre, čuo si šta se ovde događalo devedeset druge i u novogodišnjoj noći devedeset treće. Znaš kako se ubijalo. Poznajem momke iz prošlogodišnje klase. Čuo sam da su neki otkočili. Čuli su *glasove*, priviđalo im se svašta na noćnoj straži.“ Slaviša je bio beo kao kreč.

„Ti nisi normalan. Čoveče, zašto ne pričaš o malo, nego se opterećuješ babskim pričama?“ Mitar je besneo, ali je osećao strah. Po prvi put je popizdeo na Popa. Nisu ovo smeli uraditi. Previše patnje i bola zakopano je u tim zidinama. Oskrnjali su ovo mesto. Mitar nije shvatao kakva se misao formira u njegovom umu, ali je osećao da nešto dolazi, večno i konačno, dok je vetar neprekidno pevao kroz zidine.

„Dok smo, znaš...“ Slaviša promuca, „sa prozora nas je posmatrala neka devojčica.“

23.20

Pop je bio predzadnji. Mitar je osećao prazninu, sve u njemu je vrištalo, a nada gasnula; osećao je da se beskrajna, konačna hladnoća bliži i da će ih sve usisati u tamu kao čudovišni vrtlog. Ne, sunce neće svanuti za nas, nikada, pomisli. Ovo mesto će nas pojesti, primiti u sebe zauvek, ugradiće nas u svoje krvave temelje, gde ćemo do kraja večnosti slušati pesmu zimskog vetra i plač mrtvih.

23.40

Renatino telo bilo je toplo, meko i podatno, njene usne vlažne i željne. Mitar joj je bio zahvalan na tom daru. Nije je više potcenjivao, sada je uvideo svu veličinu i lepotu onoga što im je pružila. *Da stvorimo život usred ove pustoši, smrti i razaranja. Da postanemo na neki način besmrtni. Nikada nećemo znati ko je od nas, zar ne?*

„Hvala ti“, poljubio ju je nežno, u čelo i oči, a zatim izašao u tamu.

Dočekao ga je talas beline, mećava koja je brisala čula, um i vreme... Mitar je kroz tu belinu video i čuo ono što je prošlo i što je naslućivao da se ovde dogodilo. Posmatrale su ga oči mrtvih koji su se obešeni, njihali sa koša. Čuo je rafale koji su kosili ljude ispred vlastitih kuća. Video je porušene zidine u njihovom nekadašnjem sjaju – dok su kuće još bile čitave, a plameni jezici tek počinjali da ih ližu. Čuo je nasmejane glasove vojnika koji su tovarili stvari u kamione i kola. Video je i najbizarniju sliku od svih – sa gomile leševa ustala je devojčica, mala, mršava, u kratkoj haljinici i

prevelikom džemperu, jecajući je dozivala majku, držeći u rukama školsku muzičku svesku – kajdanku, sa koje je kapala krv. Otvorio je oči, svet oko njega je stao, zarobljen u hladnoj, bezvremenoj tami. Pogledao je u kasarnu – nije bilo svetala. U umu mu se fomirala još jedna slika – torbica leži u lokvi krvi, očiju ispunjenih užasom i mrtvim rukama čvrsto steže staklo zariveno u grkljan. Vratio je pogled na put – mećava mu je otežavala vidik, ali dobio je neko šesto čulo kojim se probijao kroz ledenu tamu. Na putu je uočio sitnu siluetu. Dozivala ga je ručicama. Mitar gotovo oseti olakšanje. Neće više biti ružnih snova, krivice zbog tuđih grehova, neprijateljskog okruženja koje ga je izjedalo iznutra kao rak. Nije se više plašio, postaće jedno sa ovim mestom, zauvek.

24.00

Renata je plakala. Um joj se polako bistrio od pića i nije bila ponosna što leži u bednoj stražarskoj kućici, sa toplim semenom četvorice muškaraca u sebi. Poslednji, Mitar, uradio je nešto što joj niko dosad nije priuštio... Poljubac u oči i čelo, tople, nežne reči koje su joj poterale suze na oči. To je bolelo više od osećaja poniženosti i papirnih dojučmaraka koje su bile razbacane po krevetu. Polako se pridigla, ošamućena od pića i strasti. Prokletstvo, gde su svi? Moraće da prespava tu. Ne može po ovom kijametu u grad. Jedino ako je neko isprati. Mogao bi Pop. Možda i Mitar. Sladak je, pomisli. Glumi muškarčinu i mrguda, ali zapravo je nežan i drag. Ogrnula se kaputom i izašla napolje.

Dozivala je momke, ali odgovara nije bilo. Pogledala je mračnu siluetu kasarne – nekadašnje škole. Da nisu tamo otišli? Zar tako, bez pozdrava, *ciao bella*, odradili smo šta smo imali, sad sama po kijametu idi nazad u grad?

Na pola puta prema kasarni videla je siluetu.

Prišla je bliže i shvatila da se radi o devojčici. Mogla je imati nekih pet-šest godina. Bila je bleđa, ispijenog lica, umornih, tužnih očiju. Kratka haljinica i tanušni džemperčić skrivali su krhko telo.

„Mila, šta ti se desilo? Otkud ovde u ovo doba? Gde su ti roditelji?“

Devojčica ne odgovori. Samo je pogledala krupnim crnim očima i Renati se u nastupu lucidnosti učini da je devojčica previše bleđa,

gotovo prozirna, da joj sa kajdanke koju drži u rukama kaplje krv, da joj pada na noge i prolazi kroz njih ne ostavljajući nikakav trag, ali joj misao pobeže. „Uzmi“, reče i ogrnu devojčicu svojim kaputom. Nikakvog odgovora. Pomislila je da je povede sa sobom u grad, da je nahrani i ugreje, ali u tom momentu se nečeg setila.

Prokletsvo, pomisli, zaboravila sam pare.

„Sačekaj me tu mila, odmah se vraćam.“

Ponovo nikakvog odgovora.

Vratila se u stražarsku kućicu, povremeno se osvrćući da vidi devojčicu, koja se nije pomerala sa puta. Na krevetu su bile četiri novčanice od po dvadeset maraka, ona ispruži ruku da ih uzme, i u tom momentu zidovi oživeše.

Prvo su došle slike – videla je njihova lica, prozirna, bleđa, nestvarna, kako se meškolje u zidu – a, onda je stigao i zvuk. Glasovi su bili daleki, kao da dolaze iz drugog sveta, ali prepoznala ih je. Pop. Mitar. Damir. Slaviša.

„Mi ostajemo ovde, na noćnoj straži. Poseti nas nekad. Dođi. Dođi. Ne ostavljaj nas same u večnosti.“

Vrisnula je i istrčala napolje. Pogledala je u devojčicu koja je sada bledela, postajala sve nejasnija, poput sićušne zvezde koja gasne na noćnom nebu. Tanka ručica podiže se u nešto nalik pozdravu. Renata joj ošamućena mahnu, a zatim devojčice nestade. Na mestu gde je stajala sada je samo ležao Renatin kaput.

Renata pade na kolena, mećava joj se sjuri u oči i sve brane popustiše- jecala je dugo, želeći da zaboravi sve, utvarnu devojčicu, momke, tako žive i vatrene do pre samo koji minut koji su joj sada šaptali glasovima iz zida i ovo proketo mesto. Želela je da zaspe na snegu i da kada se probudi, sve bude samo ružan san.

Nije čula zvuk automobila koji se probijao kroz mećavu. Vrisnula je kada joj se nečija ruka spustila na rame. Vrisak se pretvorio u jecaj kada je prepoznala očevo lice. Pomislila je koliko ga je puta povredila i umesto osude na tom dobroćudnom licu videla samo brigu i nežnost. Zagrlio je čvrsto, milovao po kosi, šaptao umirujuće reči. Dobri, stari tata pomisli. Osećao je da nešto ne valja – ili se jednostavno prepao snega, noći i mećave i krenuo po nju.

Dok su se vozili kući, učinilo joj se da kroz fijukanje vetra čuje glasove, mešali su se muški, momački tonovi, i plač koji je podsećao

na dečiji. Ali pre nego što je njen um pokušao da tu informaciju obradi, umor je savladao i čvrsto je zaspala.

31. decembar 2000. godine, negde u Bosni

Kola se zaustaviše pored niske, neugledne kućice smeštene u blizini velike škole. Iz kola izađe mlada, naočita žena, vodeći za ruku malog dečaka. Kao i svake novogodišnje večeri godinama unazad dolazili su da polože cveće u kuću – ruševinu. Žena se priseti priča... o obnavljanju iste. Pokušaju obnavljanja. Desile su se čudne nesreće radnicima, pa su nakon toga pokušali da je potpuno sravine, ali ni to nije uspelo. Jedan bagerista je dobio srčani udar, a drugi je poludeo. Na kraju su rešili da je ostave na miru.

Osećala je podozrive poglede seljaka koji su virili iza zavesa – pretpostavljala je da odavno misle da je ćaknuta. Ipak je nisu dirali – dolazila je na isto mesto godinama i navikli su na nju kao što naviknu na mraz, mećavu ili oluju.

Položili su cveće i žena pomazi crnokosog dečaka po kosi.

„Da može otac da te vidi, kako si lep i porastao“, reče.

Mitre, uvek si mi bio najdraži, a nisam imala prilike da ti to kažem. Bila sam sa Popom samo da bih bila u tvojoj blizini. Oprosti mi. Mislila sam da nikada ne bi poželeo da budeš sa nekim... kao što sam ja.

„Otac, mama?“ dečak je upitno pogleda. „Čike koje šapuću iz zidova kažu da ovde počivaju moji očevi.“

Goran Segedinac

Rođen 1984. godine u Sarajevu. Diplomirao komparativnu književnost na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu.

Njegove priče iz domena horora i fantastike objavljujane su u zbirci „Gradske priče 3 – Fantastika“, časopisu na rumunskom jeziku „Europa“ i fanzinu „Emitor“.

Pričom „Nedonošče“ 2009. godine je osvojio prvo mesto na konkursu za horor priču u organizaciji sajta Eniaroyah.com.

Godine 2010. objavio je zbirku kratkih proznih ostvarenja „Iznutra“ (Vega Media, Novi Sad).

Živi i stvara u Novom Sadu.

Poklon

„Zatvori oči“, uzbuđeno reče Dragana, dok je odsjaj novogodišnjih lampica bojio zidove u mutne nijanse žutog i zelenog. Dejan je poslušao, ne skidajući osmeh sa umornog lica.

„Šta je sad ovo? Poranila Nova godina?“

„Poranila, poranila“, odgovori ona, i sagnu se da dohvati paket ispod kreveta. Posao šankera, nosio je sa sobom brojna odricanja u koje su se svakako ubrajali i radni praznici. Međutim, bila je rešena da svom voljenom upriliči makar malo atmosfere koja će mu biti uskraćena. Jutros je kurir doneo pošiljku i sada je jedino bilo važno da mu se dopadne ono što je bilo skriveno pod ukrasnim papirom. Jedva ga je dočekala da završi smenu. Srebrnasti celofan zašušta kada ga je primio u ruke.

„Dragana“, šapnu on, tobože prekorno. „Zašto si se trošila?“

„Hajde, ne filozofiraj nego otvori.“

„Ljubavi...“

On pokida traku, i otkri kutiju od lakiranog drveta. Dragana, poput malog deteta, skoči da upali svetlo, kako bi što bolje mogao da

osmotri ono što se nalazilo pod poklopcem.

„Ne mogu da verujem“, začu ga kako govori. „Odakle ti pare, ludo jedna?“

„Ne beri brige. Sa aukcije je.“ Našali se ona. „Ne sviđa ti se?“

„Ti si luda. Skroz. Dolazi ovamo.“ Dejan je zagrla toliko snažno, da je osetila kako gubi dah.

„Pronašla sam na netu da su ovi najkvalitetniji“, pokaza ona rukom na valjkasti predmet koji se nalazio na krevetu. „Nije bilo drugih učesnika u nadmetanju pa sam bila sumnjičava.“

„Šališ se? Pa svi u klubu će da polude od ljubomore. Niko nema ovakav šejker.“

„Niko nema ni ovakvu suprugu“, ona napući usta kako bi prihvatila poljubac. Volela ga je do ludila, i verovatno bi svisnula od muke da nije uspela da ostvari svoj naum. Dok ga je posmatrala kako ga pažljivo dodiruje, kao da će svakog trenutka ispariti, znala je da se trud isplatio.

„Nemoj samo da mi zavodiš gošće, sada kada imaš ovako šmekersku opremu.“

„Stvarno bi trebalo da dođeš. Mogu da te uvedem bez problema.“

„Ne opterećuj se. Kristina ide kod svojih, a Snežana je sa momkom. Samo bih ti bila na teretu. Znaš i sam kolika će gužva da bude.“

Dejan uzdahnu.

„Ovo je poslednja godina, kunem ti se. Od januara ću da tražim neko mirnije mesto. Previše sam mator, a sa druge strane...“, on zastade.

„Šta? Šta si hteo da kažeš?“ navali ona.

„Mogli bi da se proširimo. U ovoj kući ima mesta za još nekoga.“

Dragana ushićeno zapljeska rukama i baci mu se u naručje. On pokuša da je zadrži, ali izgubi oslonac i oboje se sručiše na pod.

„Lakše ženo!“, lažna strogoća u glasu uguši se pod naletom smeha. Cičali su i valjali se kao bezbrižni tinejdžeri. Ona mu kolenima pritisnu grudi, golicajući ga kosom, ali se već u sledećem trenutku nađe pod njim, grizući ga za mišicu dok ju je golicao po stomaku.

„Dejane pazi!“

Refleksom profesionalca, njen suprug izmahnu rukom i zadrža krupnu figuru Deda Mraza. Keramička imitacija visoka koliko i sama

jelka, vrati se u stabilan položaj i ona odahnu sa olakšanjem, srećna što neće morati da čisti krhotine.

„Jebeš ovo“, opsova ona. „Daj da ga vratimo u podrum, ili makar odnesemo na sprat.“

„Zašto ga toliko ne voliš?“, upita on zadihano.

„Aman, nije u tome problem. Stalno moram da pazim da ga ne zakačim i ne razbijem.“ objasni Dragana.

„Nemoj molim te, imam ga od kada sam bio klinac. Moja keva bi nas zadavila.“

„E, ako je Slavki toliko bitan, neka ga nosi“, Dragana je volela svekrvu, iako je ova često umela da joj ide na živce. „Ružan je, bre. Izgleda kao one baštenske figure patuljaka, samo što je još i veći.“

„Ne pričaj tako o Deda Mrazu. Mogla bi da ostaneš bez poklona!“ Dejan je uštinu za zadnjicu.

„Šta će mi pokloni, kad imam tebe? Nego, hoćeš li napraviti neki koktel, ili sam ovo uzaludno kupovala?“

„Gde mi je pamet?“, Dejan skoči i pljesnu se po čelu. „Šta želite gospođo? Mai Tai, Long Ajlend, nešto laganije?“

„Iznenadi me“, mazno procedi ona ne ustajući sa poda.

Dejan dograbí šejker i uputi se prema kuhinji. Slušala mu je korake, pitajući se da li će uspeti da brak očuvaju ovakvim i u budućnosti. Bili su venčani tek godinu dana, i u zajednički život su uplovili brzo, tek nakon nekoliko meseci veze. Ali, sve u njihovom odnosu bilo je toliko savršeno da jednostavno nije ostavljalo mesta sumnji. Imali su sreće da poseduju krov nad glavom, idiličnu kućicu u predgrađu koju je nasledila od bake. Novca nikada nije bilo dovoljno, ali uspevali su da preguraju mesec. Najvažnije je bilo razumevanje, obostrano poštovanje i podrška koji nisu izostajali. Sve se toliko uklapalo u obrazac sreće, da bi joj često, kada bi razmišljala o tome, u očima zaiskrile suze. Prvi zajednički praznik je, i pored obaveza koje su imali, obećavao mnogo radosti.

Zanesena mislima, nije primetila kada se vratio u sobu.

„Dragana...vidi ovo.“

Ton kojim joj se obratio, natera je da smesta ustane. Stajao je u čudu, držeći šejker na odstojanju, kao da će ga ujesti.

„Šta je bilo?“

„Pogledaj. Ima nešto u njemu.“

Dragana uze posudu i zagleda se u otvor, očekujući podvalu. Dejan je često umeo da pravi sitne smicalice kako bi je oraspoložio ili nasmejao. Ovaj put bio je ozbiljan. Unutrašnjost šejkera, bila je ispunjena sivkastim praškom.

„Šta je ovo? Je l' to treba tako?“ upita ga ona, pomislivši da se radi o nekakvom sredstvu koje bi ga održavalo u periodu kada je van upotrebe. U glavi joj se smesta javi asocijacija na veliki crni tiganj, koji je njen otac redovno premazivao tankim slojem ulja.

„Koliko ja znam, ne treba. Vidiš ovo...“

On ispruži ruku. Na palcu i kažiprstu nalazio se trag očigledno nastao usled razmazivanja praha.

„Izgleda kao pepeo.“

„Otkud pepeo?“ Dragana postade nervozna. Sama činjenica da se poklon ne nalazi u stanju u kome je trebalo da bude, bila je dovoljna da joj pokvari raspoloženje.

„Ne znam. Možda su ostaci nekog mrtvacu. Neko je zamenio šejker za urnu.“ Ispali on kao iz topa.

Ovo beše dovoljno. Ionako strašljiva i zbog daleko banalnijih stvari, ona vrisnu i baci posudu u vazduh. Dejan pokuša da uhvati šejker, ali mu ovaj prođe kroz ruke rasipajući sadržinu po sobi. Fina prašina samo na trenutak ispuni vazduh, a potom nestade, stopivši se sa okolinom.

„Šta radiš to, bre?“ viknu on podižući predmet. „Sve se prosulo.“

On okrenu otvor ka njoj, kako bi joj pokazao dno.

Dragana se uhvati za glavu.

„Valjda nije neki otrov?“

„Daj, ne budi tolika paničarka. Kakav otrov? Ja sam budala što te uopšte plašim glupostima. Ko zna šta su stavili u njega. Trebalo je samo da ga operem i da ti ni ne govorim.“

„Šta ćeš sada da uradiš?“

„Šta misliš?“

„Dejane, nemoj ga koristiti. Vratiću ga i tražiti da ga zamene. Poslaće novi.“

„Zar ne reče da si ga dobila na aukciji?“

„Baš me briga. Neka vrate pare, ili pošalju nešto drugo. Kupićemo šejker u prodavnici. Lepši i bolji.“

Njen suprug joj priđe, i pomilova je po kosi.

„Hajde, ne budi ludica. Sve je u redu, nema potrebe da dižemo frku. Idem ja da nam spremim piće, a ti, ako hoćeš, usisaj sobu.“

„Treba i da prebrišem površine. Sitno je, sigurno je posvuda. Uopšte ne mogu da vidim.“

„Ma, samo pređi usisivačem preko tepiha. Sutra ćeš obrisati. Nije to ništa strašno. Popijemo po jedno, pa na spavanje. Šta kažeš?“

Ona uzdahnu i slegnu ramenima. Ponekad ni sama nije mogla da razume svoje napade panike.

„Važi. Spremi nam nešto lepo.“

Umesto odgovora, on je poljubi.

Napolju zalaja pas.

Probudila se oblivena znojem. Mešavina voćnih ukusa sa nekoliko kapi vodke prijala je dok ju je ispijala, ali sada joj je kuvala u stomaku. Ne želeći da probudi muža, ona se okrenu na bok i poče da diše duboko. Ranije, kada se iz noćnog života vraćala popivši koju čašicu više, uspešno je primenjivala ovu tehniku kako bi umirila želudac. Nije vredelo. Snažna kontrakcija stomaka potisnu neželjeni sadržaj takvom silinom, da je morala da poklopi usta šakom kako se ne bi izbljuvala po sebi. Uspaničena i bosa, ona se, gotovo, skotrlja niz stepenice, zahvaljujući bogu što su svetlo u kupatilu noću držali upaljenim. U jednom skoku našla se kraj wc školjke, uzaludno pokušavajući da ispusti što manje zvuka. Sa prvim mlazevima dođe i olakšanje. Pustila je da joj se pljuvačka cedi niz bradu, čudeći se reakciji vlastitog organizma, obećavajući sebi da u skorije vreme neće omirisati alkohol.

Shvatila je da nije sama, tek kada je neko odvrnuo slavinu.

„Dejane?“ pozva ona, brišući suzne oči nadlanicom. Nije želela da ga probudi, i uskrati mu dragocene trenutke sna. Ono što je ugledala, u trenutku joj zaledi dah.

Poznati lutak u crvenoj odori, cerio se posmatrajući je u odrazu ogledala. Njegovo keramičko telo, klatilo se kao da je i samo opijeno, ali ovog puta nije odavalo utisak da će pasti.

Ovo se ne dešava, pomisli ona. Pijana sam, sanjam.

Kada je Deda Mraz progovorio, znala je da greši.

„Jesi li bila dobra devojčica?“ nasmejana glava okrenu se u njenom pravcu, ozarena čudovišnim prisustvom nemogućeg života.

Tamnocrveni sloj boje na krtim usnama, presijavao se pod sjajem neonke nad noćnim ormarićem. Krajičkom oka ona prepoznaje predmet koji je držao u ruci.

Moj karmin. Gospode dragi, to je moj karmin.

Izletela je iz prostorije, poput furije, boreći se da shvati ono što je pretilo da joj istragne srce iz grudi. Morala je da probudi Dejana. Posrtala je grabeći uz stepenice, bolno svesna istine koja je postajala očiglednija pri svakom udarcu koji je nosilo spoticanje.

Ovo je stvarno. On je živ i hoda našom kućom.

U sobi je vladala tišina. Ako je i bilo buke, ona nije poremetila san njenog supruga.

„Dejane“, pozva ga ona. „Dejane!“

Mumlanje beše jedini odgovor.

„Dejane ustani“, kriknu Dragana, nateravši ga da uspaničeno poskoči u krevetu.

Drhtavim rukama ona pronade prekidač i upali lampu. Iako bunovan, bilo je dovoljno da je samo letimično pogleda kako bi shvatio da nešto ozbiljno nije u redu.

„Šta ti je?“ krenu on ka njoj.

„Dole... u kupatilu je! Majko mila, u kupatilu je...“

Borila se da uguši suze.

„Ko je u kupatilu?“ njegovo lice poprimi ozbiljan izraz.

„Deda...“ ona zastade zarobljena između dva straha. Morali su brzo da reaguju, ali, ako mu kaže istinu neće je ozbiljno shvatiti.

„Dragana, šta to govoriš?“

„Molim te... slušaj me... dole u kupatilu je Deda Mraz. On je živ, Dejane.“

„Kakav, bre, Deda Mraz?“

„Dejane, moramo da idemo. Obuci se, sve ću ti objasniti kada izađemo.“

„Gde da idemo? Koliko je sati?“

„Dejane, on je dole!“

On joj uputi kratak pogled u kome se mešao bes i zabrinutost, a zatim se uputi u prizemlje.

„Stani“, povika ona i zgrabi ga za ruku.

„Ženo, šta nije u redu sa tobom?“

„Znam kako zvuči, ali videla sam. U kupatilu je neko.“

„Smiri se. Sići ću da proverim a ti ostani ovde.“ On joj se otrgnu i pođe bez reči.

„Pazi se“, dobaci ona i poče da sakuplja odeću. Odjednom zastade, i naglo potrča ka ormaru, tražeći torbu. Trebalo je prvo toga da se seti. Zaboravila je da priključi telefon na punjač, ali srećom baterija nije bila prazna. Operater se javio nakon prvog zvona.

„Policija.“

„Hoću da prijavim provalu“, procedi ona usplahireno.

„Gde se nalazite?“

„Bistrička, broj osam. Bela kapija. Požurite molim vas, u kući je.“

„Vi ste unutra?“

„Moj suprug i ja. Molim vas, brže.“

„Ostanite pribrani, šaljemo patrolu.“

Dragana sklopi aparat, i priljubi se uz dovratnik. Plašila se da vikne Dejanovo ime, kako ne bi skrenula pažnju monstrumu. A opet, zar su imali šanse? *On nije mogao da zna sa čim će se suočiti. Šta ako ga savladanog šokom, lutak napadne? Kako se ophoditi prema nečemu što nije moglo biti živo?*

Nešto lupi. Ona zacvile, van sebe od straha. *Sklopiću oči i zaspati, sklopiću oči i sve će proći. Ujutro ću se smejati. Ovo je košmar, samo treba da sklopim oči.* Neko vreme pokušavala je da se umiri, ne želeći ništa drugo nego da sve bude po starom. Činilo joj se da provodi večnost, očekujući dolazak policije. Nešto se dogodilo Dejanu, nije bilo drugog objašnjenja. *Zašto se ne vraća? Da je sve u redu, već bi me pozvao.*

Iskoračila je bojažljivo, plašeći se prizora koji bi mogla da zatekne. Sjaj novogodišnjih sijalica, upotpunjavao je prividan mir koji je vladao u prizemlju.

„Dejane? Deki?“

Šljap.

„Dejane?“

Šljap. Šljap.

Ona se pognu, i pridržavajući se za rukohvat pokuša da izviri kako bi stekla što bolji pogled na dnevnu sobu. Nije želela da silazi, ne dok se ne uveri da je čudovište otišlo. Ako bi uspela da proviri još malo, mogla bi da ugleda jelku. *Lutka će biti tamo, na svome mestu.*

Dejan je možda ostao u toaletu. Patrola će uskoro doći i ja ću joj se izviniti. A, sutra, sutra ću da je bacim u smeće.

Veštačka ruka munjevito iskoči iz senke, hitnuvši predmet koji u širokom luku udari u plafon iznad nje, a zatim joj pade kraj nogu. Staklast pogled mrtvih očiju, u trenutku joj pomuti svest. Jezivi smeh odzvanjao je u ušima kada je izgubila ravnotežu. Osetila je snažan bol udarivši čelom o stepenik, a zatim je obuze tama.

Kada je progledala, bol je bio neizdrživ. Ona uloži napor da ustane, ali jedina reakcija na njen pokušaj beše razarajuća agonija koja se proširi iz mlitave noge na kojoj je sedela u nemogućem položaju. Nalazila se na kauču, na istom mestu sa koga je pre samo nekoliko sati uručila poklon svom pokojnom mužu. Dva policajca u uniformama gotovo crnim od krvi, behu smeštena u podnožje novogodišnjeg drveta. Sa bolom dođe i osećaj nemoći, i ona mu se prepusti dok su joj se suze slivale niz obraze.

„Ne brini, bolelo ih je“, začu demonski glas iza sebe. Nije želela da ga ponovo vidi, ali on je dograbi za kosu i povuče joj glavu unatrag. Na licu Deda Mraza, blistale su oči kasapina.

„Kada spale staro, ja pronađem novo“, naceri se on otkrivši tamnu šupljinu veštačkih usta. „Bolje telo nisam mogao poželeti za praznike.“

Dragana zajeca.

„Ne plači devojčice“, dok je govorio osećala je miris truleži. „Bila si toliko nevaljala...“

Bešika joj popusti kada čelik dodirnu grkljan, no to je nije zabrinulo. Još jedan kratak uzdah beše sve što joj je preostalo. Nije mogla da vidi krv, ali je osećala njen metalni ukus.

„Srećna Nova godina.“

Praznik

Otkako su se preselili, nije progovarao.

Na sve načine se trudila da ga odvoji od skuta, i navede ga da se barem na trenutak otisne ka površini, ali svi pokušaji ostajali su jalovi. Učinio bi nekoliko bezvoljnih zamaha, a potom pustio da potone na dno nastavljajući da smežuranim ručicama mulja peskovito tle.

Nije mogla da ga krivi. Kao i svaka majka, poznavala je svoje dete, i nije bilo sumnje da pati zbog činjenice da su bili primorani da napuste dom. Bližila se nova godina, i po prvi put neće imati priliku da sa bratom okiti jelku. Razmišljala je o alternativni, nečemu što bi moglo da posluži kao zamena za izgublenu radost, ali osim kržljavih algi i gliba nije bilo ničega što bi se moglo iskoristiti.

Trebalo je mudrije da biram.

Dragan se činio kao čovek iz snova. Vešt na rečima, pažljiv u svakom trenutku, osvojio joj je srce još na prvom sastanku. Pustila ga je da im uđe u dom, ne sluteći da se pod maskom osećajnog muškarca krije lice čudovišta.

Dečacima je trebao otac.

Dobili su siledžiju. Dok se zadovoljavao da iskali bes samo na njoj, mogla je da trpi. Ali, kada je prvi put digao ruku na starijeg, naredila mu je da ode.

Bogu hvala, nije ga pronašao. Bio je u školi.

Nije smela da se opusti. Ljudi takvog karaktera ne predaju se lako. Otišla je samo do prodavnice, ali se na licu dvogodišnjeg Marka videlo da nešto nije u redu čim je prešla prag. Udarac beše snažan. Kada se osvestila, bila je ispunjena vodom.

Srećom, potonuo je kraj mene.

Nije imala nameru da digne ruke od njega. Lišena zemaljskih obaveza koje bi je u tome sprečile, poklanjala mu je izuzetnu pažnju. Morao je da prihvati novi život, da pokuša sve kako bi nastavio i

prilagodio se okolnostima. Nažalost, samo je sedeo. Mrske riblje glave izranjale su iz mraka, kidajući komade njegovog nevinog lica. Prvo su stradali obrazi, mekani jastučići za koje ga je štirkala čim je progledao. Potom je izgubio oko.

Na kraju će ostati samo kosti.

Prethodnog dana, dozvolila je da ih razdvoji struja. Utonula u sećanja, prekasno je shvatila da su se udaljili. Panično ga je tražila, napinjući se da kroz mutnu okolinu razabere detinje obrise bez kojih nije mogla da zamisli večnost. Nije ga bilo.

A, onda se vratio odozgo.

Kako je samo bila srećna. Obavijala je meke udove oko njega, podstičući ga da joj se obrati, i podeli svoje iskustvo. Obasipala ga je poljupcima bez usana, gotovo luda od sreće. Molila ga je da zajedno pođu gore, da plivaju i ponovo budu živi. Majka i sin, zauvek zajedno u podvodnom beskraju.

I on joj je pokazao.

U prvi mah nije shvatila o čemu je reč, dok je ostacima prstiju grebao ledenu koru površine, pokušavajući da joj objasni. Onda je ugledala šare, usečene linije koje su se međusobno presecale, tvoreći nepoznate oblike i figure. Sećanje se vratilo polako, poput plime.

Klizaljke.

Više nije bilo sumnje u to da će nova godina doneti promene. Čim svane, opet će se uputiti ka vrhu. Neće se mešati, neka sam izabere društvo. Sve što je planirala da učini, jeste da mu, kao svaka dobra majka, omogući da dobije željeni poklon. Deca će se sigurno vratiti, a kada joj pokaže ono koje mu se najviše dopada, njene ruke će imati toliko snage da probiju led. Možda neće biti ukrasa i pesme, ali radost neće izostati. Konačno će mirno moći da ga posmatra, opijena detinjom srećom. Na kraju, samo to je i važno.

Kada ti i to dosadi, vратиćemo se po još. Gde je voda, tu su i ljudi. Ko zna, možda i meni jednog dana dođe onaj pravi...

A, dok se to ne desi, uživaćemo u svakom prazniku.

Igor Ivanišević

Igor Ivanišević je rođen 1989. godine u Kragujevcu. Student je Pravnog fakulteta, a u slobodno vreme piše, fotografiše i uživa u horor žanru.

Dobitnik je pohvala, priznanja i nagrada iz oblasti umetničke fotografije, a jula 2012. otvara i prvu samostalnu izložbu pod nazivom „Bez pisma od Boga“.

Od ranog detinjstva piše kako poeziju, tako i prozu. Septembra 2012. godine u sklopu zbornika „Poetsko ćoš“, izdaje i jednu od svojih pesama u izdanju Poete. Završava svoj prvi roman.

Gong

Te novogodišnje noći, nakon što se umorna vratila u vilu i za sobom zatvorila vrata, Dora je pozdravila tišinu. Jecajima je pozdravila kuću

koja joj je tihim škripanjem i sitnim promajama po ćoškovima poželela dobrodošlicu. To je bio jedini način na koji je stara građevina mogla da svoje misli i tuge podeli sa ženom koja je sa njom i u njoj živela, s njom u paru patila, ali i u nekim trenucima čak bivala srećna. No, ti trenuci kratkotrajnog smiraja su već odavno nestali, tako da ih je kuća sasvim lepo mogla upakovati u fioke i složiti na tavanu sa ostalim sećanjima i slikama svih ljudi koji su nekada u njoj živeli, tu se rađali, umirali, voleli, mrzeli i patili.

Dora je tog dana posetila majčin grob.

Napustila ju je iznenadno, napokon izdahnuvši nad životom. Jednostavno se jednog jutra probudila, sela za ogledalo, izBORANO lice osmotrila u odrazu, crvenim karminom naslikala usne u klovnovskom osmehu, a onda u beloJ, svilenoj spavaćici poslednje korake načinila ka neofarbanom prozorskom oknu. Skočila je. Više je nije bilo. Dok ju je ćerka kao kakvu okrnjenu porcelansku lutku skupljala u dvorištu i povezivala odbegle delove tela, nije čak stigla ni da zaplaće. Majka se usiljeno smeškala i staklastim očima kezila. Krv je kao kakav crveni potočić, koji je težio da postane reka, tekla po već nataloženim naslagama snega.

Od tada je prošlo nedelju dana, razmišljala je Dora. Majka je leškarila u svežem grobu, u novom, skućenom domu, dok se ćerka pitala da li se napokon osećala živom? Da li je moguće da se ljudi nekada osećaju življim u smrti, nego za vreme života? Majka je najveći deo postojanja provela opšivena životnim mrtvilom, tako da je dane provodila u nekoj ćudnoj režiji lićnog Ludolenda. Stvarno je bilo samo ono što je ona u glavi stvorila, a neispravno je bilo sve ono što nije želela. Za nju je vreme bilo mrtvo, a sve što se dešavalo, odigravalo se samo u ćestim snovima. U tim sašivenim kreacijama tišina nije bila tišina, ona je bila mlada, ljudi su se kretali sinhronizovano, živeli većno, voleli neizrecivo i nijedna pozitivna emocija nije dostizala kraj. Smrt nije postojala. Ćudni su bili samo trenuci kada bi se smešno živahna vratila životu i otrgla sanjarenju, ali takvi momenti su uvek trajali previše kratko da bi se osetili i bili previše mlaki da bi se produbili.

Tog dana Dora je mrtvu i polomljenu majku odnela do salona, odbeglu ruku koncem prišla za rame, beživotno telo posadila na veliku fotelju sa visokim naslonom, naložila vatru u kaminu i jedno

vreme posmatrala majčin odraz i vatru koja se oslikavala u beživotnim staričinim očima. Žena se i dalje tiho cerila klovnovskim osmehom i gledala u ćerku klikerom okom, a onda je Dora postavila čaj i sa majkom ispila poslednje gutljaje, prijatne, tople tečnosti. Na taj način, uz čaj i neobavezno čavrljanje, ona ju je ispratila. Gledala je u leš nekih sat vremena, a onda napokon rešila da staru, izboranu i sedu ženu prepusti zemlji i crvima.

Sada, dok je stajala naslonjena na vrata i gledala u praznu unutrašnjost novogodišnje okićene kuće, nije mogla a da ne oseti nelogodu. Bila je sama. Sve je nalikovalo na prošlost. Znala je da više ne želi da joj se prepusti. Njen život je tek trebalo da počne.

Niz velike, vijugave stepenice, koje su se nalik otvorenoj harmonici spuštale pravo u salon, sišao je mršav, stariji batler i krenuo ka Dori. Na sebi je imao savršeno ispeglan smoking, duga, seda kosa je bila zalizana na slepoočnicama, a dva niza delimično propalih zuba su joj se smešila.

„Gospođo Dora“, govorio joj je čovek, dok joj je zamišljenoj uzimao crni kaput od tvida i šubaru sa glave, „ne bi trebalo da izlazite ovako kasno. Ubuduće nikada sami ne uzimajte kočiju. Konji su umorni, a ni vi niste navikli na sav taj napor. Bojim se. Najbolje bi bilo da odete u salon i malo se opustite. Doneću vam šoljicu čaja.“

Dora ga je poslušala i zamišljeno, lelujavim i umornim koracima, koji su odisali nekakvom čudnom starošću, otišla putem salona. Na sredini je stajala velika jelka, a ukrasi na njoj, ozareni svetlošću umirućih sveća, su se caklili. U tišini koja je nastala, Dora je jasno mogla da čuje zvuk potpetica. Odzvanjale su u noći u kojoj je samo praznina bila stvarna i opipljiva. U kaminu je pucketala već založena vatra, a sa velikog zida, obloženog starinskim tapetama, devojkicu je posmatrao portret majke. Smejala se. Isto kao one večeri kada se polomila i umrla. Seda kosa joj je bila uredno zavezana u punđu, a oči su gledale u daljinu. Dora se zavalila u fotelju u kojoj je majka najviše vremena provodila, i zagledala se u sliku. Tako okačena na ekseru, materijalizovana na platnu i oivčena, širokim, zlatastim ramom, majka je delovala gotovo stvarno. Kao da ju je na nekakav način progonila.

Začuo se udarac gonga i Dora je pogledala na veliki sat koji je stajao iznad kamina. Pokazivao je osam sati uveče.

„Još samo četiri časa do ponoći...“, pomislila je, nervozno ustala i malaksalim koracima otišla do prozora. Rukom je sklonila tešku zavesu od brokata i neko vreme posmatrala seosku decu. Pravila su Sneška Belića tik pored prozora i veselo pevušila neku od čestih novogodišnjih pesama.

„Šta da poželim sebi za ovu Novu godinu?“ rekla je tiho.

Iz daljine je dopirao zvuk dečijeg smeha, obogaćen nevinošću neznanja, dok je Sneško već dobijao svoje ledeno obličje, a onda je jedna grudva nehotice pogodila prozorsko okno. Deca su prestrašeno pogledala u Dorin lik na staklu, a onda su se svi u panici razbežali.

„Bežite“, vikalo je jedno dete i kretalo u trk.

Skoro svi su u narednom trenutku nestali, dok su za sobom ostavili samo tragove pretrčanih koraka, a jedna devojčica, koja je trčala poslednja, se iznenada soplela i čizmu izgubila malo dalje u snegu. Okrenula se i gledala za decom. Nije bilo nikoga. Krenula je da plače, gleda u kuću i činilo se kao da je očekivala da će se duh pojaviti na vratima i uvući je u svoje tamne skute. Vrata su se otvorila, ali se na njima nije ukazao duh, već silueta mlade, plavokose devojke. U ruci je držala sveću i blago se osmehivala devojčici.

„Malena“, rekla joj je Dora, „nemaš se čega bojati. Znaš da sam u pravu, zar ne? Užasno je bezobrazno što su tako slatku devojčicu ostavili da se mrzne u snegu.“ Polako joj je prišla i blago štipnula devojčicine crvene obraščiće.

„Ti si se zaledila. Hoćeš li da uđeš na jednu šolju toplog čaja? Stari Timotije ga je do sada verovatno skuvao. Nadam se da će doneti i kolače.“

Devojčica je ustala sa snega, pronašla odbačenu čizmu i činilo se kao da se dvoumila.

„Mama će me tražiti“, prozborila je. „Rekla mi je da do deset budem kod kuće ili mi Deda Mraz neće doneti poklone ove godine. Čitave godine sam bila dobra.“

„Imamo vremena do deset“, rekla je Dora veselo. „I Deda Mraz nikada ne bi zaboravio na tako lepu devojčicu. Lično ću te odvesti kući. Znaš,“ dodala je rasejano, „nekako je tužno sedeti sam u novogodišnjoj noći i družiti se sa starom slikom na zidu. Vi, deca,

imate bar Deda Mraza da vas poseti i obraduje, a nama odraslima ostaju samo misli da nas opomenu da smo sami i stari. Kako se zoveš?“

„Ne smem reći ime“, prozborila je devojčica stidljivo. „Tužni ste, gospođo?“ dodala je bojažljivo.

Dora se setno nasmejala, potvrdila klimanjem glave i zajedno sa devojčicom ušla u kuću baš u trenutku kada je sat na ispucalim tapetama pokazivao devet.

Gong je odzvanjao dok sve ponovo nije utihnulo i zaspalo u tišini.

*

Pošto je Timotije doneo čaj Dori i na njeno insistiranje ostavio je samu, ova se okrenula ka mlađanoj gošći upućujući joj ljubazan kez. Devojčica je ležala na vunenom tepihu ispred kamina i spretno džarala vatru. Gledala je u varnice kako lete ka vazduhu, a onda nestaju u tmuni.

„Imaš divnu, svilenkastu kosu“, primetila je Dora i bacila još jedan pogled na bezimenu devojčicu. „Sećam se da sam je i ja nekada imala.“

„Nažalost“, dodala je, „sa godinama kosa gubi svoj sjaj, kao i sve ostalo...“

„Koliko imate godina?“ pitala je devojčica Doru.

„Dvadeset i osam.“

Devojčica se promeškolljila na tepihu, a onda pogledala u sliku starije žene koja je visila na zidu.

„Ovo je slika vaše majke? Zbog nje ste sada tako tužni?“

Dora je još jednom potvrdila klimanjem glave, a onda se i sama zagledala u majčin portret.

„Bila je jako stara“, primetila je sneno. „Umorna od života, od borbi, gubitaka i svega onoga što više nije mogla da ima. Zato je i otišla. Ne krivim je. Ne mogu. Samo je želela novi početak.“

„Ali, zar vas nije strah da živite sami u ovoj kući?“ upitala je bezimena. „Tako je strašna, jeziva, velika i hladna.“

„Ponekad jeste“, rekla je zamišljeno Dora. „Ali, kada čovek malo više vremena provede sam, on se na tu samoću i navikne, a iz dosade krene da igra mnoge, male, zabavne i posve šašave igre.“

Isprva je samo zabavno, ali s vremenom te igrarije postanu nešto opipljivo, nešto novo i vredno življenja... stvarne su.“

Devojčica je razrogačenih očiju ustala sa tepiha i prišla domaćici. Spustila je male šake na dugu Dorinu haljinu i sa uzbuđenjem gledala u ženine usne koje su se polako micale i pevušile neku dečiju pesmicu.

*Tamo gde je mašta, tamo je i san
Ali kada sekirom zakolješ ružan strah
Oteraš starost kao noć dan
Ostane više prostora za nas*

„Mogu li i ja da se igram sa vama?“ pitala je bezimena devojčica. „Zvuči kao nešto što bi mi se dopalo. Znate“, dodala je, „ova kuća je divna za igru skrivanja. Mama mi nikada ne dozvoljava da se krijem od nje, jer se uvek plaši da me neće pronaći, ali vi mi delujete kao neko ko bi voleo da traži.“

„Ako tako želiš, malena“, složila se Dora sa smeškom na licu, rukom prešla preko devojčicine zlataste kose i prstima dodirnula mlade obraze. „Ako tako želiš...“

„Ja ću se sakriti, a vi ćete me naći“, vrisnula je ushićeno bezimena i otrčala u pravcu stepenica, za trenutak zastala i okrenula se prema Dori. „Javite mi kada bude bilo deset sati. Pokušajte da me nađete, hoćete?“

„Hoću, dete“, dobacila je Dora dok je ustajala sa fotelje i kretala prema kaminu. „Budi sigurna da ću te naći.“

Devojčica je otrčala uz stepenice, dok je Dora brojala njene malene, živahne korake i osećala kako joj krv ponovo struji u venama. Toliko mladosti i detinje lepote, naivnosti i neiskavarenosti na jednom mestu u njoj je budilo zadovoljstvo i nekakvu nedefinisano čežnju. Prišla je majčinom portretu i jednom se osmehnula gledajući u to staro, izborano lice na uljanoj slici.

„Mrtva si“, dodala je sa zadovoljstvom. „Nećeš više biti tu da me kontrolišeš i mrtvilom gasiš moju vatru. Moram da je nahranim.“

Žena na slici u ulju se tiho nasmejala i isprva jedva vidljivo pokrenula. U narednom trenutku je stavila koščat prst preko usana i rekla nekoliko tihih ne.

„Ne, Doro, uvek ću biti tu“, prozborila je hrapavim, staračkim glasom. „Uvek ću biti tu da te podsetim ko si ti zapravo.“

Onda je rukama polako krenula da prolazi sa unutrašnje strane platna. Činilo se kao da je tražila nekakvu rupu u njemu ili kakvo osetljivo mesto koje bi moglo da je propusti na slobodu i vrati nazad u život koji više nije živela.

Dora se nasmejala. Uzela je stari svećnjak sa kamina i upalila sveću. Krenula je ka stepenicama i ostavila prazan salon u kojem je žena sa slike i dalje pokušavala da nađe izlaz, no nije uspevala. Ostala je duboko zarobljena u okovima rama.

„Izbrojala sam do sto“, doviknula je Dora, dok se polako pela uz stepenice. U jednoj ruci je držala plamteću sveću, a drugom pridržavala krajeve duge haljine. „Pronaći ću te, malena. Nadam se da si se dobro sakrila. Igra skrivanja je i moja omiljena... a znaš li zašto? Zato što te ja uvek pronađem.“

Gong je odzvonio deset sati. Dva sata do ponoći.

*

Jedini zvuk koji je dopirao iz kuće je bilo šuškanje Dorine haljine i udaranje njenih potpetica po već istrulelim podnim daskama. Senke su se takođe igrale žmurke, a zavisno od ugla posmatranja one su bile čas nevine i dražesne, čas demonske i jezive. Niz zamračen hodnik je prolazila Dorina senka i u ruci čvrsto stiskala svećnjak, dok joj je vreo vosak polako kapao po šakama. Gotovo da se nije ni obazirala. Tiho je pevušila pesmu koju je maločas pevala bezimenoj devojčici i zavirivala iza svakog mračnog kutka u kome bi je možda mogla pronaći. Napokon je stigla do sobe u kojoj je nekada boravila njena majka. Sve je bilo savršeno čisto, ali se u vazduhu i dalje osećao bajati miris tamjana. Miris koji je majka najviše volela.

Dora je otvorila orman. *Ima li koga?* Deteta nije bilo. Osetila je da gubi snagu. Jedva se odvikla do teških zavesa i pogledala iza njih, ali ni tamo nije bilo nikoga. Napolju je padao sneg, a igra traženja nikako nije htela da se privede kraju. Dora je sela na krevet i spustila svećnjak na pod pored nogu. Čitavo telo ju je bolelo. Zatvorila je oči i u nozdrvama i dalje mirisala čudan miris tamjana, kada je začula

krckanje dasaka ispod sebe. *Napokon*, pomislila je zadovoljno. *Našla sam je!*

„Ne moraš se više kriti, malena“, rekla je kroz osmeh i dalje žmureći. „Znam da si ispod kreveta, možeš izaći. Zar ti nisam rekla da ću te naći? Ja uvek...“

Onda je osetila iznenadan ubod u stomaku i otvorila oči. Prvo što je videla bila je drška velikog kuhinjskog noža, koja je kao nekakav tuđin virila iz njenog tela. Zgrabila je dršku noža, pokušavši da ga izvuče iz utrobe, ali nije uspela. Spustila je leđa na prijatan dušek majčinog kreveta i posmatrala krv koja je veselo oko nje kretala da teče. Osetila je želju da se nasmeje nad ovim pobedonosnim porazom.

Devojčica se popela na krevet i ugnezdila iznad Dorine glave. Spustila je prstiče na lice umiruće žene i klizila njima po koži.

„Ne smeš da zatvoriš oči“, cvrkutala je. „Ne smeš da ne vidš. To sam ja, zar me ne prepoznaješ? Sada znam da znaš moje ime.“

Dora je gledala u okrenutu sliku detetove glave iznad sebe, nasmejala se i u narednom trenutku izdahнула. Devojčica Dorinim očima nije dala da se zatvore. Očne kapke je držala zategnutim još nekoliko trenutaka, a onda je izvukla nož iz ženinog tela i prinela ga mrtvom ženinom pogledu. Kopala je kao pravi mali rudar nekoliko narednih trenutaka, a onda u šakama imala dva lepa, Dorina oka. I dalje su gledala u nju na čudan, moglo bi se čak reći i srećan, način, a onda ih je devojčica odložila u džep pantalona.

„Sada ćemo se stalno gledati“, rekla je i otišla do toaletnog stola i iz njega izvadila crveni karmin. Vratila se Dorinom beživotnom telu i na licu mu doctrala klovnovski osmeh.

Sve je delovalo kao savršena lakrdija.

Ženine prazne očne duplje su gledale u mrak, a usne se smejale u agoniji.

Gong je odzvanjao jedanaest sati. *Još samo malo do ponoći! A onda, Srećna Nova godina! Srećna Nova godina! Šta poželeći sada?* Pitala se devojčica. Smejala se još neko vreme, a onda je uzela sveću sa poda, otišla do vrata i polako izašla u hodnik.

Bilo je deset minuta do ponoći kada je salon osvetljavala samo jedna sveća koja je dogorevala. U kaminu se vatra polako gasila, dok je poslednja cepanica završavala u pepelu. Na zidu, slika ostarele majke je i dalje pokušavala da izađe iz rama, a na fotelji sa visokim naslonom, umotana u ćebe – sedela je devojčica.

Posmatrala je prvo sliku i cerekala se bezuspešnim pokušajima žene da napusti zatvor od platna, a onda je pogled usmerila ka prozorskom oknu i snegu koji je vejavao spolja. Sa mesta na kome je sedela tek jedva je mogla da uoči Sneška, koga su te večeri deca napravila. Gledao je u nju... dva crna dugmeta umesto očiju.

Sa sprata su dopirali zvuci koraka. Neko je polako silazio niz stepenice. Zajedno sa njim je došla i svetlost. Devojčica se okrenula i pogledala u starog batlera Timotija, koji joj se sa dobro poznatim i blagim osmehom približavao.

„Gospođo Dora, zar nije kasno?“ primetio je gledajući u devojčicu. „Još malo, pa će ponoć. Čini mi se da nas dvoje ulazimo u još jednu Novu godinu“, dodao je blagonaklono.

Devojčica se iskobeljala iz ćebeta i ustala sa fotelje. Stala je ispred batlera i gledala ga ispod oka.

„Ja nisam gospođa“, rekla je ljutito i nogom lupila o pod. „Imam samo deset godina!“

„Zar?“ rekao je Timotije šaljivo. „Danas ste ih imali dvadeset osam, a pre sedam dana sedamdeset dve. Čudno je to vreme, gospođo Dora, koje vama ide u korist. Svi mi polako, s godinama koje nadolaze, starimo, a meni se čini da se vi vremenom podmlađujete. Odajte mi vašu tajnu.“

Devojčica Dora se jednom pobedonosno nacerila i otišla do prozora.

„Deda Mraz, irvasi, magija...“ procedila je kroz kez. „Sve je to tako postojano u dečijem oku, nakon što oslepiš majčino.“

Timotije je otišao do fotelje, uzeo odbačeno ćebe u jednu ruku, a drugom obuhvatio Doru.

„Hoćemo li do vaše sobe, devojčice?“ rekao je veselo. „Ako Deda Mraz bude došao, sigurno će vam pored kamina ostaviti poklone, ali vi ne smete da ga vidite. Samo tako čarolija može da bude čarolija.“

Dora se par sekundi premišljala, a onda je dozvolila Timotiju da je odvede do sobe. Dok se nesigurnim koracima pela niz stepenice,

rekla je:

„Uživala sam. Sve su umrle srećne, zar ne? Svaka je imala osmeh na licu. Znale su da će se roditi mlađe! To je bila moja novogodišnja želja i tako je čudesno da se ostvarila. Nema više starih kostiju i lekova pred spavanje, nema smrti koja čeka po ćoškovima. Mlada sam, moj Timotije. Život je i dalje ispred mene.“

Timotije je Doru ušuškao u krevet, poljubio u čelo i na prstima izašao iz sobe u kojoj je sve mirisalo na tamjan.

Odsjaj sveće se sve brže udaljavao idući ka salonu. Devojčica je pokušala da zaspi, ali joj nije polazilo za rukom. Ustala je i otišla do toaletnog stočića nad kojim je stajalo veliko ogledalo. Uzela je češalj i njime počela da prolazi kroz svilenkastu, plavu kosu.

Iz ogledala ju je posmatrao lik starice. Smeškala se krezubo i sa uživanjem češljala razređene sede. Oči su čkiljile u daljinu, a glas je polako, negde iz nutrine, ispuštao hrapavi zvuk. Mileo je prostorijom. Starica je pevušila:

*Tamo gde je mašta, tamo je i san
Ali kada sekirom zakolješ ružan strah
Oteraš starost kao noć dan
Ostane više prostora za nas*

U salonu je gong označio ponoć.
Došla je nova godina.

Ivica Milarić

Ivica je rođen 1983. godine u Novom Sadu, gde je završio osnovnu i srednju školu. U Novosadskoj novinarskoj školi je 2007. godine završio specijalizovane studije novinarstva, a 2009. godine je diplomirao psihologiju na Filozofskom fakultetu u rodnom gradu.

Objavljivan u zbirkama „Utkane priče“, „Antidepresiv“ i „Anomalija #1“, zbirkama „Tragovima bosanskog kraljevstva“ i „Baton“ u Bosni i Hercegovini i zbirci „Priče o dinosaurima“ u Republici Hrvatskoj.

Sarađivao sa časopisima „Gradina“, „Emitor“, „Znak Sagite“ i nedeljnikom „Grad“.

Oktobra 2009. godine osvojio je nagradu „Đura Đukanov“ za rukopis zbirke pripovedaka „Novosadska zadovoljstva“ koja je objavljena u januaru 2010. godine.

Sajt: ivicamilaric.blog.rs

Tetsuo i Čekić

„Kakvo li je vreme u Koeu?“ Tetsuo je frknuo na japanskom.

„Čekaj“, Čekić je izvadio telefon iz džepa i malo šarao palcem po ekranu. „Oblačno. Kišovito.“

„Kao i ovde.“

„Pičke kineske, sve ću vas pobiti“, čovek koji je klečao ispred njih zaječao je na srpskom.

Njegova obrijana glava bila je prekrivena masnicama i posekotinama, a ruke i noge vezane iza leđa serijom kompleksnih čvorova. Čekić se sagnuo i otvorio gornji deo trenerice koju je nosio.

„Koliko lanaca“, zadivio se nakitu koji je čovek nosio. „Kladim se da ćeš zakačiti jedan. Glavu dole, debeli psu“, prodrao se na čoveka kada je pokušao da ih pogleda. „Da ga pitam poslednji put?“

„Hajde.“

Čekić je otvorio aplikaciju i jasno izgovorio u nju.

„Gde možemo da nađemo uzorak nove supstance?“

„Gde je u stanju pronašli mi novo materija“, preveo je prijatan ženski glas iz zvučnika telefona.

„Šta? Jebaću vam kosooku majku“, mrmljao je sebi u bradu dok mu je krv curila sa uglova usana.

„Šta? Seksualni odnos, nepoznata reč, majka“, drugi, jednako prijatan glas preveo je na japanski.

Tetsuo je isukao katanu. Na trenutak, sečivo je uhvatilo mesečinu u gotovo potpunom mraku Fruške Gore. Čovek je ućutao, a Čekić se povukao korak unazad. Sledećeg trenutka, njegova glava kotrljala se prema obližnjem panju. Najke patike nekoliko sekundi rovale su mehanički po zemlji, a zatim se umirile.

„U šta smo se kladili?“ Tetsuov osmeh bio je druga stvar koja je te noći blesnula u tami.

Vozeći oprezno, vratili su se u grad i parkirali ispred Holidej Ina. Tetsuo je ostavio katanu u gepeku, ali je zato pokupio tanto u koricama i zavukao ga iza pojasa. Čekić je dohvatio Glok, proverio šaržer i stavio ga na isto mesto. Ušli su u zgradu i klimnuli glavama devojkama za recepcijskim pultom.

„Moramo večeras da zovemo neke devojke.“

„Mhm“, složio se Tetsuo u liftu.

Na poslednjem spratu dočekali su ih ljudi veoma slični onom kog su sat vremena ranije obezglavili. Pokazali su da je put prema kancelariji otvoren. Obojica su se izuli ispred vrata pre nego što su ušli.

„Pozdrav“, prvi se javio Marko, mršavi hipster i šefov sin koji je tečno govorio japanski.

„Dobro veče“, obojica su odgovorila u glas i naklonila se.

„Ćao“, šef, stariji čovek nalik na prosečnog starijeg čoveka u prosečnoj odeći za starije ljude, pozdravio ih je na srpskom.

„Nije bilo problema?“

„Nije bilo problema.“

„Jamaguči sindikat rešava probleme“, nacerio se Čekić i pružio svoj telefon. „Potvrda.“

Marko je prihvatio uređaj i odneo ga do oca, koji je nepomično sedeo na jednoj stolici, naslonjen na jedini sto u prostoriji. Iza staklenih zidova videla se Petrovaradinska tvrđava i laserski snopovi koji su projektovali nekoliko puta veći hologram kule-sata iznad samog objekta.

„Koprcao se kao prasence“, prokomentarisao je šef. „Fino. Duboko zakopan?“

„Da li ste ga dobro sakrili?“

„O, da.“

„I nije imao uzorak kod sebe?“

„Novčanik bez dokumenata, nešto gotovine, dva mobilna telefona, ključeve. Ništa više. Sve smo zakopali na drugom mestu.“

„I ovaj bez uzorka. Štedljivi su ti derani, nema šta“, šef je dobio sinu.

Marko je slegnuo ramenima. Nekoliko trenutaka, niko ništa nije govorio.

„Ko je sledeći?“ Tetsuo je želeo da zna.

„Za sada, niko. Odmorite malo. Javićemo vam se.“

Obojica su se ponovo poklonila i napravila nekoliko koraka unazad, dok im se zadnjice nisu prislonile uz vrata. U prolasku, Čekić je poslao poljubac telohranitelju koji ih je posebno gnevno posmatrao.

„Nemoj praviti probleme.“

„Ali, vidi kako je sladak. Šećeru?“ Smejao se Čekić, dok ga je čovek markirao poput ajkule. „Kockasti majmuni.“

Tokom vožnje do kuće obojica su ćutala i slušala novi album najnovije korejske pop senzacije. Tetsuo je vozio, prateći uputstva koje je GPS projektovao na Tojotinu šoferku. Čekić je tiho pevušio uz pesme sve dok se nisu parkirali ispred neupadljive kuće u Mornarskoj ulici. Telep je bio tih i pust, osim retkog udaljenog laveža pasa. Nakon jednog je i Čekić počeo da zavija.

Čim su izašli sa aerodroma na Čeneju, Marko ih je doveo u tu kuću. Bilo je to pre tačno tri nedelje, a od tada su njih dvojica ubili četiri čoveka, a čiste prostorije se ispunile praznim bocama votke, pikavcima i raznim drugim otpadom.

Gledali su zajedno epizodu emisije „Srbija traži novu superzvezdu“ i pili Redbul sa Baltik votkom pre nego što je stigla prostitutka koju su pozvali. Čekić joj je otvorio vrata.

„Zdravo lutko!“

„Dobro veče, ja sam Sandra“, pristojno se javila devojka, kao da joj se svaki dan Japanci na Telepu obraćaju na japanskom.

Bila je mlada, visoka, sa isturenom vilicom i iznenađujuće pristojnim prirodnim grudima koje su štrčale na suviše mršavom telu. Odmah, Čekić joj je stegnuo jedan guz u crvenoj haljini. Tupo se nasmejala i sledila ga u dnevnu sobu.

Uz pomoć aplikacije za prevod i Čekićevih demonstracija, objasnili su joj šta žele i skinuli svoja odela. Zureći, a potom ližući njihovu kožu prekrivenu gustim, šarenim tetovažama Sandra je ispunila sve što su zatražili. Nakon dva sata, svo troje su šmrknuli po dve linije kokaina.

„Ja ne mogu ponovo da svršim“, objavio je Tetsuo ležeći na Sandrinim leđima.

„Pa silazi onda, ja mogu“, viknuo se Čekić i privukao Sandru bliže sebi. „Tako je, lutko, tako je!“

Tetsuo se pažljivo pomerio unazad, sišao sa kauča i vratio gledanju srpske televizije, a Sandra i Čekić nastavili da stenju još nekoliko minuta. Potom su zajedno gledali MTV i podelili džoint.

„Nije loša ova Sirija“, konstatovao je Čekić, štipkajući odsutno Sandrinu bradavicu.

*

Onesvešćen od alkohola i narkotika, Tetsuo sanja.

Ponovo je dečak u Kobeu, žgoljavi klinac u dvorištu škole. Kenzoa, njegovog najboljeg druga, zadirkuju tri starija dečaka, štipaju ga krvnički za salo i šutiraju ga po nogama. Kenzo plače i piša u gaće od nemoći. Tetsuo zna kako mu je; i njemu to često rade. Ali, taj dan je nešto drugačije. Tetsuo se priseća oca koji mu lupa šamare kada se vrati pijan iz smene u pošti, i majke koja pojačava zvuk televizora da komšije ne čuju kako ga preklinje da prestane. Tetsuo uviđa da je život laž, prevara, da ništa tu nema ni za koga, pa ni za njega, da je sve prazno i zlo. Duša mu napušta telo, postojanje postaje lako i prozirno, a on sa visine posmatra, poput duha, kako Tetsuovo telo prilazi najbližem starijem dečaku, skače mu na leđa i počinje da grize; prvo po vratu, a zatim po licu. Parče uha pada na beton i ostavlja mali krvavi trag. Druga deca vrište, pojavljuju se nastavnici, vuku ga, ali ono ne prestaje da povređuje. Iznad tog događaja, u niskim oblacima nad Kobeom, Tetsuo sve to zadovoljno posmatra. Uviđa da ljudi mogu da postanu puno bolji kada se od njih odvoji neki deo tela.

„Tetsuo. Tetsuo! Probudi se.“

Kao opečen, Tetsuo je skočio na noge i posegao rukom za zadnju stranu pojasa, a drugu ruku isturio u gestu odbrane od nevidljivog napadača. Njegovi prsti su tražili tanto, ali budući da je bio go, tamo ničega nije bilo.

Čekić je raširio ruke.

„Predajem se!“

„Izvini“, Tetsuo je obrisao suze koje je pustio tokom sna. „Imao sam košmar.“

„Znam, zato sam te i probudio.“

„Eto.“

„Eto“, složili su se i slegnuli ramenima.

Ostatak dana proveli su igrajući Plejstejšn 5. Uveče su pozvali Sandru i zajedno pogledali „Gospodar Prstenova: Dve Kule“, sa dodatnim scenama, i osim kratko oralnog seksa koji je Čekić zatražio, ništa drugo nisu radili. Sandra je pokušala da im ispriča šta je to Kosovska bitka, ali prevodilac u telefonu nije puno pomogao. Kada je otišla, njih dvojica su podelili veliku picu i zaspali.

Stomaka prepunog testa, feferona, kulena i istopljenog sira, Čekić sanja.

*

Sedi na motociklu i blene u sopstveni stomak koji se preliva preko rezervoara za gorivo. Tetsuo je pored njega, namršten ispod naočara za sunce. Preko puta, petorica članova drugog bosozokua ih posmatraju nezainteresovano; jedan u ruci drži metalnu cev i okreće je poput kišobrana. Naslonjeni na zid bočne uličice, dvojica muškaraca u odelima, zakopčani do grla, puše i gledaju šta će se dogoditi. Čekiću drhte ruke, pa steže korman još jače. Spušta *Linkin Park* majicu u želji da sakrije salo, nekoliko puta turira i ubacuje mašinu u brzinu. Juriša prema njima, izvlači kratku bejzbol palicu iz ležišta pored sedišta i pokušava da zamahne prema grupi. Međutim, palica mu izleće iz vlažnog stiska, a on gubi kontrolu. Točak udara o ivičnjak, motor skače na trotoar i udara jednog mladića, dok se ostali sklanjaju u stranu. Čekić pada na zadnjicu poput cigle, i ispušta bolan uzdah. Vidi da se ona metalna cev diže iznad njegove glave, vidi bol koji dolazi, rascepljeno lice, maloumnu majku koja dolazi da

ga poseti u bolnicu i donosi mu omiljene slatkiše. Nada se da će ga udarac ubiti.

Udarac ne stiže, već čuje brundanje Tetsuovog Suzukija DR650SE 2013. On skače sa njega, otima cev iz ruku i udara bivšeg vlasnika po kolenima. Kostí krckaju pri susretu sa metalom, a mladić ječi i pada.

Od preostale trojice, samo jedan deluje spremno na tuču. U njegovoj šaci je zakrivljen nož, tanto. Tetsuo se smeje, a Čekić zna da mu je svejedno.

Nekoliko sekundi kasnije, Tetsuo pomaže Čekiću da ustane. Duboka posekotina krvari na njegovoj levoj podlaktici, ali mu protivnik leži na trotoaru bez svesti, sa nosom koji je pomeren nekoliko santimetara u stranu. Ostali beže, a Čekić nemilosrdno šuta mladića i dodatno pomera nos, koji počinje još jače da krvari. Počinje da se trza, kao da je povezan na struju. Obojica podižu motore, a Tetsuo stavlja tanto za pojas. U daljini se čuju uzvici i policijske sirene.

Jedan od dvojice ljudi u odelima koji su nepomično posmatrali prilazi i ceri se. Tetovaže oko njegovih zglobova se vide kada skine naočare.

„Debeli, davno nismo videli ništa smešnije“, udara mu blag šamar. „Ali, niste bili loši. Javite se ako bi želeli neki poslić.“

Čovek odlazi, a njih dvojica se poklanjaju.

Čekić se probudio uz zvuke sopstvenih prdeža. Tetsuo ga je posmatrao nekoliko trenutaka, a zatim počeo da se smeje.

Dva dana kasnije, Marko im je javio da nastupaju uveče, i to u velikom stilu. Čekić je očistio Glok i zalepio dodatne produžene okvire za podlaktice i listove. Tetsuo je nekoliko sati radio iaido kate u dvorištu kuće, prolazeći polako kroz vazduh sa zatupljenom katanom od aluminijuma. Sa drveta trešnje, crna mačka ga je posmatrala. Kada je prošla ponoć, izašli su na ulicu, gde ih je Marko čekao.

„Daj mi telefon, da vam ostavim lokaciju“, smestio se iza njih u Tojoti, i govorio naslonjen među sedištima. „Skreni ovde, hoću nešto da vam pokažem.“

Automobil je izašao na bulevar Cara Lazara i odmah ušao u gužvu. Kretali su se brzinom pešaka kada su stigli do policijskog kordona. U

vazduhu se osećao miris zapaljene gume.

„Auto-bomba, parkirana ispred kafića gde smo poslali dvojnika mog oca. Ubijeno je sedam osoba, naši i četiri civila.“

Sva trojica su pogledala ugao zgrade koji je bio potpuno uništen, okružen policajcima sa mašinkama koji su udaljavali prolaznike, skenirajući usput njihove zenice. Zgužvana karoserija automobila, sagorela do golog metala, stajala je ispred crne rupe u betonu. Okolno zelenilo takođe je bilo spaljeno, a delovi konstrukcije kafića i dalje su se dimili.

„Opako“, prokomentarisao je Čekić zadivljeno.

„Znate li šta ovo znači?“

„Eskalacija.“

„Tačno, Tetsuo. Eskalacija. Protivnički klan nam daje do znanja da se sa njima ne može razgovarati. Poruke koje smo im slali poslednjih nedelja očigledno nisu došle do otvorenih ušiju. Ne žele da podele uzorak sa nama. Mi ne prihvatamo taj odgovor, a oni naš.“

„Šta se od nas očekuje?“

„Na lokaciji se nalazi klub, malo mesto. Želimo maksimalnu količinu štete, u svakom smislu. Niko tamo neće biti civil, razumete? Slaviće večeras, a naši tehničari su prosledili crve koji će onesposobiti sve linije komunikacije između kluba i ostatka sveta, uključujući i antene za mobilnu telefoniju. Uđite na tu proslavu i sredite sve tamo. Pronađite uzorak ukoliko možete, sigurni smo da bi morao da bude tamo. Pobjite ih posle toga.“

„Sve?“

„Sve.“

„Nema problema“, Čekić se iskezio.

„Policija?“

„Neće reagovati dvadeset minuta, toliko su plaćeni.“

„Ovo može biti problem“, Tetsuo je uzdahnuo. „Ne znamo puno o tom mestu, nismo mogli da se pripremimo, nismo uradili još nekoliko stvari. Samo nam bacate ovo pred noge.“

„Znam“, Marko je raširio šake. „Krizna vremena. Potencijal supstance, koliko čujemo, je ogroman. Rat između naših klanova deluje neizbežno, što znači obračuni na ulicama, mrtvi prolaznici, nove auto-bombe i slično. Mi možemo da upravljamo lokalnom policijom donekle, ali je samo pitanje dana kada će se umešati

reaktivni tim policije EU. A, to donosi policijski čas i ubrzane sudske postupke. Nakon toga, svi gubimo. Ovakav nasilan potez, koji niko ne očekuje, pogotovo ne večeras, nakon napada za koji oni veruju da je odneo mog oca, može takav sukob saseći u korenu. Mnogi kapetani suparničkog klana biće u tom objektu. Naše ljude prate i nadgledaju. Veruju da nismo u stanju da se ovako brzo mobilizujemo. I u pravu su. Vas i dalje ne poznaju, ne znaju da ste ovde. Nećete privući pažnju, niti skrenuti jedan jedini pogled na sebe. Dvadeset minuta! Iskoristite taj prozor najbolje što možete. Da li vam je potrebna dodatna oprema?

„Ne“, smrknuto je odmahnuo bradom. „Imamo sve.“

„Odlično. Ovo je pomalo improvizacija, ali naše simulacije teorije igara sa ovim scenariom pokazale su veliku šansu za uspeh ukoliko uspete da uklonite ljude u tom klubu. Programi predviđaju da bismo u tom slučaju ostatke njihovog klana asimilovali u roku od nekoliko meseci, bez previše otpora. Uzorak bi nam bio ogroman posed. Takođe, time bi vaš posao sa nama bio okončan, a Jamaguči sindikat bi mogao da vas dobije nazad u roku od nedelju dana, i to uz našu zahvalnost i duplirane premije za obavljene posao. Uzorak bi takođe ubrzo bio prosleđen klanu, kao dokaz neraskidivog prijateljstva.“

„Da...“ Tetsuo se složio, iako je zvučalo kao da mu je svejedno.

„Biće sve odlično-savršeno, ništa ne brinite gazda“, Čekić je raširio sako i pokazao Glock koji se tu nalazio.

„Dobro“, Marko je obrisao nos o nadlakticu „Ja ću izaći ovde. I srećna nova godina!“

Obojica posmatraju kako Marko ulazi u blindiran džip, dok mu dva telohranitelja drže vrata.

„Vidi, stvarno“, Čekić je podigao telefon. „Trideset i prvi decembar!“

Tetsuo je napucao usne i pogledao na časovnik kontrolne table.

„Idemo da pojedemo nešto.“

„Može!“

Seli su u Karibik na bulevaru Oslobođenja. Ulice su bile zakrčene saobraćajem, a trotoari pešacima. Nezainteresovano su posmatrali tuču grupe mladića sa navijačkim šalovima, pre nego što je policijski transporter prešao ivičnjak i umalo pregazio polovinu njih. Iz njega je

izašla gomila policajaca u opremi za neredu i počela da hapsi one koji su najsporije bežali.

Tri srednjoškolke u helankama sa procepima koji su pratili liniju između guzova prošle su pored njihovog stola i nasmešile se.

„Ne znam ko je smislio tu modu sa zarezima na dupetima, ali obožavam tog čoveka. Ili ženu.“ Čekić je ispio sok iz plastične čaše. „Vidi ih, prelepe su ove male Sibirke. Hoćemo li možda da pozovemo Sandru još jednom, nešto sam se uzbudio?“

„Nemamo vremena.“

„Možda da ponudimo nekoj od ovih da se provoza sa nama? Imamo dosta eura za jednu kratku ponudu? Biću brz.“

„Nemamo vremena.“

„Šta ako umrem večeras?“

„Umrećeš, i to je to,“ Tetsuo je obrisao usta i ustao od stola.

„Ej, Kinezi, hoćete da se malo provedete sa nama za novaka?“ Upitala je na srpskom jedna od tri devojke u prolazu. „Jeftino, a biće zabavno?“

„Žao mi je mala“, Čekić se nasmešio i odgovorio na japanskom „Rado bih ti pokazao zmaja, ali nemamo vremena“, cokuo je jednom i poslao im poljubac.

Sve tri su mu pokazale srednji prst.

U kolima, svuda oko njih dolazili su zvukovi muzike, galame, policijskih sirena, udaljenih prasaka petardi i malih vatrometa. Čekić je repetirao i hvatao zrno koje je iskakalo iz cevi, mumlajući neku melodiju. Tetsuo je parkirao nekoliko ulica dalje od lokacije koju im je Marko ostavio. Izvadio je katanu iz gepeka, stavio je ispod kaputa, namestio tanto na mesto i pogledao Čekića, koji je pišao pored zadnje gume.

„Da li si spreman?“

„Voleo bih liniju kokaina, ali se plašim da će mi ruke drhtati.“

„Bolje nemoj onda.“

„Neću. Sve će biti dobro, brate, je li tako?“ Čekić se zakopčao. „Brate, sve će biti dobro?“

„Biće.“

„Sanjao sam sinoć da smo klinici, na motorima, pre nego što su nas regrutovali. Baš smo bili ludi tada, je li tako?“

„Jesmo.“

„A, sada smo još opasniji, ti i ja. Je li tako?“

„Jeste.“

„Idemo.“

*

Dok su Tetsuo i Čekić prilazili sasvim običnim vratima, sasvim obične, iako luksuzne kuće, neupadljivo uvučene među starim zgradama Podbare, Sandra je spavala.

Sanjala je da se igra sa dečacima iz zgrade, da im pokazuje specijalno mesto, i kako se oseća moćno dok oni crvene i nespretno, bojažljivo dodiruju njenu hladnu kožu. A, onda se ti dečaci pretvaraju u odrasle ljude, muškarce koji su ponekad nasilni, ponekad plačljivi, ponekad pijani, a ponekad čak i čudni Kinezi, ali uvek uzbuđeni i željni da dodiruju njena specijalna mesta. Leži na mekanom pokrivaču, u savršeno beloj prostoriji čiji zidovi se šire u ništavilo, iz kog se polako formira obris, a zatim ruke i noge. Obrisi pripada muškarcu, savršeno građenom, do te mere čak da ga Sandra uopšte ne razaznaje, ali zna da ga voli, da ih sve voli i sve je spremna da uteši, razume i primi u sebe. Sanja kako širi noge, a obrisi leže na nju, istovremeno predivno mekan i veoma tvrd, savršen i idealan. Sandra stenje i prihvata ga, znajući da mu daje ono što je svima davala – malo utehe i topline, u svetu koji je sve osim topao i utešan.

Sandra se probudila uz vriske, a debeli čovek koji je ležao na njoj i stenjao naglo se zaustavio i počeo da se osvrće oko sebe.

„Šta se to čulo?“ upitao je zadihano.

*

Tetsuova oštrica, prekrivena nanovlaknima ugljenika, prepolovila je sigurnosnu kameru zajedno sa držačem. Čekić je držao oružje upereno u zemlju, naslonjen na zid pored vrata. Dug šaržer virio je iz drške kada je pištolj prislonio uz grudi. Tetsuo je prišao i zauzeo identičan položaj sa druge strane vrata.

„Spreman?“ Tetsuo mu je namignuo.

„Jebeš ovo, brate. Jebeš ovaj svet. Spreman sam.“

„Srećno“, Tetsuo je zatvorio oči i podigao mač u srednji gard, šaka prislonjenih uz kuk.

Čekić je proverio vrstu municije, pogledao oko sebe i iskoračio pred ulaz. U okolnim ulicama čule su se petarde. Podigao je oružje i naciljao, ali nije povlačio oroz sve dok nije dočekao sledeći pirotehnički baraž. Nije morao dugo da čeka. Sa okolnim praskanjem i on je počeo da puca; po jedan metak u svaku šarku vrata. Pucnji su se stopili sa okolnom bukom, a zrna sa jezgrom semteksa proizvele male, potmule detonacije u svakoj šarci, nakon čega je ispalio još tri zrna oko brave. Teško, gusto drvo drobilo se poput stiropora.

„Hajde brate“, Čekić je šutnuo vrata svom snagom.

Sandra nije imala pojma šta se dešava. Gola i raskrečena, opijena od šmrka heroina, izgubljena pod drečavim neonskim svetlom, posmatrala je kako se muškarci koji su nju i druge devojke iznajmili teturaju po prostoriji, kako njihove erekcije padaju dok kopaju po gomilama odeće.

„Zovi nekog, upali su nam na gajbu!“

„Telefon mi ne radi.“

„Ostavio sam telohranitelje u Lazinom Teletu, ništa nam nisu javili da se sprema. Ovo ne bi smelo da se dešava! Bre, greška nekakva!“

„Kakva greška, jesi normalan?“

„Daj utoku!“

„Nisam je poneo.“

„Ni ja.“

„Šta da radimo?!“

U daljini, Sandra je čula tumananje i užurbane korake, kao i vriske muškaraca koji su presecani u treptaju oka. Druge devojke su počele da se ogrću, nespretno navlače cipele sa visokim potpeticama, ili su samo zbunjeno treptale i sabijale se jedna uz drugu.

„Šta se dešava?“ upitala ju je plavuša sa silikonskom usnama sa kojom se ljubila na početku orgija. „Šta se to čuje?“

„Ne znam“, Sandra se stresla.

Kretali su se u tandemu; Tetsuo prvi, sa Čekićem koji se osvrtao iza njega, tražeći preživeli. Po probijanju vrata upali su u široki hol, i naleteli na dvojicu muškaraca. Prvi se držao za potkolenicu, prekrivenu iverjem koje je odletelo nakon detonacija semteks municije, a drugi je pokušao da podigne sačmaru sa skraćanim

cevima. Tetsuo je izveo klasičan kendo-koto odbrambeni manevar i tupom stranom odbio oružje dalje od sebe. U drugoj polovini istog poteza vrh katane spustio se na čovekov zglob, a oružje palo zajedno sa šakom. Sledeći zamah proveo je sečivo iznad njegovog kuka i preko stomaka, zbog čega se složio na zemlju, držeći svoje iznutrice. Čekić je za to vreme udario pištoljem drugog u lice i odmah ga onesvestio.

„Pazi na vrata“, Tetsuo je naredio, i obojici zabio katanu ispod brade pravo u mozak, što ih je umirilo.

„Idemo dalje?“ Čekić se nasmejao, a znoj mu je svetleo na licu.

„Idemo.“

*

„Jebote, šta je ovo?“

Sandra je primetila da muškarci u uglu sobe posmatraju mali monitor.

„Ko su ovi tipovi? Neki Kinezi, kakva je ovo zajebancija?“

„Nije brate, upravo su zaklali Borisa i Robiju!“

„Jedan ima mač, jebao te otac! Brate, bežimo odavde.“

U umu uronjenom u heroinski stupor, Sandra se prisetila da joj je jedna od devojaka u taksiju rekla da idu na gažu kod nekih opasnih kriminalaca. Nije obratila pažnju na to, sve do sada.

„Nemamo gde, to je jedini ulaz. Nema prozora, ničega.“

„Daj prangiju neku, bre!“

„Moja je ostala u garderoberu.“

„I moja.“

„Neću da umrem, u kurac!“

„Čekaj. Imamo... Imamo uzorak. Rekao si da bi u većim količinama ozbiljno sjebao čoveka. Test-majmuni su vadili jedno drugom oči, je li tako? Pričao si mi to, brate!“

„Jeste, jesu, sjebe u većim količinama potpuno.“

„Dajmo ga ribama, i gurnimo ih u hodnik. Kapirate? Neka... To to će ih srediti.“

„Šta?“

„Daj bočicu ovamo.“

„Čisto?“

„Da, jebote, to je poenta. Neka odlepe. Neka nam kupe koji minut.“

„Evo ga.“

„Dolazi ovamo, kurvo!“

Odjednom, Sandra je osetila da se devojka pored nje pomerila. Nije tačno mogla da uvidi šta se dešava, ali je primetila da joj muškarci guraju nešto u usta, a zatim je izbacuju kroz vrata. Dohvatili su drugu devojku, a posle nekoliko sekundi, grube šake su se spustile i na njeno telo. Mlitavo se kretala po sobi dok su je gurali i vukli, a zatim je na jeziku osetila nešto neverovatno.

„Polako“, Čekić je usporavao Tetsua.

Posle dva telohranitelja, ubili su jednog onesvešćenog čoveka na kauču, a Čekić je ispalio rafal u telo tipa koji je istrčao na njih sa kuhinjskim nožem. Kuća nije izgledala kao noćni klub, već više poput jeftinog bordela, u kom je svaka soba vodila direktno u sledeću, bez dodatnih vrata i prolaza, zatamnjena ili obojena drečavim neonskim svetlom. Čistili su jedan po jedan segment.

„Nešto se čuje ispred“, Tetsuo je zastao i podigao sečivo. „Nešto čudno.“

Čekić je nišanio preko njegovog ramena.

„Otvoriću vrata.“

*

Na nepcu nije osetila puno toga, osim blagog peckanja. Tečnost je imala ukus deterdženta, samo pojačanog hiljadu puta, ali sve to je saznala preko svog nosa, a ne jezika. Gurala se sa drugim devojka u mračnom hodniku, potpuno dezorijentisana, dok joj je ždrelo gorelo. Uхватила se za vrat i prsti su joj dotakli nešto mekano, gotovo želatinasto. Koža dušnika se savijala poput tanko razvučenog testa i činilo joj se da može da prođe prstima kroz nju. Nije osećala bol. Neko ju je gurnuo, zbog čega je izgubila oslonac i udarila glavom o zid. Ni to je nije zbolelo, ali se jeste okrenula i zamahnula rukom kroz vazduh. Zakačila je nešto šakom, a komad mesa ostao joj među prstima. I sama je primila udarac, činilo joj se da krvvari, ali i dalje nije bilo osećaja. Nije bilo ničega, osim besa.

U umu, plamičak koji joj se iz stomaka postepeno penjao kroz telo stigao je do mozga i tamo pretvorio u požar koji je proždirao sve,

njenu ličnost, misli, sećanja i osećanja. Ostao je samo bes, bez oblika, cilja i svrhe.

Na drugom kraju hodnika, otvorila su se vrata i pojavila se svetlost.

*

Tetsuo se zaledio. Gomila golih devojaka, deformisanih lica i ispruženih ruku navirala je ka njemu. Čekić je zamucao, i povukao se nekoliko koraka unazad.

Jedna je pokušala da povuče Tetsuo za ramena. Izmakao se u stranu i udario je pesnicama stegnutim oko drške katane. Čuo je kako joj se vilica dislocirala, ali je ostala na nogama. Druge su takođe grabile ka njima, trzajući se poput epileptičara tokom napada.

„Šta je ovo?“

„Ne znam. Počni da pucaš.“

Prvi hitac je prošao kroz butinu najbliže žene, a drugi i treći kroz njen grudni koš. Rane su krvarile, ali žena nije stala, sve dok joj Tetsuo nije odrubio glavu.

„Pucaj!“

U gužvi, Čekić je zateturio i pao, zbog čega je jedva uspeo da se okrene na leđa i ispali rafal u plavu devojku sa ogromnim silikonima koja se nadvila nad njega. Tetsuo ju je šutnuo prema grupi, i zamahnuo ponovo. Drugu je presekao skoro na pola, ali je njegov mač ostao zaglavljen, a devojka ga povukla i istrkla iz njegovog stiska. U padu, nekako je uspela da ga uhvati za levu ruku i jednim stiskom slomi obe koske u njoj. Tetsuo je zavrištao, i izvukao tanto nepovređenom rukom.

„Pucaj!“

Čekić je, međutim, držao na nišanu Sandru, čiji grkljan se gotovo sasvim istopio; kroz pukotine penila je krv i pljuvačka. Izgledalo je kao da joj se koža ljušti, a između šavova videlo se žućkasto salo i crveni mišići.

„Sandra?“ Čekić je upitao tupo i zastao dovoljno dugo da ona priđe malo bliže.

Sručila se na njega i uhvatila ga za salo oko struka. Čekić je zastenjao, a ona sa odelom očupala i kožu. Stenjanje je postalo jeziv vrisak.

„Tetsuo!“

Pored, Tetsuo se izmigoljio iz naleta poslednje devojke, provukao ispod ispruženih ruku i stvorio iza nje. Zabio je tanto ispod linije lobanje, i zavrnuo sečivo. Sandra je nastavila sa čupanjem. Na komadima krvave kože videle su se izgužvane tetovaže, a vrištanje nije prestajalo, sve dok Tetsuo nije izvukao katanu iz leša i nekako uspeo jednom rukom da je zarije ispod Sandrine brade. Ona se okrenula na leđa i izdahnula kroz plavo obojene usne.

Sve se umirilo, osim Čekićevog tihog zapomaganja i grcanja pri svakom udahu. Njegovo odelo bilo je prekriveno krvavim rupama veličine pesnice.

„Gotov sam“, unezvereno je pogledao Tetsua.

„Smiri se.“

„Gotov sam.“

„Zvaću pomoć.“

„Neće doći. Pusti me da idem... brate.“

„Čekaj.“

„Pusti me“, dodao mu je Glok. „Da idem.“

Kroz suze, Tetsuo je prisionio cev na znojem orošeno čelo.

„Jebeš ovaj usrani svet, Tetsuo...“

Hitac je odzvonio u prostoriji. Iz spoljašnjosti su stizali zvuci odbrojavanja, praćeni ogromnim vatrometom.

*

„Tetsuo“, šef Jamaguči sindikata pokazao je da klekne ispred njega i drugih poručnika.

Tetsuo se poklonio i spustio na mesto. Ruku u gipsu namestio je u krilo.

„Čujemo da je bilo... krvavo“, šef je rekao kroz dim cigarete.

„Jeste.“

„Izgubio si prijatelja tamo?“

„Čekića“, dodao je jedan od poručnika. „Debeli tip.“

„Da, sećam ga se. Tužno. Ali, naši prijatelji su veoma zadovoljni. Kažu da ste uspeli samostalno da zbrišete drugi klan. Dva Jamaguči čoveka protiv čitavog klana. Impresionirani smo.“

„Hvala. Vaša čast je moja čast.“

„Imaš li ti nešto da nam kažeš?“

„Ništa, gospodine“, Tetsuo nije podizao pogled sa poda.

„U redu. Slobodan si.“

Ustao je i pažljivo napustio prostoriju, a zatim i sedište sindikata, neuglednu poslovnu zgradu na periferiji Koba. Dok je sedeo u vozu, okružen ljudima koji su se vraćali sa posla, izvadio je malu bočicu sa plavim sadržajem i podigao ju prema neonskom svetlu na plafonu. Izgledala je tako obično, a svi muškarci u sobi kleli su mu se da postoji samo jedna na svetu. Ispovesti su bile malo čudne, budući da ih je slušao preko aplikacije telefona mrtvog prijatelja. Glavni hemičar se zaklinjao u decu da ne postoji ništa slično, i da ga može učiniti bogatim pomoću uzorka, samo ukoliko ga poštedi. Uveravao ga je da je čistom obliku to užasan otrov koji ljude pretvara u životinje, ali da bi uz dodatne procese mogao da postane najpopularniji narkotik na svetu. Verovao je u njihove reči, kao što su Marko i njegov otac verovali da je kuća slučajno zapaljena tokom borbe, i da nikakav uzorak nije pronašao. Sve je nestalo u plamenu.

Vratio je bočicu u džep sakoa.

*

U toplom drmusanju voza, Tetsuo sanja.

Sanja da vidi svet, usrani svet koji mu je uzeo jedinog prijatelja i jedinu osobu do koje mu je bilo stalo. Posedovaće taj svet, prvo sindikat, pa japansko tržište, pa prekomorsku distribuciju, i na kraju sve velike centre populacije na kontinentima. Sve će to biti njegovo, sve dok jedan dan ne promeni dozu i pošalje ju u svaki kutak planete. Niko neće ni osetiti razliku, dok ne bude prekasno. Davno je shvatio da ljudi postaju bolji kada se od njih odvoji deo tela – koliko će samo postali bolji kada im pruži nešto što će im trajno odvojiti umove od tela, i pretvoriti ih u ono što zaista jesu? Tetsuo vidi sebe na balkonu, iznad ulica, gde posmatra transformaciju, dok urlik živih nestaje u napredovanju onih koji umiru na nogama. Biće jedini čovek koji je taj prizor već video. Drago mu je zbog toga, i u sebi slavi trenutak kada je taj usrani svet počeo da gori.

Milka Knežević Ivašković

Rođena 1961. godine, u Beogradu. Diplomirala Svetsku književnost na Filološkom fakultetu u Beogradu. Slobodni umetnik, član UKS.

Dela: romani „Veliko drvo“, „13, jedno sećanje na sedamdesete“, „Bez daha“, „Tango Macabre“, „Izgubljeno lice“, „Đavolji tobogan“, zbirka pripovedaka „Najbolji prijatelj“, zbirka eseja „Kuća straha“.

Nagrade: I nagrada Radio Beograda za kratku priču „Poklon za Anđelu“, III nagrada borske biblioteke za priču „Međed“, nagrada „Andra Gavrilović“ za priču „Samsara“.

www.milkaknezevicivaskovic.com

Poklon za lanjske snegove

„Zabrinut sam zbog tebe, Snežana“, kazao je, kuckajući vrhom olovke o sto.

Srećna sam.

Rudolfa nervira to kuckanje. Smatra ga nadmenim i drskim. Bojim se da će mu izleteti ružna rečenica koja nikako ne priliči mestu,

trenutku i – naročito – Njemu, mojoj Ljubavi.

Rudolf je prilično prgave naravi, nepredvidiv, pa ga šapatom ućutkujem: *Prestani, molim te. Ne sada.*

„Uzimaš li redovno terapiju?“ pita moja Ljubav.

„Da“, ali ga ne gledam u oči. Znam da sluti moju laž. Igramo istu igru mesecima, možda i celu godinu. Vreme, uostalom, i nije važno, jer stalno živimo u sadašnjosti.

Neće me izgrditi, samo će podići pogled i uputiti mi osmeh zbog kojeg me preplavljuje milina, onaj zbog kojeg uporno dolazim, čekam satima u skućenom hodniku, daveći se u smradnom prisustvu drugih. Nije mi ni to teško; teško mi je kada On nije zabrinut, teško mi je kada je zadovoljan mojim stanjem. Tada dobijam par treptaja oka sa Njim u istoj prostoriji, tek kratak udisaj istog vazduha, i fabrički osmeh za pacijente kojima je dobro. Zato tablete već nedeljama ne uzimam. Vreme zakazanih poseta beležim u mali, crni rokovnik, odmah pored stihova za Njega, i to su jedini datumi i sati koje hoću, moram da upamtim.

Neuzimanje je stvar oko koje se Rudolf i ja, začudo, ne svađamo. Njegovi razlozi su drugačije prirode. Čim se probudi, Rudi pokupi moje lekove sa noćnog stočića i besno ih baca u klozetsku šolju jer me, kako kaže, „otupljuju“, i čine da Ja više nisam stara, dobro poznata Ja. Ne razumem baš na koju mene misli. Zbunjuje me razmišljanje o identitima, zbunjuje me i budalasti Rudolf, zbunjuju me drugi ljudi, zbunjuje me život.

Ljubav je gora od svakog leka. Tu rečenicu ne izgovaram, ali Rudolf je već toliko dugo prisutan da ume da mi čita misli. Ljubav boli, nju ništa ne ublažava – shvatila sam odavno, pre nego što sam upoznala Voljenog, mnogo pre... još dok su hijerogliffe moje duše pokušavali da dešifruju njegovi prethodnici.

Prvi put kada sam Ga videla (a bilo je u jesen, proleće ili leto; zima sigurno nije bila), shvatila sam da mu nikada neću dozvoliti da ode. Držao je moje šake u svojim i govorio stvari koje sam oduvek čeznula da čujem: da sam pametna, lepa, kako je šteta proćerdati jedan mlad život, kako uvek ima nade. Do tada sam mislila da sam odavno sve bila izgubila, pa i nadu. Njegove ruke, dlanovi udobni i vreli poput gnezda, svijeni oko mojih, i zaštitnički prsti koji su mi

milovali ružičaste zavoje na zglobovima, poručili su da moje patnje ipak nisu bile uzaludne.

Ima li veće ljubavi od one koja se izbori sa željom za smrću, postoji li išta toliko jako, što može pobediti čežnju za krajem i pretvoriti je u čežnju za početkom? Lekovi nisu pomogli da se otremem košmara, samo su me bacili u duga spavanja nalik malim smrtima, nakon kojih sam se budila neznano kad, neznano gde, ne razlikujući dane, lica i prostore od onih koje sam nekada davno sanjala.

On, moja Ljubav, jedino je za šta sam sigurna da nisam izmislila. Sve što je bilo pre Njega, nestalo je u isparavajućim snovima kao da nikada nije ni postojalo.

Izlazim iz ordinacije, napojena srećom zbog Njegove brige. Hodam besciljno, tražeći bilo kakve utiske iz kotrljajućeg, ravnodušnog spoljašnjeg sveta. Pada krupno snežno paperje, i u izlogu vidim svoju kosu i lice, zasute pahuljicama: podsećaju na konfete ili nevestinsku koprenu. To me pomalo razgaljuje: možda je providenje, znak dugo očekivane veselosti u nekom od narednih trenutaka sadašnjice – koliko danas ili večeras, radosti koje ću napokon osetiti. Pitam nevidljive ljude koliko je sati, koji je dan u nedelji, jer Rudolf ćuti, smrknut i ljubomorani na moj malecni osmeh u staklu izloga. Težak je i jadan u svojoj stalnoj potrebi da se sa mnom takmiči, da me nadgovori i poklopi savetima koje od njega ne tražim. Premda mu je dvadeset tri, još uvek je razmaženo derište željno pažnje.

Neko mi dobacuje da je pretposlednji dan u godini, iako se ne sećam u kojoj godini živim, i ne pridajem značaj ničemu što je *poslednje* ili *pretposlednje*. Mnogo je bilo poslednjih stvari koje sam u životu učinila, a koje su se ispostavile samo kao opsena uma, agonija produžetaka.

Dakle, zima je, seče me pomisao, možda je vreme za zamrzavanje i skladištenje retkih blistavih trenutaka. Imam izvesne ideje o tome, o poklonu koji bih mogla samoj sebi dati za bolje danas, ali mi beže poput golubova na trgu, čije smo jato nenamerno uznemirili koracima.

„Gladan sam“, gundđa Rudolf.

„Baš me briga!“ odvrćam.

„Praviš od sebe klovna. Stalo mu je do tebe kao do lanjskog snega“, ceri se pakosno. Smeh liči na šištanje zmijske koja mi se

uvukla u uho. „Patetična si, mala.“

„Odlazi“, govorim. „Smetaš mi. Dosadan si. Mnogo galamiš. Ni sopstvene misli ne čujem od tebe.“

U tesnom autobusu njegova nametljiva potreba da uvek bude pored mene postaje zbilja naporna: mada mrzi ovakva mesta, i mada ga horda gazi, priljubljen mi je uz leđa poput parazita. Uznemiruje me, nervira. Probijam se kroz gužvu, što dalje od Rudija, i sedam u krilo nepoznatoj osobi jer je ne vidim na sedištu. Ona nešto više, valjda na mene. *Ludačo!* pomeraju se njene naduvene, crvene usne, oblikujući slovo “o” u groznu, crnu rupu. Ne razumem kako se tu stvorila. Nije mi jasno otkud oko mene toliko ljudi, neprijateljski raspoloženih, zastrašujuće radoznalih očiju.

Silazim na nekoj stanici i malo lutam. Rudolf se, napokon, negde usput izgubio ali znam da će me pronaći, ili pre mene stići kući, zauzeti kauč na kome volim da ležkarim, ispiti čaj iz moje omiljene šolje, blebetati kada ne želim da ga slušam, zaključati me svaki put kada odlučim da okusim slobodu. Rudolf je drugo ime za Prisutnost.

U stanu je mračno i zagušljivo, prepuno važnih stvari, ali šuplje kao u jazbini svakog izgnanika. Sa dna ormara vadim staru plastičnu jelku i trake novogodišnjih lampica koje razbacujem preko delova nameštaja. Crveno-žuta-zelena svetlost namiguje i tera me da se osećam luckasto, kao da bih mogla popiti čašu zabranjenog šampanjca i, štaviše, uživati u njemu. Ali, šampanjac nemam. Nemam ni parče torte, makar neukusne. Frižider mi je prazna kriptična, sa ostacima pocrnelog, odavno na pola pojedenog komadića mesa čiji miris priziva neke tamne misli.

Sedim na kauču i čekam Rudija. Mrzim ga ali mi ponekad, kao na primer sada, nedostaje. Žao mi je što sam opet bila gruba prema njemu. Bolje i on nego niko. Ne sviđa mi se ovolika tišina, sluti na konačnost. Zatim zovem Ljubav telefonom. Po prvi put. Nikada to ranije nisam činila, jer je broj, koji mi je dao, predviđen za „hitne slučajeve“. No, koji trenutak, koja prilika može biti hitnija nego zimski dan uoči poslednjeg, dan u kome osećam snažnu, skoro razdiruću želju da Ga zauvek sačuvam?

„Halo, Snežana, otkud ti? Ima li nekih problema?“ čujem Njegov mek i topao glas.

Volim njegovo „ti“; ono svedoči o bliskosti, o lepoj tajni koju, prema meni, gaji u srcu.

„Možete li doći, molim vas?“ Moj glas zvuči čudno, nepoznato i beživotno, asocira na dosadne slike ravnice i miris ustajalosti, iako bih želela da ga miluje poput žubora potoka ili da zvoní kao praporac u ruskoj bajci.

„Znaš li koliko je sati?“ glas je, moguće, ljutit, ali ja praštam jer volim i Njegovu ljutnju.

„Ne znam“, iskrena sam.

„Jesi li dobro?“

„Odlično sam, jaka kao smrt“, odgovaram. „Večeras ću se ubiti.“

Sa druge, daleke i beskrajne strane, tajac.

„Hajde, budi razložna, nećemo prolaziti sve ispočetka... Sećaš li se šta sam ti govorio? Srljanje u smrt nije bekstvo, nije čak ni izbor, ono je prisila. Budi jaka, bori se. Pomisli na sve ono bolje što može doneti sutra. Pomisli na ljude kojima je stalo do tebe.“

„Nikome nije stalo. Nemam nikoga osim Rudolfa, a ni on me ne voli.“

Pomalo sam razočarana zbog njegove nemoći da mi uhvati misao: „sutra“ ne postoji, izmišljeno je da ljude zavara najvećom prevarom – nadom.

„Dobro, dolazim“, kratko kaže i prekida vezu.

Kao što rekoh, vreme ne merim, međutim, učinilo mi se da je prošlo mnogo dok moja Ljubav nije došla. Želim da mu budem posebno lepa za to veče: kosu sam očešljala i raspustila, obukla sam belu košulju. Na ruke navlačim bele čipkane rukavice, nošene mnogih pretposlednjih dana u godini, koje istovremeno mirišu resko, na varikinu, i nežno, na đurđevak iz omekšivača. Plešem po sobi, lebdim u prostoru. Ja sam vilin konjic i lepršam iznad vode, leptir, ptica... Mogu biti sve što poželim. Slobodna sam. Srećna. Zaljubljena u Ljubav.

Stigavši, On sa sobom donosi uznemirujuće banalan osmeh. Kao poštar koji mi povremeno pozvoni na vrata i očekuje da uzvratim na lažnu ljubaznost.

Ali i tu banalnost sam kod Njega volela. Pozivam ga da uđe i on, moja Ljubav, sedi, po prvi put, u mom prostoru, na mojoj stolici, za mojim stolom. „Kafu, čaj?“ zamuckujem. Odmahuje glavom. „Baš

ništa? Toliko žurite?“, pitam, osećajući kako mi suze-radosnice klize niz obraze. Jasno je da me neće odbiti, jer vidi da nisam dobro. Zabrinut je.

„Može kafa“, kaže posle kraćeg promišljanja i pogleda bačenog na ručni sat.

Netremice gledam kako srkuće kafu, očigledno zatečen i odjednom u nedoumici oko mog stanja. Vazduh je pun Njegovih upitnika.

Iskreno, uopšte mi nije padalo na pamet da se ubijem. Razmišljanje o smrti odavno nije moja svakodnevnica. Šteta je trošiti život u nastojanju nestanka – ako se pokaže da postoji konopac za koji se može uhvatiti. Tu lekciju sam naučila od moje Ljubavi, a On, zaslepljen drugima, zaboravivši na snagu moje tvrdoglavosti – koliko sam bila uporna da umrem, toliko uporna i da zadržim ono što je pobedilo želju za umiranjem – nije ni primetio moj boljitak.

Noževi su sjajni i oštri kao Rudolfovi osmesi i, dok On nervozno pali cigaretu, ustajem da uzmem jedan sa kuhinjskog stola. Sečivo se primamljivo preliva u ritmu treperavih lampica, i znam... znam da sve ovo možda nije stvarnost, možda nije ni današnjica, ali je svakako preposlednji dan nečega što zovu godina, vreme ili život, važan dan u kome se slepe čežnje uvek ispune. Još samo malo, i u skoroj sadašnjosti nečujno ću svom ljubljenom prići s leđa i nežno mu pomilovati grlo oštricom. Napraviću od njega najlepši poklon za sebe.

Tek kada mu glava klone na grudi a šoljica ispada iz ruke, razbivši se u paramparčad, dotičem ga po glatko obrijanom obrazu. Prvi, ali ne i poslednji put.

Srećna sam.

Bio je lep ukras u mojoj sobi te, preposlednje večeri. Namestila sam ga tako da mu bude udobno u beskrajnom snu: zbacila Njegovu glavu na naslon stolice, položila Njegove šake na sto – da ovekovečim sliku voljenog koji sedi sa mnom, zauvek, sa zamrznutim smeškom i crnim očima, punim večite ljubavi. Kada bude počeo da smrdi, prvo ću mu odseći drage prste i njima okititi veštački zimzelen, a zatim ću ga, deo po deo, slagati u frižider – za slatke obroke u čast lepih uspomena.

Primećujem da je Rudolf tiho ušao u sobu. Ćuti i – sigurna sam – ćutaće bar neko vreme, ili do poslednjeg dana, dok ponovo ne

ogladni, zadovoljno zavaljen na moj kauč poput velike, grbave senke.

Radoslav Slavnić

Radoslav Slavnić rođen je 1985. godine u Sremskoj Mitrovici, a živi u Rumi. Apsolvent je Fakulteta za specijalnu edukaciju i rehabilitaciju u Beogradu.

Njegovi članci objavljeni su u „RU-Magazinu“, lokalnom rumskom časopisu, a deo je i uredništva bloga „Rumski Urbani Magazin“ (www.rumski.in.rs). Svoju prvu zbirku kratkih priča, pod nazivom „Svetlost na kraju ulice“, objavio je po završetku osnovne škole, u izdanju „Grafamprometa“ i Gradske bibliotetke iz Rume. Roman prvenac „Nemezis“ objavio je 2011. godine.

Režirao je kratkometražni, niskobudžetni film „Mute“, kao i dokumentarni film „Kad porastem biću...“ u saradnji sa studentima FASPER-a. Po svojoj priči „Bezimeni“, napisao je scenario i učestvovao u režiji filma „Drugi On“, koji je snimljen u okviru projekta „Novi pogledi“ u realizaciji Nezavine Omladinske Organizacije iz Rume, a pod pokroviteljstvom Ministarstva omladine i sporta Republike Srbije.

Saradnik je portala SF-Serbia (www.sf-serbia.com).

Pevač je i tekstopisac benda „Vultures“.

Partija

Najobičnija igra – nekom zabavna, nekom od sudbinskog značaja, a meni, najednom, tako smešna i nebitna. Samo prosta igra. Čudno je to sa oduzimanjem života...

Farovi truckavog taksija sekli su gust vazduh i obasjavali vijuge putnog prevoja Iriškog Venca. Kretali smo se sporo i nesigurno, trudeći se da izbegnemo rizik kojim je pretio smrznuti put. Iako je vožnja bila mučna, nisam mogao da se otmem utisku da su ostali putnici bili zadovoljni, jer su se, kako-tako, probijali ka svom finalnom odredištu – gradu dobrog raspoloženja, lepih želja i praznih obećanja. To je, valjda, ono što svi očekuju jednom godišnje: neograničeno besplatnog pića, vrele poljupce, glasnu muziku, malo razbibrige i trunku saosećanja.

Teško mi je bilo da poverujem da sam za manje od pola sata čekanja, u novogodišnjoj noći, uspeo da nahvatam linijski taksi na relaciji Ruma-Novu Sad. Kada sam se na rumskom stajalištu obreo među svim tim izduženim licima i začuo teške uzdahe i šuškanje kesa punih flaša skupocenog pića i kojekakve pirotehnike, zapitao sam se kako li sam uopšte mogao da pomislim da bi taksi prošao kao prihvatljiva opcija. Ipak, nekoliko „divljaka“ pojavilo se nakon manje od pola sata smrzavanja na snažnom vetru i svi se snađosmo za prevoz.

Ideja da se oslonim na tuđe točkove, umesto da krenem sopstvenim automobilom, očigledno nije bila rizična koliko sam na samom početku očekivao da će biti. Prva najluđa noć, u poslednjih deset godina, na koju nisam zapucao vlastitim vozilom. Nije to bila laka odluka.

Iz dočeka u doček, sumnja da ću se vratiti nazad, u Rumu, postajala je sve veća. Nisam želeo da se bilo ko cima oko starog Forda, ukoliko bi me sreća izdala. Ili je, možda, u pitanju bio samo jedan od načina da se nesvesno izložim mogućnosti izostanka sa „partije“?

Ko će ga znati!

Nije bilo svrhe baviti se introspekcijom u toku novogodišnjeg ludila. Dobro sam znao da bi mi se u tom periodu svest otela bez izvinjenja i nastavila da funkcioniše samostalno, po sopstvenim, nepoznatim mehanizmima.

Bilo kako bilo, pitanje prevoza smo rešili i kretao sam se ka Novom Sadu, odmeravajući svetlucave oči taksiste i halapljivi kež koji mu je virkao ispod brka, u odrazu retrovizora. Dve devojke između kojih sam sedeo, rešile su da ubiju monotoniju predstojećih kilometara

razgovorom o parfemima i mestima na kojima će se oduzeti od života u toku večeri.

„A, gde ćeš ti večeras?“ osetio sam zadah votke zamaskirane mentolom, još na ulasku u Irig, kada mi se ona sleva obratila u pokušaju da probije ledenu tišinu.

„Kod nekih prijatelja“, ispljunuo sam, jasno dajući do znanja da mi nije do razgovora... bar ne sa njom.

Ipak, „avonka“ sa moje desne strane upecala se na pitanje i već kod Paragova bila je najbolja prijateljica devojke koja je volela „orbit“ i „DG“. Kozmetički katalog sa mirišljavim stranicama i nekoliko zajedničkih poznanstava bilo je sasvim dovoljno da nas reše tišine do kraja puta.

Poruka koja mi je uzbunila zvonce mobilnog telefona, istog momenta kada nam se svima vratio signal od tri crtice – u blizini Sremske Kamenice – istrkla me je iz Milan/Igor univerzuma i detaljne analize dekoltea „one kurve sa fejsa“. Izvukao sam telefon iz levog džepa pantalona, očešavši reljef mrežaste čarape „avonke“, što je ova, bez sumnje, doživela kao bezuspešni pokušaj silovanja. Diskretno klimnuh, u znak izvinjenja, na šta ona ponovo počeo o svom ljubljenu Igoru, kako bi, najverovatnije, naglasila da postoji neko ko bi mi slomio kičmu, ukoliko bi mu se požalila na nestašnu šaku neznanca.

„Oprosti“, promrmljao sam i banalni događaj oterao u večni zaborav, a potom otključao telefon i ušao u prijem poruka.

Vanja.

„Milica dolazi za dvadeset minuta. Nećemo nigde ići, definitivno. Kill Bill maraton uz džin-tonik. Lepo se provedi. Volim te!“

Prsti su mi bili suviše smrznuti da bih odgovarao opširnije od „hvala lep provod volim te“. Kada mi je stigao izveštaj o prispeću, već smo bili sa druge strane mosta.

„Kod NIS-a, može?“ upitala je taksistu Orbit Votka.

„Da, i ja bih“, podržala ju je drugarica.

Baba sa prednjeg sedišta i ja opredelismo se za taksi stajalište.

Zvono mobilnog telefona ponovo mi je dalo do znanja da sam primio poruku. Još jednom – Vanja.

„Nedostaješ mi! Volim te!“

Nisam mu odgovorio. Mučnina koja mi je zaigrala u dubini utrobe nadjačala je sve leptiriće koji bi mi se inače, na takve reči, razleteli stomakom. Upečatljiv novosadski šmek tako utiče na mene. Zagospodari mi čulima i izvrne creva čim udahnem ukleti vazduh.

Taksista mi je otvorio vrata. Zahvalio sam mu, platio, a potom se osvrnuo, pokušavši da prepoznam Acino lice u okupljenoj gomili.

„Marko“, začuh njegov zvonki vokal.

Zvučao je tako bezbrižno, kao da nam sat nije otkucavao nad glavama.

2.

„Zašto mi nisi javio da su renovirali lokal?“ žmirkao sam, odmeravajući Acine crte kroz žućkastu tečnost u čaši. „I kada se, uopšte, to desilo?“

„Nisam osetio potrebu da te uzbuđujem“, reči su mu bile pažljivo probrane i ispresecane kratkim gutljajima belog vina. „Još letos sam nabasao na reklamu ispred ulaza. Ipak, znao sam koliko ti je teško sve palo i želeo sam da budem pored tebe kada saznaš. Zato sam i predložio da se nađemo ranije i popijemo nešto.“

„Romantično“, oteo mi se mrski osmeh.

Karirani stoljnjac, miris začina i zapečene kore, italijanska muzika. Picerija. Najobičnija picerija.

Ipak, bez obzira na zveckanje pribora za jelo, osvetljen enterijer i žamor okupljenih posetilaca koji su se davili u gurmanskom sladostrašću, i dalje sam se osećao kao u proklesoj masovnoj grobnici.

„Pulin je umro u aprilu, ako se ne varam“, još jednim gutljajem Aca je osvežio svoj umereni, potpuno staložen glas. „Konačno ga je dotuklo. Nije se dugo mučio. Za nedelju dana ga je skleptalo, sasušilo ga i izbrisalo sa lica zemlje. Novi vlasnici su brzo preuredili jazbinu.“

„Jebi ga“, završio sam razgovor na tu temu, otpio malo i utonuo u setu.

Goran „Pulin“ Mackov, prethodni vlasnik prostora, bio je jedan od retkih tragova koji su se mogli povezati sa „novogodišnjim gej masakrom“ (kako su ga popularno prozvali u štampi i u vestima). On

i nekoliko cvetova koje su uporni roditelji, prijatelji i poznanici svake godine ostavljali ispred ulaza u bivši „Ridler“ – današnju piceriju „Napoliana“. Većini je bilo lako da sa smrću starog „Pulina“ zaborave i na zelenkastu auru neonskog upitnika spolja, znojav, zagušljiv ambijent i sint-pop koji je cepao membrane ogromnih zvučnika, pravilno raspoređenih po ćoškovima podijuma. Naravno, svest te većine – i javnosti, uopšte – bila je pošteđena uspomena zakrvavljenih vriskom, pucnjavom i lomom. Ti isti mesnati engrami su nas, *preživeli*, proganjali svakog narednog dočeka, zajedno sa obavezom i zakletvom položenom nad mrtvim telima prijatelja i sopstvenim bezecovanim dušama.

Partija. Čuvena jebena partija, koja će trajati još nekoliko godina, a potom sve uspomene povući za sobom u večnu tamu, dok će rane i odjek mržnje ostati zamalterisani kečapom i mirisom origana.

Još jedan nelagodni osmeh, nošen dubokim uzdahom, uzleteo mi je sa usana i privukao Acinu pažnju.

„Kaži?“ preklopio mi je šaku svojim dlanom. „Očigledno je da te nešto muči.“

Bilo mi je teško da priznam njemu, pa i sebi, ali u neku ruku sam priželjkivao da moje mesto za stolom sledeće novogodišnje noći bude upražnjeno. Ipak, dogovor je bio da ćemo svaki od dočeka, ma koliko tragičan i težak bio, obeležiti laganim temama i dobrim raspoloženjem, bar pre nego što zaigramo igru oko koje su nam plesale i same sudbine. Nisam imao nameru da bedačim na samom početku. Lični problemi, koji se nisu ticali masakra i posledica istog, nije trebalo da ukradu turobni dah ishodu večerašnjeg „odbrojavanja“.

„Ovo više nije ‘Ridler’, ne zaboravi“, ustuknuh i lagano odaljih šaku od njegove. „Neke dve babe nas gledaju.“

Aca se okrenu, zagleda u dva zblanuta para očiju, a kada mu ponovo videh lice, nisam mogao da ne primetim blistavi osmeh.

To je bila jedina reakcija. Njegov mehanizam odbrane od predstojećeg i večnog.

Delovao je tako udaljeno od onoga što se dešavalo. Činilo mi se da je bio izolovan od loših osećanja vlastitom membranom sa zdravim zubima i razvučenim usnama – membranom koja je nedostajala preostalima i meni.

Bračni život mu je definitivno prijao. Bio je jedini koji je imao pravu pravcatu porodicu. Pre nešto manje od tri godine, sve nas je iznenadio kitnjastom pozivnicom za venčanje – jedini povod kojim smo se okupili, a da se slavlje nije okončalo zajedno sa nečejim životom. Pored Acinog imena, na tvrdom papiru, zlatnim slovima je bilo izvezeno žensko ime, što mi je isprva isteralo vazduh iz pluća, a potom i nekoliko suza. Nije u pitanju bila tipična pičkasta reakcija. Samo sam bio neverovatno ponosan na svog prijatelja.

Znao sam da se zanosio idejom da je *bi*, ali nisam verovao da je postojala mogućnost da izgura zrelu vezu sa ženskom osobom. Nakon svadbe, još jednom je dokazao da mi je uverenje bilo pogrešno. „Muško je“, rekao je, probudivši me telefonskim pozivom jedne letnje večeri. Mali Miki je sada već bio dvogodišnjak, i predstavljao je savršeno zdravo potomstvo jednog od grešnika koji su preživeli gej masakr od pre dvanaest godina.

Nisam imao pojma da li je Aca sa ženom podelio mračne tajne u vezi sa svojom seksualnošću i krvavom prošlošću, ali to, pretpostavljam sam, nije ni trebalo da me se tiče. Znao sam samo da je uspešno vrdao u vreme poslednjih par dočeka i uspevao da se izvuče iz uskog porodičnog kruga uz kakve-takve izgovore. Ponekad bi preskočio „zagrevanje“, ali za stolom za igru bi se uvek našao na vreme.

Njegov osmeh, ipak, bio je nešto bez čega nisam mogao da zamislim prolog partije. Bojao sam se mogućnosti da ga nadživim. Izgledao je tako prokleta nedodirljivo. Naprosto nije smelo da se desi da mu sudbina okrene leđa i liši ga života. Ne to lepo lice!

Redovnija ishrana i manje promiskuitetni odnosi popunili su mu obraze i obojili ih rumenilom. Držanje mu je bilo ispravno i stabilno, a izraz jednostavan i isklesan u prividnom zadovoljstvu.

Bio je potpuno drugačiji od avetinjskih grimasa sa kojima sam se susretao igrajući protiv ostalih i ogledajući se. Ponekad mi se činilo kao da mi je koža postajala tanja i isticala konture lobanje, a rebra mi se probijala iz unutrašnjosti i svedočila o slabom apetitu. Iz godine u godinu postajao sam sve ispraniji. Kosa mi je opadala, bore mi plavile lice, a prsti počinjali da podrhtavaju sami od sebe. Jedino što je mirovalo bio je odavno usmrćeni pogled – dve mračne jaruge u kojima se krila pospanost od života. Teško je živeti iz dočeka u

doček, kada znaš da ćeš svakog narednog, ukoliko sam ne umreš, natovariti još jednu dušu na sopstvenu grbaču. Želeo sam to da podelim sa Acim. Kao da on već nije znao.

Ipak, u poslednjem trenu sam se ugrizao za usnu.

„Gde su ostali?“ promenio sam ton i uzvrteo se na visokoj stolici. „Već je devet. Možda bi trebalo da krenemo?“

„Dobro“, rastegao je. „Vidim da ne želiš da pričaš o tome... odmah.“

Platili smo, obukli kapute i išetali, dok je na Acinom licu sve vreme igrao neodoljivi smešak. Zaista, u tom trenutku sam bio ubeđen da nije bilo neprijatnosti koja bi mu mogla izazvati vidljiviju reakciju – jedan od glavnih razloga zbog kojih sam odabrao da održavam kontakt sa njim i izvan neizostavne večeri koju je partija zacrtala. Bio mi je prijatelj, ne samo saigrač, jedini sa kojim sam, nakon Ivanove smrti, podelio deo svojih najmračnijih misli i skrivenih osećanja.

Izašavši iz picerije, ponovo sam se suočio sa nekoliko zapaljenih sveća i buketom karanfila, položenih pored ulaznih vrata i zaklonjenih kamenim žardinjerama. Nisam znao da li je bilo koje od morbidnih obeležja tragičnog datuma počivalo u zavetrini u znak sećanja na Ivana – okončao sam kontakt sa njegovom majkom kad sam se spetljao sa Vanjom, nekoliko godina ranije. Jedino u šta sam u tom trenutku bio siguran bilo je to da je svaki nemirni plamen zapaljenih sveća oživljavao vlastitu bolnu uspomenu i sećanje na pucnjavu i krv.

Mamu vam jebem pedersku, nicali su iz sećanja gromki uzvici pijanih nasilnika koji su upali u klub, nekoliko minuta nakon ponoći. Užasavajuća vriska nadovezala se i lako otvorila put moru pucnjeva koji su okončali toliko mladih života... među kojima je bio i Ivanov. Umro mi je na rukama. Moj jedini pravi ljubavnik – krvavih usana, staklastih očiju i piskutavog glasa. „Pomozi mi“, bile su reči kojima se oprostio od ovozemaljskog. Izdahnuo je baš onako kako su nasilnici želeli. Nepravедno. Bez trunke dostojanstva. Pederski.

„Jebote“, slomio sam se i pao u Acin spremni zagrljaj. „Ja ne mogu više ovako.“

Trebalo mu je nekoliko trenutaka da progovori.

„Znaš i sam kako partija funkcioniše“, glas mu je bio mekan, ali ohrabrujuć. „Moraš izdržati.“

Suze su mi pekle obraze i ledile se na niskoj temperaturi. Osećao sam se kao da mi se koža ljuštila sa lica i ostavljala ogoljenu lobanju gladnom vetru. U istom momentu, pomislih na stravičnu priliku sa kojom smo imali zakazan sastanak u ponoć.

Kao evociran mojim mislima, zajedljivi demonski kikut zajaha vazduh i natera ga da zastruji paklenom snagom. Razbio se svuda oko nas, provukao između čoškova ulica i iscedio kroz kaldrmu, zaobišavši zbijena tela zaljubljenih parova i roditelja sa decom.

„Arbitar“, ispustio sam, pokušavajući da zadržim sline. „Je l' osećaš?“

Aca klimnu i ispusti me iz zagrljaja.

Više se nije smeškao.

Poklič pijanih navijača odzvanjao je u daljini, boreći se sa zloslutnim smehom – idealno vreme da se sklonimo sa ulice.

3.

10...

Bili smo raspoloženi – po obećanju, zakletvi ili čemu god već. Neki pijani, drugi pripiti, zapostavili smo brige i zaboravili na nevolje iz spoljašnjeg sveta, a nelagodu rezervisali za sate nakon ponoći.

Slistili smo litru pelinkovca i nekoliko flaša belog vina. Sipalo se, dabome, teturalo, vikalo i lupetalo. Smešak, ma kakav bio, žuljao nam je obraze. Ipak, trunka večite neizvesnosti, koju smo vukli za sobom nalik bolesnoj auri, vrebala je iz naših senki, čekajući da se ispili iz fragilne ljuskice i zavlada sa početkom partije.

9...

Joki je bio zadužen za rezervaciju apartmana. Nekoliko dana ranije, javio nam je da se pobrinuo za sve. Kao i uvek, tražili smo da apartman bude udaljen od ostalih i dovoljno prostran da spojimo dva stola. Aca je, odmah po dolasku, primetio da je prostor bio znatno skućeniji nego inače.

„Ove godine“, prokomentarisao je Joki, dok mu je kapljica znoja mučki zaobilazila slepoočnicu, „možemo da stanemo za jedan sto.“

Jedna jedina rečenica bila je sasvim dovoljna da okonča diskusiju i natera nas da načnemo drugu vrstu gorčine – žestoku.

„Crnjak“, dodao je, smaknuvši plastičnu kapicu sa grlića flaše pelinkovca.

Joki nikada nije bio naročito suptilan lik. Njegovi neprirodni bicepsi napumpani steroidima i suplementima poručivali su isto. Falilo mu je dlake na jeziku, odgovarao je lakonski i ispaljivao sve što bi mu bilo na pameti. Voleo je da odaje utisak mišićavog drkadžije.

Ipak, te večeri, samo jedna kap znoja razbila je krute ivice njegovog lažnog držanja i izložila mučnu strepnju naočigled svih.

8...

Mihailo je i dalje bio u nezdravoj vezi sa Perom.

Ljubakali su se između svakog gutljaja špricera, kao da su strahovali da bi neki od nas mogao da se nađe između i naruši relaciju guste pljuvačke i odvratnih hipokoristika.

Jebene tetkice.

Morao sam kad-tad da se suočim sa činjenicom da mi njihovo društvo ne bi prijalo ni u normalnijim okolnostima, onim neuslovljenim partijom. Ipak, „kodeks“ je nalagao da gundanje i *loš vajib* nisu bili prihvatljivi. To, naravno, nije sprečilo ljubavnike da nas u nekoliko navrata upletu u svoje čarke. Par lepih reči, na temu Acinog izbora odeće, Pera je naplatio Mihailu urokljivim pogledom i kratkim provokacijama o kojima nisam želeo mnogo da znam.

Sve se završilo bez većeg konflikta, a goropadni par obeležio je pomirenje vlažnim poljupcem i odlaskom u mrak toaleta, gde su se, pretpostavljam, po'vatali oslonjeni o lavabo.

Verovao sam da su ih svađe palile, naročito kada bi svest bila uronjena u alkohol.

Jebene tetkice, kao što već rekoh.

7...

Kale je izgledao isto kao i prethodne godine. Kao i one tamo. I proteklih ko-zna-koliko već. Još dvanaest meseci, koje smo prebobali u nedoumici, zgrčenih utroba i teškog daha, ucrtalo mu je nekoliko bora oko vodnjikavih očiju i to je bilo sve.

Ostatak kao da je bio bezvremen, skamenjen maskom rigidnosti koju je navukao nakon masakra. Džemper preko košuljice na uzane pruge. Pastelne boje. Uredna kosa. Naočare sa debelim okvirom. I taj iritantno krut stav. Trebalo je nekoliko čašica pelinkovca i dva špricera da bi mu se usne zatalasale. Bio je neobično ćutljiv, čak i za

svoju povučenu prirodu. Činilo mi se da je ispod fasade nezainteresovanosti živeo u uverenju da će nakon ponoći izvući disk koji će ga koštati glave.

6...

Džoni se ubio u aprilu.

Bez oprostajne poruke i nepotrebne teatralnosti, tiho i diskretno. Obesio se u radionici, iza kuće. „Nije se čak ni klatio“, prokomentarisale su komšije koje su ga pronašle. Takav postupak je zauvek ostao zagonetan njegovoj porodici i bliskom okruženju.

Naravno, mi smo znali da je teret partije bio sasvim dovoljan da nesigurnijeg pojedinca natera na čin protiv sebe. Uostalom, bilo je samo pitanje vremena – za sve nas.

Džoni je rešio da uskrati „pokrovitelja novogodišnjih igara“ za satisfakciju nad njegovom otetom dušom. *Hrabar, ili budalast postupak?* Nisam imao pojma. Kao što sam već pomenuo, trudio sam se da izbegavam moralne dileme u vreme praznika.

Pulinovu i Džonijevu smrt, kao i smrti svih ostalih sa kojima smo se oprostili u toku prethodnih godina, obeležili smo minutom ćutanja, pre no što smo načeli belo vino. Nakon toga, prepustili smo ih zdravom zaboravu.

5...

„Kao i uvek, jebiga“, groktao je Joki ispijajući još jednu čašu. „Rek'o sam mu da idem svojim poslom i da je to odluka sa kojom mora da se pomiri ukoliko ne želi bolni... ponavljam BOLNI rastanak!“

Svi se zasmehaše. Joki je nosio pantalone u vezi, iako je voleo i da ga primi, a ne samo da zadaje.

„Ne mogu da verujem koliko vam je teško svima“, dodao je Mihailo zagrlivši svog parnjaka. „Imam neverovatnu sreću što svaki doček mogu da provedem sa svojim Perom.“

Ovaj mu uputi zaneseni pogled, pomilova obraz, a zatim se poljubiše. Nisam, doduše, smeo da im zameram na takvim rečima. Znao sam da će jedan od njih imati priliku da svedoči smrti ovog drugog. Bio je to danak najluđoj noći sa najdražim čovekom.

„Kale?“ bockao ga je Mihailo, znajući dobro da je kod majstora ćutologije ljubavni teren bio zapostavljen. „Šta bi kod tebe?“

Kale nije bio čovek za dužu vezu. Možda je tako nešto bilo u srži njegovog opredeljenja – pored primarnih razloga, naravno. Kada bi

se uželeo dobre jebačine, znao je koji broj da okrene i koliko novca da ispljune. Sve ostalo – nežni dodir šake, šetnje pod punim mesecom i razgovori do kasno iza ponoći – nije bilo njegov fah.

Samo se nasmešio i otpio malo vina. Muzika preote kratku tišinu, pa nastavi Aca.

„Porodične obaveze kod mene“, izjavio je ozbiljno i teatralno, kao na smotri. „Uvek upali kod Tamare.“

„Ali, *oni* su tvoja porodica, zar ne?“, upitao je Pera. „Tamara i... kako se zvaše mali?“

„Mihailo se zove, ‘bem te glupog“, nasmejao se Aca. „Mislio sam na roditelje i to. Najlakše je tako. Tamara i keva se ne podnose. Znao sam da ova moja neće pokušavati da se ubaštra u celu priču sa majkom i rodnom kućom. ‘Tata je bolestan, možda mu je ovo poslednji doček’, rekao sam joj. ‘Valjda bi bilo u redu da ga provede sa svojim sinom’. Ha! Prosto k’o pasulj.“

„A, šta je sa taticom?“ zabezeknuo se Petar.

„Ništa“, još jači smeh. „Eno ga, jutros je klao neku živinu, da iznenadi kevu romantičnom večerom.“

„Kako je to divno“, odlutao je Mihailo, pre no što ga Petar ćušnu nogom. To ga povratu u prostoriju u kojoj će, možda, ostaviti kosti. „A, ti, Marko? Kako si objasnio Vanji da ne možeš da provedeš doček sa njim?“

Vanja, jebote, pomislih i maših se za mobilni telefon. Dogovor je bio da se „dopišemo“ nekoliko puta u toku večeri.

Jedna usamljena poruka bicala je u levom gornjem uglu ekrana. Bila je majčina. Želela je sve najbolje, puno sreće, novca i zdravlja. Smešno je to bilo. Mogla je samo da poželi da izvučem disk bez ilustracije. Doduše, nisam bio uveren koliko bi tako nešto bilo vezano za srećan kraj, ali o tome se razmišljalo nakon Božića.

Vanjine poruke nije bilo. Garant je čekao da se prvi oglasim. Ipak sam bio taj koji je zasrao.

„Marko?“ Mihailo je napadao, raširenih očiju i nozdrva. „Vanja?“

„Mihailo“, želeo sam da kažem, „Vanja i ja smo imali veoma buran mesec, baš zbog ovog usranog dočeka kojeg neću moći da provedem sa njim. Jedva sam uspeo da mu objasnim da mi ‘poslovne obaveze’ neće dozvoliti da ga poljubim u ponoć, jer je, nalik svakom razumnom biću, imao mnogo pitanja u vezi sa

planovima jednog lokalnog menadžerčića u novogodišnjoj noći. Na kraju se, uz mnogo suza i ružnih reči, pomirio sa tim da mu dragi odlazi na sastanak sa bitnim klijentima, već drugu godinu za redom, a meni u ustima ostavio ukus gorčine i želju da izvučem disk koji će mi obećati malo nezdravog ljubakanja sa znaš-već-kim!“

Ipak, odlučio sam se za jednostavniju varijantu.

„Poslovne obaveze“, rekao sam. „Bez problema.“

Iako odgovor nije bio zadovoljavajuć, moj stav je jasno poručivao Mihailu da odjebe od produbljivanja bolne rane i ostavi me da na miru otkucam poruku.

Volim te, bilo je sve što sam mogao da napišem.

Čak je i to bila laž.

4...

Telefon mi je zazvonio negde oko jedanaest. Morao sam da se javim. Strepnja mi je pulsirala u podsvesti, napominjući da je to mogao biti poslednji put da se čujem sa svojim dragim.

„Hej“, odazvao sam se, smrzavajući se na oštrom novosadskom vetru, koji se svom snagom odbijao od zidova dvorišta hotela.

„Kako se provodiš?“ upitao je Vanja.

U tom jednom pitanju bila je upakovana sva zlovolja nad kojom je parazitirao prethodnih mesec dana. Mekano „s“, koje je kotrljao preko zuba, dodatno je ustoličilo neizbrisivi sarkazam u njegovom glasu.

„Sve je u redu“, odbrusih. „Mislim da će prihvatiti da potpišu ugovor.“

Nisam mogao da smislim ništa pametnije. Zagledao sam se u prozor kroz koji se probijala svetlost našeg malog okupljališta i oslušnuo kreketave osmehe i melodiju pesme „Crno i zlatno“. Potpisivanje ugovora. Da, naravno. Krajnje ubedljivo.

„U koliko sati se vraćaš sutra?“ slušalica zašuška bez приметnije emocije.

„Ne znam“, uzvratio sam istom merom. „Pre podne, najverovatnije.“

„Bolje bi ti bilo da mi doneseš nešto skupoceno i blistavo“, konačno se slomio i smekšao. To mi je izmamilo osmeh.

„Naravno“, obećao sam bez razmišljanja.

„Lepo se provedi nakon sastanka“, obratio mi se nešto ozbiljnije. „Volim te.“

„I vi, takođe“, udahnuh duboko. Poslednje reči koje smo razmenili.
„Pozdravi Milicu. Volim te!“

Prekinuo sam vezu i utrčao u hol koji me je zaštitio od ledenog vazduha i dužeg razgovora. Verovao sam da bi oproštaji trebalo da budu brzi i što jednostavniji. Tako manje boli.

Šta sam tada, do đavola, znao o bolu?

3...

Sa zvučnika se cedila neopisivo odvratna balada koja je inspirisala Mihaila i Peru da ustanu i zaplešu. Joki je bio u toaletu, verovatno šmrkao *ds*, ili šta god da je već koristio kako bi izašao na kraj sa problemima novogodišnje noći, dok je Kale razgovarao telefonom, ispred zgrade.

„Jesi li sad spreman da mi ispričaš o čemu se radi?“ Aca je iskoristio nenapadnu muzičku podlogu da me ponovo podseti na razloge mog otužnog izraza.

Pretpostavljao sam da nije bilo svrhe da se ograđujem lažima u vezi sa nečim što je bilo toliko primetno – bar njemu. Klimnuh.

„Vanja?“ upitao je tiho.

To me je baš ražestilo.

Vanja? Ko mu je dao pravo da izigrava mog ljubavnog terapeuta i pomisli da sam snužden zbog pišljivih problema u vezi? Vanja-vanja-njanja-nja! Imena lako gube značenje, kada se ponove toliko puta da se izližu... Naročito u kontekstu znatno dublje problematike koja prevazilazi smešnu telesnu prirodu.

„Ma, kakvi“, odreagovao sam staloženo, bar koliko mi je bukćeće crvenilo u obrazima dozvoljavalo, odmahnuvši i iskapivši još jednu čašicu pelinkovca.

Lagao sam.

Naravno da je *Vanja* bio problem... između svih ostalih užasa koji su se odigravali oko mene, njega, Ace, dve glupače iz taksija, tatkica koje su plesale, Jokija koji je šmrkao, Kaleta koji je telefonirao i jebenog demona koji je čekao jebenu ponoć da zakuca na jebena vrata!

„Disk, onda?“ pitanja su postajala sve teža. Neizdrživa.

„Da, Aco, disk“, bilo je jasno da ipak nisam bio najспособniji za takvu vrstu razgovora.

„Bojiš se da ćeš izvući pogrešan?“

„A, koji je po tebi pogrešan disk?“ izbečio sam se izazivački.

Moja neočekivana reakcija mu je zgužvala lice u nesigurnu grimasu.

„Ne znam... *smrt, valjda.*“

„Vidiš“, začkiljio sam, sipajući novu čašicu, „po meni je svaki od diskova pogrešan, kao i ova glupost koju činimo iz godine u godinu.“

„Ali, znaš i sam da moramo“, potapšao me je po ramenu i pokušao da zvuči kao dobar roditelj. „Seti se šta je bilo sa onima koji su odbili da se pojave...“

„Možda je Džoni u pravu“, prekinuo sam ga, ni sam ne shvatajući kakvo sam talasanje izazvao. *Zašto je, do sto đavola, morao da zabada nos gde ne treba?*

„Džoni je mrtav“, zaškrgutao je zubima. „A, ti si, Marko, živ. I postoji mogućnost da ćeš nadživeti ostale i skinuti teret sa grbače.“

„Zar misliš da bi mi pao kamen sa srca uz saznanje da sam živ, jer ste svi vi mrtvi?“ pustio sam da mi odbegne uzvik nezadovoljstva.

„Zar misliš da bi Mihailo mogao uživati u životu, nakon što vidi Petrove ostatke? Zar misliš da bih ja bio sretan, jer sam živ, znajući da je mali Miki izgubio oca?“

„Čekaj...“

„Možda jednostavno ne bi trebalo da razgovaramo o tome“, frknuo sam i udaljio se od stola sa pićem.

Aca je znao da je probudio pogrešnu zverku – onu koja je govorila zlu istinu i proricala sudbinu bez budućnosti... ili obrnuto, u zavisnosti od ishoda partije. Dolio je još jednu čašicu i eksirao je. Pa onda još jednu. Ostao je da sedi za stolom, ne osvrnuvši se za mnom.

Zagledao sam se kroz prozor i shvatio da je ostalo dvadesetak minuta do ponoći.

2...

Svaka čašica pelinkovca koju sam popio podsetila me je na dah onih kojih više nije bilo – onih koji su izvukli presudni disk.

Otišao sam u kupatilo, zaključao se i rešio da pre ponoći učinim nešto što nikada nisam očekivao da bih mogao.

Iako sam upoznao đavola lično, ili bar jednog od njegovih najbližih saradnika, nisam verovao u boga. Ipak, nalazio sam se na kolenima i šaka sklopljenih ispred lica. Bio je to prvi put da sam se pomolio, ili kako već. Nisam znao „Oče naš“, niti sam sledio neko od propisanih

pravila sa ocem, sinom, svetim duhom i ostalim – bilo je drugih kodeksa kojima sam robovao poslednjih godina. Umesto toga, samo sam bio iskren.

„Bože“, oklevao sam, bez obzira na silne misli kojih sam što pre želeo da se oslobodim, „zamolio bih te da paziš na sve one koje smo ispratili do sada... ukoliko su njihove duše, uopšte, dospele do tebe... i da nas čuvaš u toku ove partije...“

A, onda sam zastao, shvativši da će jedan od nas zasigurno izdahnuti večeras i da moja molitva nema nikakvog smisla. Možda je trebalo da ga zamolim da poštedi moj život?

Ne.

Ustao sam, umio se i izašao iz kupatila.

Još nekoliko minuta, pomislih.

1...

Na sredini prostorije oformili smo krug, za dva tela uži od onog od prethodne godine.

Prisetio sam se Saje i nemoćnog pogleda koji je uputio svima, nakon što je izvukao neželjeni disk pre tačno godinu dana; njegovih besmislenih poslednjih reči – „vidimo se“; smešnog, pokornog držanja, dok se približavao onome koji nas je nadzirao; demonskog poljupca i Sajinih ostataka, koji su iščezli samo nekoliko trenutaka kasnije.

Smučilo mi se. Mislio sam na sve te mišiće koji su se izlili pravo u ambis i ispucale vene na slepoočnicama i nadlakticama, kada mu je monstrem oduzeo poslednji dah i isisao unutrašnjost. Kostu su mu se skršile i pretvorile u prašinu, pre nego što je ispustio samrtni krik u grlo đavola, zajedno sa sopstvenom dušom. A, onda... ljuštura njegovog nekadašnjeg krupnog tela – bleđa, beznačajna koža – sručila se na pod poput iskorišćenog kostima. Poput istrošenog života i zaboravljene prošlosti. Plamen ju je progutao za nekoliko sekundi i na Sajino postojanje ostavio samo uspomenu iznad gomilice pepela.

A, mi smo i ove godine nastavili sa odbrojavanjem...

Naravno da se nismo radovali novoj godini ili ponoći. Zapravo, brojali smo poslednje trenutke zajedničkog druženja. Znalo se da će jedan od nas izostati u narednom novogodišnjem krugu, da će jedan

od nas umreti nakon ponoći i da ćemo, za nekoliko trenutaka, jedni drugima postati najveći neprijatelji – konkurenti u postojanju.

SREĆNA JEBENA NOVA GODINA!

Nije bilo poljubaca i zagrljaja, niti čestitki i lepih želja.

Začulo se samo zvono na vratima sobe.

4.

„Dobro veče“, rekao je tiho, a opet, taj običan pozdrav bio je toliko snažan i upečatljiv, kao da mu je glas dolazio sa svih strana. Nadjačao je duhove najluđe noći, uzvike iz susednih soba, pucanje vatrometa i poljubaca... naše disanje.

Nismo mu se javili, a on se ipak nasmeja, pa okači svoj dugi crni kaput na vešalicu i posadi se u fotelju kod prozora. Ušmrknu nekoliko puta.

„Pelinkovac?“ iskolačio je oči izazivački, a tanke usne mu se izviše u polumesec. Ponekad mi se činilo da nikada, zapravo, nije prestajao da se smeška. „Može malo, hvala...“

Arbitar.

Izgledao je isto kao i tokom ranijih okupljanja. Lobanja mu je blistala pod svetlošću neonki, dok su mu crte isijavale milenijumsko iskustvo – iz dubine tamnih podočnjaka virkale su sitne mračne oči, a orlovski profil, koji mu je besprekorno stajao, nametao je utisak nečega aristokratskog u njegovoj pojavi. Kao da je bio tu pre samog univerzuma. Možda i jeste bio, na kraju krajeva.

Prvi put smo ga sreli pre dvanaest godina, u noći novosadskog gej masakra u „Ridleru“. Izronio je ni od kuda. Kao da je sam nečastivi izvajao njegovo koščato telo od čestica mraka, ispred ona dva zlotvora sa pištoljima, i tako zaštitio preostale preživele. Urlici koji su se rasuli iz učvorenih grla huligana – nakon što su ispalili nekoliko hitaca u grudi volšebnog prisustva, a ono se samo zacerekalo i nastavilo da im se približava – odzvanjali su mi u snovima toliko godina, nadovezivali se na vrisku povređenih muškaraca u raznobojnoj provokativnoj odeći, kožnim korsetima i mrežastim potkošuljama.

Niko od nas se nije ni zapitao da li je tako nešto, uopšte, moglo biti stvarno. Jednostavno je bilo, a živahni smeh kreature iz mraka je to

potvrdio i naterao nas ga da prihvatimo kao vrhovnu istinu.

Ivan mi je ležao na rukama. Pridržavao sam mu glavu, dok mi se vrela krv nestašno provlačila kroz šupljine između prstiju. Osećao sam posmrtni stisak njegove šake oko okovratnika, u trenutku kada začuh krvničko zapomaganje jednog od siledžija koji su upali nešto ranije i posejali smrt uz psovke i smrad jeftinog vinjaka.

„Nemoj, matori, nemoj“, molećivo je ridao pijani huligan na kolenima, ispred oživele senke koja samo upre kažiprstom u njegovom smeru.

Krik nasilnika ostao je večno uramljen između zidova „Ridlera“. Zvučao je podjednako potresno koliko i poslednji uzdasi prijatelja od kojih sam se rastao te večeri – tako nemoćno, istovremeno iznenađeno i pokorno... i bolno. Neka nevidljiva sila oborila ga je na grudi i uronila mu lice u rasutu srču. Iako sam znao da se radilo o pijanom ubici, jedva sam obuzdao mučninu kada sam shvatio da je naš spasilac nonšalantnim pokretima, nalik dirigentovim, cedio život iz njega i smeškao se kao domaćica koja bi zadovoljno mesila testo. Poslednji dah ubica je ispustio potpuno ponižen, lica skamenjenog u užasu i krvi. Kasnije sam saznao da su nekoliko dana vadili parčiće stakla iz kože njegovog leša.

Drugi nesretnik bio je uporniji i imao je više municije. Ipak, bilo je to samo beznačajno odlaganje smrti. Nakon nekoliko ispaljenih hitaca iz pištolja, kada je začuo sudbonosno povlačenje oroza koje nije odgovorilo praskom, stvorenje iz mraka samo pucnu prstima i telo huligana sruši se na pod. Glava mu je bila okrenuta u suprotnom smeru od predviđenog, vilica ukočena, a pogled večno zarobljen u neverici.

„Pomozi mi“, začuo sam pre nego što mi se pogled prizemljio na Ivanovu samrtnu grimasu – pre nego što osetih kako mu je telo zadrhtalo poslednji put. Pre nego što je umro.

Dozvolih sebi da zakukam, dok je žamor ispunjavao „Ridler“ i osvajao mističnu tišinu. Uzdah olakšanja preživelih mešao se sa grcanjem onih koji su izgubili nekog dragog u pucnjavi, pre inkarnacije mističnog spasioca. Neki su se gušili u suzama, a drugi, jednostavno, bili paralizovani dejstvom iznenađujućeg sticaja okolnosti. Kada se prvi talas reakcija stišao, senka progovori.

„Nemojte se zavaravati i misliti da su vam životi pošteđeni večeras jer ste posebni“, dah mu je bio leden, kao da je vetar fjučnuo spolja i doneo te stravične reči. „U pitanju je čista sreća. Nasumični odabir vas je spasio od metka.“

Tišina se ponovo uselila u lokal. Sva pažnja bila je usmerena ka demonskoj pojavi.

„U tom duhu, nastavićemo da se viđamo jednom godišnje“, nasmejao se. „Dragi moji prijatelji, igraćete igru...“

Igra?

Bio sam razjaren.

Toliko smrti nije mi ličilo na igru. Da sam bio bar malo manje prestravljen i nešto moćniji, suprotstavio bih mu se, svakako. Ipak, pokazalo se da me taj izazivački strah čak ni danas nije napustio.

Tek naredne godine, shvatio sam da se radilo o smrtonosnoj igri koju smo vremenom prozvali „partija“.

5.

Dvanaest godina i mnogo više smrti kasnije, sedeli smo za okruglim stolom i posmatrali diskove, koji su na sredini široke drvene površine činili onižu kulu od nepoznatog materijala.

Joki, Mihailo, Pera, Kale, Aca i ja. Šestorica preostalih.

Svakom je bio namenjen još jedan disk, koji bi upotpunio novogodišnju kolekciju od tri komada po učesniku, uz dva neobeležena iz prethodnih krugova. Do sada nije bio izvučen ni jedan od simbola. Neizvesnost nam je izbijala iz pora, kapljala sa brada u graškama znoja i vlažila potpazušja.

Ledeni dah demona kojeg smo zvali Arbitar mešao se sa našim grozničavim. Prozori su bili zamagljeni, a prokletnik ih je ukrašavao vlastitim paklenim ilustracijama. Kao da su me sa stakala dozivala lica svih onih koje smo ispratili tokom prethodnih partija, kada bi prisvojili disk obeležen crnim simbolom – simbolom smrti.

Treći, poslednji krug partije bio je u toku. Finalno izvlačenje za ovu godinu. Neko će otići bogatiji, a nekoga će razduvati vetar po novosadskim ulicama. Ostali će čekati narednu crnu tombolu i drugačiju sreću. Osmatrajući drhtave ruke svojih protivnika, koje su komadale kulu smrti i odvajale sebi po parče, u trećem krugu bih

obavezno oživeo vizije iz prošlosti i pokušao da evociram uspomene na sve one silne detalje koji su ostali opskurni pred godinama patnje.

Epilog gej masakra bio je sačinjen od zbrkanih predstava.

U sećanju bi mi zaigrali prizori policajaca koji su ušli i pohapsili sve, zatim „Pulinovog“ sluđenog izraza kada je zatekao silne leševe u svom klubu pri prinudnom povratku sa dočeka, čaršava navučenog preko Ivanovog tela i crvenih fleka koje su se izrodile iz ništavila i u momentu se, poput kuge, raširile preko belog materijala i osvojile ga u celosti. Ipak, nisam bio sposoban da te razbucane sekvence povežem u celinu. Reči sa saslušanja, naša besmislena obrazloženja o mračnoj utvari koja je utekla nakon što je „onesposobila“ nasilnike, posmrtna liturgija sa grupne sahrane, istraga ubistava i nedostatak dokaza samo su mi kakofonično odjekivali u ušima i maglili nestabilan konstrukt koji sam pokušao da oformim. Ipak, demon me je kroz ludačka snoviđenja neprestano podsećao na činjenicu da je do „incidenta“ zaista došlo i da njegovo orlovsko lice nije bilo deo halucinacije proizašle iz paničnih napada i mehanizama odbrane. Šunjabo se gluvim mrakom, cerekao iza čoškova podsvesti i napominjao da ne bi trebalo da zaboravim na igru koja me je čekala naredne novogodišnje noći.

Konačno, horor je kulminirao telefonskim pozivom od pre toliko godina, kada me je glas iz more obavestio da mi je doček bio zakazan. Bilo je onih koji se nisu odazvali. Tek sam nekoliko dana kasnije saznao da su im tela pronađena raskomadana širom Srbije, deformisana i surovo unakažena. Jasno je bilo da je počinilac bio naš domaćin – Arbitar lično. Nije bilo svrhe obraćati se policiji ili se na bilo koji način suprotstavljati biću čijim venama je, po svemu sudeći, tekla božanska krv. Nikada nismo saznali šta je zapravo bio i odakle je crpeo tu silnu moć, ali je jedno bilo svakako poznato: trebalo ga se bojati i udovoljavati mu.

A, partija?

„Prvi put je najteže“, mnogi su mi govorili. Bilo je, zaista. Prva penetracija, prvo suočavanje sa svojom istinskom seksualnošću, pa onda još jedna prva penetracija, prvi felacio, i na kraju... Prva prokleta partija.

Nismo imali pojma šta nas je čekalo. Pravila igre i nagrada bili su nam nepoznati. Jedino što smo mogli kolektivno da konstatujemo

bila je užasavajuće teška atmosfera oko dva stola za kojim nas je demon učio nepoznatoj veštini – preživljavanju u plesu kojem je lično diktirao tempo.

Tri kruga, tri izvlačenja, tri diska rezervisana za svakog od igrača. Igra bi se prekidala kada bi se izvukli diskovi sa zlatnim simbolom nagrade i crnim simbolom smrti. *Crno i zlatno* – kako sam se samo gorko nasmejao kada sam prvi put čuo himnu naših novogodišnjih noći.

Nagradu neopisive vrednosti nikada nisam izvukao. Ipak, zadovoljavao sam se znanjem da mi je glava i dalje bila na ramenima. Oni koji su imali priliku da izvuku disk sa zlatnim simbolom (mahom pokojni, jer su koju godinu kasnije izvukli i crni simbol) mogli su da priušte da svoje poslednje godine provedu u najvećoj raskoši. Dragocenosti, koji je demon uručivao godišnjem „pobedniku“ takmičenja, bile su nepoznatog porekla, ali sam se kleo da su bile motiv većini igrača koji bi se vraćali iz dočeka u doček i stavljali svoj život na kocku, umesto da su se od krvi i mesa rastali na vreme i dostojanstveno – samoubistvom. Pored najbitnijeg faktora, naravno... jedva prepoznatljivog i rasparčanog po srpskim budžacima.

Moja motivacija, s druge strane, bila je potpuno nejasna, zamaskirana novogodišnjim pomračenjima svesti i potpunim odsustvom kontrole nad postupcima. Prvih nekoliko puta dolazio sam gonjen onim iskonskim životnim nagonom, sve dok nisam shvatio da je šansa preživljavanja opadala iz godine u godinu. Nakon što sam to uvideo, nosio sam se mišlju o oduzimanju sopstvenog života, ali su me uspomene na Ivana, a kasnije i poznanstvo sa Vanjom, neprestano održavali na ivici egzistencije. U nekim trenucima sam gajio ideju da bih mogao i preživeti, ali nisam verovao u toliku sreću. Uostalom, suočavanje sa posledicama tog ishoda bilo je užasavajuće samo po sebi. U međuvremenu sam rešio da svaki oblik novogodišnjeg samoposmatranja izolujem u imaginarnoj komori rezervisanoj za posle Božića. Nove godine bile su obećane tami, strasti i bezumlju.

Prošlo ih je toliko – toliko, zapravo, da se nisam sećao pobednika i poraženog iz inicijalne partije.

Neki su se obogatili, većina je pomrla, a preostali...

... Preostali su se nalazili u apartmanu novosadskog hotela, za okruglim stolom, pred naličjem trećeg kruga.

„Okrenite svoje diskove“, oglasio se Arbitar. Učinilo mi se kao da se njegovo naređenje ovaplotilo u oštre kandže, koje nam zaoraše po mozgu i poslaše hipnotički impuls.

Nalik marionetama, na naredbu svog gospodara – kojemu smo prodali dušu i dopustili mu da nam prošije konac kroz krute zglobove – obuhvatismo šakama kružne obime svojih sudbina.

Mihailo je bio prvi. Progutaio je knedlu, osmotrio nas sve, pa konačno udahnuo duboko i okrenuo disk. Kapci su mu bili sklopljeni. Ostali su zgrčeni sve dok nije čuo Perin uzdah olakšanja. Progledao je, spazio prazninu na licu svog diska već treći put te večeri i odahnuo. Pera ga čvrsto zagrlji, jedva svestan da je bilo vreme da i sam zagriže parče budućnosti.

„Petre“, demonski glas ga istrgnu iz zagrljaja ljubavnika i natera da zadrži vazduh. „Hajde.“

Mihailovo uzbuđenje nadvilo se nad okruglim stolom. Bio je svestan da je možda baš njegov izbor isklesao znak pitanja nad dušom momka kojeg je toliko voleo.

Petrovi drhtavi prsti predoše preko površine nepoznatog materijala, a potom ga u trenu okrenuše.

„Jebote“, sav dah i uzbuđenje sklopili su se u tu kratku i simboličnu reakciju.

Mihailo zaskiča!

Zlatni simbol. Saznalo se ko će narednu godinu provesti sa vibratorom od milion dolara u guzici. Tetkice se zagrljše i strasno poljubiše. Jokija taj čin natera na imitaciju povraćanja, a mene sruči u naslon stolice. Imao sam osećaj da će mi neudobno drvo polomiti lopatice, ali opet, želeo sam samo da se što više udaljim od sopstvenog diska kojeg je trebalo da okrenem. Nije se radilo o strahu od smrti, koliko o neugodnom osećaju koji bi me opseo svake godine kada je trebalo da se suočim sa poslednjim od tri lica sreće.

Na njega bi se nadovezala računica koja ponekad ne bi imala naročitog smisla, ali je ove godine značila da su mi šanse za preživljavanje opale za tridesetak posto. Možda i nisu, ali ta cifra mi se vrzmala u pameti, pre nego što začuh demonov glas.

„Hajde, Marko“, naredio je Arbitar i učutkao slavljenički par.

Ispružih ruke. Bilo je nečega neopisivog u dodiru sa materijom od koje su diskovi bili izrađeni. Kao da su ih činili atomi mermera koji su odašiljali neprirodnu, ljudsku toplotu. Ponekad mi se činilo da bi tako moglo izgledati rukovanje sa personifikacijom same smrti.

A, onda se dodiru pridruži i urođena, organska strepnja. Krv i meso reagovali su svojevolumeno. Iako sam se samo koprcio na površini bezbrižnosti falsifikovanoj ludilom, registrovao sam jasne simptome koji su mi preuzeli organizam – razularena zver u stomaku, preteći bat srca, ubrzano disanje, oticanje unutrašnjosti. Čak sam blago i otvrdnuo.

Reših da skratim taj bizarni nesklad uma i tela i ne trepnuvši okrenuh lice diska. Nisam se udostojio čak ni da sklopim oči, u iščekivanju reakcije drugih.

Jedna mekano-sivkasta površina zamenila je drugu. Praznina... nalik nedostatku svrhe koji me je proganjao u poslednje vreme. *Vidimo se sledeće godine*, poručivala je.

Odahnuo sam.

Nisam bio siguran da li se radilo o olakšanju zbog ishoda, ili o jednostavnom oslobađanju od telesnih simptoma. Tmina mi se nadvila nad zdravim rasuđivanjem i onemogućila mi jedinstven tok razmišljanja. Dopustih da mi se misli sunovrate u smeru nekih manje važnih stvari – Rume, božićnog otrežnjenja... Vanje.

Koji deo filma „Kill Bill“ gleda Vanja? Kakav mu je doček Milica priredila? Ko je, uopšte, ta Milica i koliko dobro je poznajem? Da li će se obradovati kada vide da sam se vratio? Kakvu li ću laž servirati Vanji za sledeći doček?

Znoj mi se hladio na čelu, dok mi je nad plućima tinjao nekakav uvrnuti, nadimajući osećaj, koji sam mogao da definišem samo kao zaostalu, neproživljenu tremu, odloženu nepromišljenim postupcima i brzim delanjem. Lutao sam intimnim prostranstvima, jedva svestan da je partija i dalje trajala, iako je za mene bila okončana.

Tek kada me je tišina, koja naglo zavlada u prostoriji, istrгла iz dubine, shvatio sam da je jedan od trojice koji su bili na redu nakon mene – Kale, Joki ili Aca – bio osuđen na sigurnu smrt.

Prenut, panično osmotrih zgrčena lica za stolom, a potom mi pogled sleti na otkrivene površine diskova. Tada sam shvatio da je

Aca paralizovano blenuo u poslednji deo novogodišnje kolekcije ispred sebe – zlokobni crni simbol.

6.

Služba za održavanje puteva nije radila za vreme najluđe noći, ili još nije stigla do dela koji smo savladavali. Sneg je za samo nekoliko sati uspeo da zaveje Iriški Venac. Bilo je dva nakon ponoći i ocenio sam da će nam do Rume, tim tempom, trebati još sat vremena, minimum. Vozio sam Acin automobil. Pripit, zbunjen, uplašen, i u uzaludnom pokušaju da demonu demonstriram svoju odlučnost. Monstrum je to nalazio urnebesnim.

Par sati ranije, pre nego što sam odvezao Acu do njegovog stana na Limanu – da zagrlji ženu i malog Mikija – i zaputio se ka Rumi, možda sam i uspeo da zavaram svog saputnika herojskim stavom. Ali, sada, kada sam se ohladio, a on sedeo na suvozačevom sedištu i tako se zločesto cerekao, znao sam da sam bio potpuno izložen i da je prokletnik ismevao svaki novi sloj moje duše na koji bi naišao rovareći dublje i dublje.

Dok sam osluškivao pucketanje snega pod točkovima i slab prijem radio stanica, preko kojih je Arbitar šaltao svojom koščatom, bledom šakom, nisam mogao da izdržim, a da se ne zapitam:

Kog đavola mi je ovo trebalo?

Demon se, kao da me je čuo, uhvati za stomak, pokušavajući da zadrži gromoglasni smeh.

Uputio sam mu prezriv pogled, na šta on popusti, pa nastavismo vožnju u tišini. Ipak, pitanje mi je i dalje vrtložilo po unutrašnjosti.

Koje su me to sile naterale da ustanem u Acinu odbranu i ponudim sopstveni život u zamenu za njegov? Pretpostavljao sam da me je osmeh malog Mikija naveo na nedovoljno promišljeni postupak. Nisam mogao da svarim činjenicu da bi sledeću godinu taj krupnooki deran mogao dočekati nad očevim grobom.

Ali, ponuditi SOPSTVENI život?

Pa, opet, nisam imao mnogo da izgubim. Strah, strepnja i nemoć bili su jedino čemu sam se posvetio nakon što mi je Ivan izdahnuo na rukama. *A, Vanja?* Setih se, ovlaš, i njega, ali brzo prihvatih da će pronaći nekog drugog bez mnogo muke.

Sreća jednog deteta nije smela biti narušena našim paktom sa zlom sudbom, bar još godinu dana, zar ne?

Tako je, verovao sam.

Kale i Joki, tetkice, čak i Aca, ubeđivali su me da porazmislim još malo o svemu, ali odluka je bila doneta. Na moje iznenađenje, demon se takođe neko vreme nećkao u vezi sa ponudom, isticao pravila igre, šetkao uznemireno po sobi i crtao nepoznate simbole na zamagljenim staklima prozora.

„Život za život je u redu“, rekao je, „ali tu nema naročite zabave.“

Za one koji bi se drznuli da se umešaju u partiju na takav način bilo je rezervisano posebno mesto u paklu i mnogo maštovitija kazna, naglasio je nedugo zatim.

Ubrzo mi je predložio ono najgore, a ja sam to, u bunilu, ili pri čistoj svesti (više se nisu mnogo razlikovali), prihvatio bez prenemaganja.

Svi su zanemeli kada sam smelo – ludački, rekli su u jednom momentu – odabrao jedva pojmljivo zlo. Demon je u neverici prekrio usta šakama... pre no što se lucidno osmehnuo. Aca me je zagrlio i zahvalio mi i tek tada uvideh za kakav sam se čin odlučio. Jedini razuman motiv za takvo žrtvovanje mogao je biti... ljubav. Zapravo, nedovoljno ljubavi sa jedne i preterano sa druge strane.

Nešto kasnije, nesigurno se kotrljajući na točkovima Acinog automobila i osvajajući okuke Iriškog Venca, shvatih da me je slabost nadvladala. Shvatih da i dalje nisam bio siguran kako ću izvesti ono na šta sam se zakleo. Još jedno preispitivanje koje je trebalo da ostane zavejano i skriveno ispod površine svesti.

Tišina mi je zasmetala. Osetih preku potrebu za razgovorom. Svaki glas, čak i demonov, bio je podnošljiviji od unutrašnjeg.

„A, šta bi bilo kada bih skrenuo sa puta i ubio se?“ čikao sam monstruma, sada kada mi je sudbina već bila zapečaćena. „Šta bi se desilo sa tvojim planom?“

Demon zabruna, ali dosta razdragano – učinilo mi se.

„Misliš li da bih ti dozvolio tako nešto? Veruj mi, moje moći prevazilaze život i smrt. Nema potrebe da pokušavaš da se izvučeš ili mi napakostiš. Samo dozivaš još veće zlo.“

„Ako si već toliko moćan“, odbijao sam da začutim, „zašto nas odmah ne teleportuješ u Rumu, ili tako nešto, umesto što dozvoljavaš da nas muči ovaj kijamet?“

„Zato što je ovako zabavnije“, nakezio se, nedodirnut mojim bockanjem.

Nekoliko reči bilo je sasvim dovoljno da se ponovo okrenem unutrašnjim glasovima. Za jedno tako moćno biće, bio je neverovatno loš sagovornik. Nesnosan.

Ipak, nešto kao da mi nije dalo mira. Ukoliko je već sve bilo rešeno, kao što sam mislio, mogao sam da priuštim sebi da se još malo poigram sa njim.

„Zašto radiš sve ovo?“ upitao sam, a glas me na polovini izda i pređe u grleni cik.

„Rekoh ti“, demon je izgledao potpuno smireno, „zabavno je.“

„Zabavno?“ nisam bio zadovoljan odgovorom.

„Upravo“, objašnjavao je. „Tvoj izbor je da zadovoljstvo tražiš u ljubavnim odnosima sa muškarcima, a meni je zabavnije da spasavam živote, pružam lažne nade i igram se sa čovečanstvom. Nije to baš toliko teško za shvatiti.“

„Ali, šta je toliko zabavno u smrti?“ bio sam sve naporniji. „Mora tu biti još nečega? Ne mogu da poverujem da sve to radiš samo da bi uživao u čarima igre.“

„Ti ne odustaješ, zar ne?“ razmahao se demon, a oči mu zaiskriše. Činilo se da je moje iritantno zapitkivanje konačno pogodilo nerv. „Zar ne možeš ni da pretpostaviš da bi čak i božansko biće, poput mene, moglo da oboli od ljudske boljke i oseti se usamljenim u večnosti?“

„Ali, uz toliku moć, mogao si da pronađeš društvo kakvo god da si poželeo“, sada me je već morila čista radoznalost. „Zašto si morao da poseješ toliko smrti?“

„Smešan si, u svojoj gluposti, a trebalo bi to najbolje da razumeš, jer smo u sličnoj poziciji“, demon je vrisnuo. „Tajna sa sobom vuče i samoću, a mi ih, obojica, imamo. Čak ni biće poput mene ne može da opstane u svetu u kojem surov um vladara nameće načela, a dogma nagriza međusobno poštovanje i empatiju. Ukoliko sam već podređen jačoj, ne želim da povlađujem i slabijoj sili. Kad ne mogu da budem prihvaćen čak ni od bednijih, unišću ih, jer su me uvredili.“

„Ali“, zamucao sam, „zašto misliš da smo u istoj poziciji?“

„Obojica smo abominacije u svojim svetovima“, utišao se. „Tebe okružuje prezir, jer si se upustio u aferu sa osobom istog pola, a mene...“

„Čekaj malo!“ prekinuh ga, ne dopustivši mu da se izlane o vlastitoj slabosti. Moja slabost je, očigledno, prevagnula. „Mene okruženje ne prezire. Imamo svoja prava, svoju intimu. To što parada ponosa...“

„O kakvim pravima govoriš, smešni čoveče?“ uzvratilo je demon kočoperno. „Ta prava i ponos nisu vam sačuvali živote one noći kada ste se od očiju javnosti ogradili zelenim zidovima, između kojih ste, izolovani i jadni u svom mučnom izboru, čekali ponoć. One noći kada sam vas *ja* spasio od nasilnika koje mrziš podjednako koliko i oni tebe.“

Nikada ga nisam video takvog. Njegova umerenost i suptilno izražavanje razbuknuli su se i planuli u nezadovoljstvu. Činilo se da ni sam nije bio obožavalac čeprkanja po dubinama unutrašnjosti u novogodišnjim noćima.

„Ne glumi moralistu i čovekoljupca, jer znam da nisi takav“, besno je nastavio. „Znam dobro kakve ti strepnje kuvaju u utrobi. Svi ste ista, netolerantna bagra. Osuđujete ono što ne možete da pojmite i čega se plašite. Zato mi je i zabavno da istražujem koliko je malo potrebno da biste se poubijali međusobno. Čak i ti, koji si večeras junački ustao u odbranu svog prijatelja, pravi motiv svog postupka kriješ u vlastitoj nesigurnosti i nedostatku vere u drugog... onog kojem si se predao, a na kraju ipak rešio da ga izbrišeš iz postojanja.“

Koliko god da sam pokušavao da se distanciram od takve pomisli, demon je bio u pravu.

Zbog čega sam, uopšte, gajio nadu da bih mogao da pobedim u raspravi protiv nekog ko je mogao da mi čita misli – svesne, nesvesne ili podsvesne? Doduše, bilo je evidentno da sam mu, bar na kratko, pokvario doživljaj večeri. Uropašćenih nekoliko trenutaka njegove zabave, za dvanaest godina čemera – fer razmena, kada je reč o relaciji nesigurnog muškarca i natčoveka, bar u nametnutoj situaciji.

Posle izvesnog vremena, na izlasku iz Iriga, drznuh se da poslednji put prekinem tišinu.

„Ko si ti uopšte?“ nisam očekivao odgovor.

„Moje postojanje prevazilazi misao običnog čoveka“, ispljunuo je revoltirano, zagledan u pustoš koja nas je okruživala. „Ne bi ti to mogao da razumeš.“

„Pretpostavljam“, složio sam se, potpuno nesvestan budućnosti i vrednosti iskustva.

7.

Sneg i novogodišnji mamurluk učinili su jutro mrtvijim nego što je zapravo bilo. Ulica je bila potpuno prazna, a jedini zvuk koji bi ispratio turiranje motora automobila u daljini bio je fijuk vetra. Trebalo je da budem zahvalan na takvim okolnostima. Ipak su mi išle na ruku. Svedoci su mi bili najmanje potrebni.

Nalazili smo se ispred zgrade u kojoj sam živeo sa Vanjom – Aca i ja. U gepeku Acinog automobila, po kojeg je došao rano izjutra prvim autobusom, nalazila su se raskomadana tela mog bivšeg ljubavnika i njegove prijateljice Milice, upakovana u najlon kese – kao polutke „za poneti“.

„Ne brini ništa“, rekao je Aca, boreći se protiv sitnih pahulja nošenih vetrom i sopstvene savesti koja je bila znatno surovija. „Pobrinuću se za ovo. Zakopaću ih negde usput, a možda ih čak i spalim. Skontaću već nešto.“

Videlo se da mu nije bilo lako. Lice mu je i dalje bilo bledo i iskrivljeno u stravi sa kojom se suočio nešto ranije, a glas podrhtavao kao nikada do tada. Ipak, Aca je bio dobar prijatelj i umeo je da ceni tuđu žrtvu... ili žrtve. *Moje žrtve*. Zato sam ga i pozvao, čim sam odložio krvavi nož. Znao sam da mogu da računam na njega. Uostalom, nakon mog... zalaganja tokom partije, pretpostavljao sam da se osećao dužnim da se nađe u blizini kad zagusti. Još jedan dokaz istinitosti demonovih reči. Nijedan, naizgled, nesebični postupak nije odvojiv od pozadine u senci.

Naravno da sam očekivao da će mi priteći u pomoć tog jutra.

Nisam želeo da za sobom ostavim tragove zločina, iako mi je budućnost već bila ucrtana u tami. Teško bih podneo da imena mojih roditelja zaprlja priča o ubistavima koja sam počinio. Nakon svih razočarenja, nisam smeo da im priredim još i ovo.

„Važi, Aco“, rekoh i potapšah ga po ramenu, a on me čvrsto zagrlj.

„Žao mi je što si morao da prođeš kroz sranje zbog mene“, glas mu se slamao. „Ne znam kako da ti zahvalim.“

„Nemoj tako“, odgovorio sam potpuno smireno i nesvojstvenosebi. „Kad-tad bi došlo do ovoga.“

Nisam lagao. Bilo bi ružno da sam pokušao da podelim krivicu sa njim, jer je zločin bio moj i samo moj.

„Vidimo se... onda“, oklevao je pri ulasku u automobil. Pretpostavljao sam da se bojava da ostane nasamo sa leševima. „Za sledeći doček.“

„Za sledeći doček“, klimnuh i stegnuh mu šaku još jednom.

Posmatrao sam automobil, sve dok ga uskovitlani sneg nije progutao, a potom šapnuh hladnoći:

„Za sledeću partiju.“

Ušavši u stan, postao sam svestan upečatljivog šmecka ubistva. Prolivena krv kao da je zgusnula vazduh i načinila ga lepljivim. Miris me je podsećao na detinjstvo i čaletove svinjokolje koje bih jedva dočekao. Voleo sam da sečem mast i mešam kipeći sadržaj oranije. Čale bi bio ponosan da je saznao da mu je sin toliko vešt sa noževima.

U samo dva zamaha, presekao sam grkljane oboma. Čak ni Arbitar nije stigao da spreči ubilačkom čin. Milica je izdahnula na mestu, onako razgolićena i odvratna. Skljokala se i ostala da leži pored kreveta, dok se Vanja, moj prevrtljivi bi-ljubavnik znatno više namučio. Neko vreme se valjao u krvi, šišteći, moleći za pomoć i milost, a onda se umirio. Poslednje što je pokušao da izgovori bilo je jedno potpuno besmisleno „pomoz mi“. Možda bi me i podsetio na Ivana da nije bio licemerno đubre.

Doduše, ja sam bio izdajnik koji je bio spreman da njegovu dušu proda demonu u zamenu za Acin život, tako da nisam imao prava da se ljutim oko najobičnije prevare. Ali, opet, kada smo se Arbitar i ja ušunjali u spavaću sobu i zatekli ih onako zagrljene, obnažene, u ljubavnom zanosu, nisam mogao da savladam bes. Možda je trebalo da se priberem i detaljno ispitam situaciju. Možda je trebalo da zamislim koliko je težak bio usamljeni doček i kako bi Vanja odreagovao kada bi saznao da je trebalo da poljubi orlovski profil i odrekne se svega zemaljskog, samo zato što sam se drznuo da

pokušam da izmenim pravila partije i sačuvam život nekog drugog, nepoznatog lika, ali...

Nalazio se u našem krevetu, sa *ženom!*

„Objasniću ti sve“, prenemagao se, prateći me sve do kuhinje, zajedno sa svojom droljicom i demonom, koji je, vidljiv samo meni, zbunjen osmatrao celokupan razvoj događaja. Nisam želeo da čujem objašnjenje koje bi stvari učinilo još težim. Na kraju krajeva, bilo mi je teško da zamislim koliko je dugo ta *kres šema* mogla trajati. Dosta je bilo priče o tome kako nam u poslednje vreme ne ide, dosta je bilo molbi i kuknjave i obostranog prikrivanja istine i tajnih afera. Nisam više mogao da izdržim... ni sebe, ni njega, ni partiju!

Pustio sam novogodišnjem pomračenju da presudi.

Tek kada mi se nož našao u ruci, moja namera svima postade jasna.

U jednom trenutku, kada se rasuo prvi slap krvi, bolno je urlao čak i demon, prevaren još jednom i uskraćen za obećanu Vanjinu dušu. Znao sam da mi je već tokom tog smrzavajućeg vriska smišljao novu i originalnu kaznu, ali me nije bilo briga.

Kikotao sam se zločesto, znajući da sam mu svojom krvničkom osvetom pokvario još jedan deo večeri. *Pobedio sam, zar ne?* I njega i Vanju. Ova partija bila je moja.

Odjednom, sve postade tako smešno. Kao igra.

Čudno je to sa oduzimanjem života...

Smejao sam se i ujutro, kada sam dočekao Acu, i nešto kasnije, čisteći prolivenu krv sa kuhinjskog poda. Nisam mogao da prestanem.

Uozbiljio sam se tek kada sam se poslednji put suočio sa odrazom u ogledalu. Demonova kazna bila je savršeno primerena. Obojica smo se složili da je bila u skladu sa postupcima na koje sam se drznuo.

Dao mi je vremena da razmislim o svemu. Čitavu večnost novogodišnjih noći, zapravo. Odraz mi je uzvraćao umrtvljeni pogled, kože blede i istanjene – skoro providne. Oči su mi se kupale u crnini podočnjaka i zlobe, a kosa opadala u pramenovima i ostavljala ogoljene površine koje su se presijavale na svetlosti.

Arbitar je, pre nego što je nestao, napomenuo da će proces transformacije izgledati tako.

„Mihailo, Petar, Joki, Kale i Aca“, progovorio sam, a glas koji mi je napustio grlo kao da je dolazio iz nekog drugog sveta. „Ja ću im presuditi naredne godine.“

Dok je odraz u ogledalu bledeo, osmeh mi poslednji put obgrli lice. Zauvek.

8.

Poljubio sam demona i svidelo mi se.

Trnje na površini njegovog plamtećeg jezika zagrebalo mi je usne, a zadah smrti koji mi je sasuo u pluća bio je opčinjavajuć. Neodoljivi, infektivni dodir kandži monstruma bio je nešto od čega nisam želeo da se oprostim. Demon je bio bolji ljubavnik i od Vanje i od Ivana. Bio je najbolji.

Kada me je ispustio iz strasnog zagrljaja, shvatih da mi je venama tekla sama večnost. Postao sam abominacija sa obe strane postojanja, biće prezreno i od ljudi i od bogova.

Konačno sam pronašao svrhu.

Postao sam Arbitar, gospodar novogodišnjih igara smrti.

Kako je jednostavno sve to izgledalo sa druge strane.

Ljudi, život, borba za opstanak...

Najobičnija igra – nekom zabavna, nekom od sudbinskog značaja, a meni, najednom, tako smešna i nebitna.

Samo prosta igra...

Saša Robnik

Saša Robnik rođen je 1969. godine u Sarajevu. Živeo je i školovao se u Nemačkoj do svoje petnaeste godine, gde je kroz stripove, radio drame i ilustracije upoznao i zavoleo žanr čija je dostignuća pratio sve do 1992. godine. Nakon nemilih godina se nastanjuje u Novom Sadu, gde i danas živi, radi i pokušava da egzistira.

Na jednom od domaćih SF foruma, 2009. godine, njegove pokušaje pisanja otkriva vlasnica izdavačke kuće „Tardis“ i naredne godine objavljuje zbirku priča urbane i folklorne fantastike „Anđeli na kocki šećera“. Učestvovao u prevodu „Periodnog sistema naučne fantastike“ Majkla Svonvika i pisao članke i priče za ezin „Vektor“.

Redovno učestvuje na književnoj radionici foruma „Znak Sagite“, gde je do sada imao dva najbolje rangirana rada, od kojih je jedan odabran za objavljivanje u časopisu „Znak Sagite“.

U magli

Lejla je drhtavim rukama zapalila novu cigaretu, po ko zna koju toga dana. Njena slika i prilika, gotovo precrtana ona, unese svoje krupne plave oči u njene. Tihim glasom je upitala:

„Majko, zašto plačeš?“

Obrisala je tragove suza sa svog lepog, bledog lica, spustila cigaretu u pepeljaru i prigrllila svoju trinaestogodišnju kći. Privila je čvrsto uz sebe:

„Nije važno, mila, nije važno...“

Telefon na stolu je zazvonio. Javila se i pažljivo slušala sagovornika. Veliki osmeh razbi kolutove tamnih podočnjaka ispod njenih očiju i ona konačno progovori, iznenadno razdragana i vesela: „Srećna ti nova godina, dušo... bićemo. Dolazim!“

*

Opčinjen umirujućim ritmom isprekidane bele linije koja razdvaja magistralu na dva dela, Aleksandar je pružio ruku i za nijansu pojačao poznatu melodiju.

Ugodni akordi su preplavili toplinu kabine i on počeo da pevuši njemu dragu pesmu. Držao je volan obema rukama, spreman da u potpunoj tami planine reaguje munjevito.

Životinje, koje su mu povremeno iskakale pred farove nisu uvek bile uočljive na vreme i nemerljivi trenovi njegovog oklevanja bi ih vodile u sigurnu smrt. Ili život.

Ipak, odavno mu nijedna veverica, zec ili druga sitna životinja nije stavila reflekse na trening.

*Prijehavši u Zagreb, zadovoljstva, svega rad
na djevojku iz Hrvaca naletio sam tad.
Strijele moćne ljubavi pomračile mi um
dah usne vrele višnje nagonio na blud*

Pevužio je tiho reći pesme „Usne vrele višnje“, njemu najdraže. Sećao se, maglovito, vođe sastava Azra i njihovih uspeha. Tada je bio osnovac i već onda ih je voleo slušati, duboko skriven u potaji samoće, dok su mu roditelji bili na poslu. Za njih, Zdravko Čolić jedva da je imao „prođu“ da ne dobije klasifikaciju „hašišar“ ili „spadavičar“ i samim tim zabranu slušanja.

Nasmešio se na tu misao i na sećanje kada je otac našao nekoliko albuma ispod kreveta. Tada je ostao bez svog Toska 20, gramofona koji je dobio od tetke za rođendan, i bez albuma. Da zaokruže kaznu, poslali su ga na omladinsku radnu akciju. Roditelji nisu ni u snu mogli da zamisle da njihov jedinac svake večeri uz logorsku vatru kampa peva upravo ovu melodiju.

Pružio je ruku ka radiju i odvrnuo melodiju jače. Ne skidajući setu sa lica, odvezao je pogled sa isprekidane linije puta i jednoličnog brujanja motora i prepustio se sećanju koje ga je ponelo nazad do vatre, u kampu na Timoku, kod Zaječara. Glas da savršeno poznaje melodije Azre privukao je dva plava oka lepe devojčice. Nikad nije

zaboravio te usne, ukus vrele višnje i tamu, tamniju od njene duge kose, u malom parku iza trpezarije.

Umesto kazne, doživeo je najlepše trenutke života.

Pritisnuo je dugme i spustio prozor za trećinu. Sveži planinski zrak zagolicao mu je nozdrve, razbio umor i nadolazeći san. Namah je dobio želju da se negde zaustavi, izađe iz auta, protegne se i nadiše jesenjeg planinskog vazduha, ali ga zlokobna tama šume, povremeni čudni, skoro jezivi zvukovi životinja koji dopiru iz nje odvraće od tog nauma. Biće za to prilike, pomisli, na benzinskoj pumpi.

*Razmazio sam dragu, dao sam joj sve.
Kad eno nje na drugome, e tu bijes me obuze.
Obezvrijedila mi logiku, oskvrnula mi trud,
bez milosti me kurva nasukala na sprud.*

Nastavio je da pevuši dragu pesmu.

„Jeb’o te Đoni Štulić, znaš li išta pametnije pustiti?“ konačno promrmlja njegov prijatelj, prenut iz dremeža. Branko se promisekolji u udobnom sportskom sedištu i namesti presavijenu trenerku na staklo prozora. Nasloni glavu na improvizovani jastuk, namršti se kao da će da kihne i ponovo sklopi oči.

„Nisam ga ja navio konju jedan, puštaju ga na radiju! Ponekad si glup kao točak!“

„Pokušavam da spavam, a ne mogu od tog tvog hašišara koji mi skače po živcima. Uturi onaj cd sa mojim kompilacijama“, odbrusi Branko.

„Da slušam one tvoje hip-hop pedere? Ne pada mi na pamet. To kad ti budeš vozio a ja hrkao.“

Odgovorio je Aleksandar i prebacio pred uzbrdicom u manju brzinu. Moćno vozilo usled promene obrtnog momenta poskoči i sa svojih dve hiljade kubika lako započe uspon, grabeći asfalt kao gepard savanu.

„Kont’o sam da se negde zaustavim i nadišem zraka, šteta je propustiti...“ na tren se okrenu saputniku, pa nazad na cestu obasjanu farovima ispred sebe. „Da se nadišemo čistog vazduha, prašina na poslu ubi, brate. Sipaćemo gorivo, pa ćemo malo da prošetamo.“

Na trenutak pomisli da je Branko zaspao, ali se prevario. Krajičkom oka zapazi da suvozač odmiče glavu sa prozora, okreće je i sablasno osvetljen svetlima kontrolne table, oštro gleda u njega:

„Jesi l' ti nešto uzim'o na onom derneku? Da bauljam u po noći po šumetini? Da reskiram da me nešto ždere i ujutro pokidan zakasnim na pos'o, samo da bi ti glumio mauntin men-a? Koji ti je, bre?“

Aleksandar se nacerio. Znao je da bi uzalud trošio reči objašnjavajući svom prijatelju neke stvari. Ipak, nije mogao a da ne pokuša ponovo:

„Vidi, glupi čoveče. Varimo po ceo dan u radionici, odoše nam pluća. Nimalo ne vodiš računa o sebi, zar ne osetiš kako je ovaj vazduh lep i zdrav?“

Branko nije skidao pogled sa njega.

„Šta je, šta si blen'o u mene?“ nastavi osorno Aleksandar.

„Uvek sam mislio da nisi sav svoj, ali tebi su, brate, pregoreli svi osigurači u tintari“, sa nevericom u očima odgovori Branko.

Odmahnuo je glavom i ubacio menjač u četvrtu. Uočio je odsjaj zvezda na tamnoplavoj haubi auta i nasmešio se. Voleo je prirodu, ali ta njegova ljubav nije nailazila na odobravanje okoline; češće bi mu se rugali. Nadimci kao „Mauntin men“, „Džim iz džungle“ i slično, odavno nosi na svojim plećima. Priklanjao bi se volji većine i slobodne dane provodio u zadimljenim i zagušljivim restoranima i klubovima Novog Sada. Uprkos prirodnim lepotama okoline, društvo ga je osudilo da čezne za njima.

„Branči, umukni. Uvek si bio lenjivac, još od osnovne. Kad smo se po rovovima vukli, ti si skoro sve svoje smene prehrkao. Bolelo je tebe uvo što okolo padaju granate. Pravi si medved, jebote!“ Odbrusio mu je, motajući volan, prateći punu liniju koja se gubila iz svetlosti farova u tami oštre okuke.

„A nek' si mi ti, ono, radiša i prirodnjak“, uzvrti mu blažim tonom Branko. „Trebali smo ti za rođus kupiti trapersko odelo, da skačeš u njemu po planini.“

Znao je da je takav. Oduvek. Više je voleo tešku udobnost stanova i lokala nego lepršavu neudobnost prirode. Pod parkom je smatrao restoran sa baštom a izlaskom u prirodu – splav na Dunavu. Nikad nije bio od onih koji bi za prvi maj uranili, odvezli se na Frušku Goru i tamo sedeli na neudobnim panjevima i suznih očiju izbegavali dim sa

roštiljske vatre. Više je voleo komfor svoje terase, električni roštilj i lepo postavljen sto za kojim bi sa društvom veselo ćaskao, ispijao pivo i opušteno sedeo u svojoj mekanoj baštenskoj stolici.

Avanturistički duh i sve što uz to ide, ostavio je svom prijatelju iz detinjstva, Aleksandru. Neka mu. Čak ni ono oko rodnog Sarajeva ga nije privlačilo, iako je kao prirodni vođa raje uvek insistirao na tome.

„Jeb’o te traper“, kratko uzvрати Aleksandar, bez trunke emocije.

Na radiju se završila pesma, nosilac njegovih dragih uspomena, a nadovezalo se Bijelo Dugme i „Zaboravi“.

„Ajde, majke ti, promeni stanicu, vrte isto već satima. Kao da im ploča preskače“, reče sneno Branko i namesti glavu ponovo na trenerku i zaklopi oči.

Aleksandar je na radiju tražio druge stanice. Osim statičkog šuma, koji je razbio ugodnu melodiju svojim parajućim i besmislenim zvukom, nije našao ništa. Napokon je odustao, vratio frekvenciju i pomislio – mora da se repertoar automatski emituje, garant nema nikoga u stanici...

Usredsredio se na put. Izmaglica, koja je do tada povremeno provejavala ispred Vektre kao što je leljala snežno bela zavesa na prozoru njihove ratom uništene kuće u predgrađu Sarajeva, odjednom se pretvorila u gusti, svetlucavi zastor, koji ni veliki farovi vozila nisu mogli da probiju. Smanji brzinu na četrdeset i prebaci u treću. Snažni motor je nastavio da prede.

„Romanija, uvek ista“, promrmlja više za sebe i baci pogled na časovnik. Pokazivao je pola sata nakon ponoći. Nabrao je obrve i začudio se što je vreme tako sporo prolazilo.

„Šta si rek’o?“ upita ga drugar, ne otvarajući oči, glave prislone uz bočno staklo auta.

„Ma ništa, nešto kontam, bez veze“, odgovori mu. Magla se zgušnjavala i on uključi sva četiri žmigavca.

Uprkos što nisu susreli nijedno vozilo otkako su napustili Sarajevo, on je to ipak učinio.

Nije se uvek pridržavao svih saobraćajnih pravila, ali nije hteo da mu neki šleper ili vozilo izroni iz magle direktno ispred. Bela traka se više nije videla a marginu puta jedva da je nazirao.

Često je vozio za Sarajevo ovim putem i magla je bila redovna noćna pojava na ovoj deonici, ali nikad ovako gusta i teška. Imao je osećaj da bi je mogao seći nožem, kao što je juče popodne sekao travnički sir, zaostao nakon derneka kod svojih davno izgubljenih i sticajem okolnosti pronađenih školskih drugova.

Za ovaj novogodišnji izlet do rodnog grada bio je „kriv“ Branko i njegov internet. Znao je da ortak sate i sate provodi na mreži, nekad i sa mobilnog, za vreme radnog vremena. U početku ga je to mnogo iritiralo i izbijale su žestoke svađe na račun njegove nemarnosti i opsednutost mrežom. Vremenom se pomirio sa takvim stanjem. Napokon, Branko je bio vrhunski bravar-varilac. Njihova ortačka firma upravo je njemu dugovala uspeh. Uprkos lenjoj prirodi, znao je da zapne kada treba. Iskustvo iz privatne firme koje je godinama sticao, dok je on kao diplomirani pravnik obijao pragove tražeći posao, bilo je više nego dobrodošlo u njihovoj zajedničkoj avanturi privatnih preduzetnika.

Jednog jutra, dok su pili kafu, pripremajući se da završe i montiraju kapiju od kovanog gvožđa, Branko mu reče da je na internetu pronašao ceo njihov bivši razred pete gimnazije, ili kako su je jednostavno zvali mašinske škole na Ilidži. Dopisivali su se i dopisivali sa zaboravljenim drugovima, da bi naposletku usledio poziv za novogodišnji doček u Sarajevu.

Kao da je prošlo vreme za šetnju po uspomenu, sa leve strane puta na proplanku šume iz magle izronila je benzinska pumpa, jedva osvetljena reflektorom sa visoke bandere. Ispred ulaza u restoran-prodavnicu sporo se, na laganom planinskom povetarcu, njihala žućkasta sijalica. Magla je i ovde, na ovom osvetljenom mestu, prožimala sve oko sebe, do zadnje kapi rose. Oštro je skrenuo i zaustavio se pred crpkom.

Ugasio je motor i okrenuo glavu ka jedinom osvetljenom objektu. Čekao je izvesno vreme i zatrubio, nakon pola minuta, ponovo. Niko se nije pojavljivao na vratima, u koja je razbuđeni Branko prikovao pogled.

„Ajmo unutra, da vidimo“, promrmljao je dovoljno razgovetno Aleksandar i izašao iz vozila, a Branko za njim. Oko njih se kovitlala magla, gusta i lepljiva. Svež vazduh i protezanje tela im je prijalo nakon viščasovne vožnje. Nisu žurili sa ulaskom. Branko je obilazio

vozilo, a njegov prijatelj je sipao gorivo u rezervoar. Kada su završili ušli su u prodavnicu.

Dočekalo ih je svetlucanje novogodišnjih lampiona i ukrasa po zidovima. I muzika:

*Volim da te milujem dok spavaš,
volim da te slušam kada sanjaš,
ali niko, niko oko nas.*

*Tvoje noge u rukama mi sniju,
zvjezde šapću naše tajne kriju,
ali niko, niko oko nas...*

„Vid' opet puštaju ono tvoje Valentino sranje“, začuo je Aleksandar Brankov glas iza sebe, koji je pokrenuo lavinu besa.

Suzdržao se. Nije mogao da zna da je uz ovu pesmu usne vrele višnje poljubio po drugi put, mnogo godina posle radne akcije na Timoku. Tog puta, ne u tami malog parka iza trpezarije, nego u tami diskoteke. Tada ju je sreo sasvim slučajno i uprkos požaru srama koji mu je izgarao obraze, nespretno je zamolio za ples. Brankov nesvesni bezobrazluk ugasi to sećanje i pokrenu mu pitanja u umu.

Nije kriv što se emituju njemu drage pesme otkako su pošli iz Sarajeva, ponovo i ponovo, sve u krug. Dobio je ideju da u autu na radiju proveriti da li će čuti istu stanicu, da li i na njegovom radiju svira Valentino, ali duboko u sebi je znao da bi bilo tako.

„Ovde, čoveče, nema žive duše,“ opet začu glas ortaka, koji ga je povratio iz klupka sumnji i sećanja.

Pogledao je oko sebe i video šank na kraju velike prostorije, a ispred desetak stolova sa uredno postavljenim stolicama. Na svakom od njih je blistala staklena pepeljara, obasjana mutnom svetiljkom na čistom i urednom belom stolnjaku. U suprotnom delu prostorije nalazila se mala samousluga sa policama punim robe, pretežno usputnih potrepština.

„Oдох da nam uzmem Fante i grickalica“, ravnodušno će Branko i zaputi se ka rafovima.

Aleksandar je video pult sa kasom. Izvadio je novčanik, izbrojao novac za gorivo i naslonio se na tezgu, čekajući nekog ko je, po

njegovom mišljenju, zaspao u zadnjoj prostoriji. Nakašljao se, ne bi li time privukao pažnju te osobe, ali uzalud.

Branko, sa naramkom pića, čipsa i grickalica takođe priđe pultu i uzviknu:

„Je l' ovde neko radi?!“

Tišina im se naruga silinom svoje nemosti.

„Slušaj, 'ajde ti saberi to što imaš, ostavimo pare ovde i hvatamo se noge. Imamo još oko dvesta kilometara do kuće...“

Izgovarajući to, Aleksandar se ponovo osvrte po velikoj prostoriji, pažljivije je upijajući. Mutno-žučkasta svetlost sa plafona nije mu otkrivala mnogo, sem da je lokal lepo održavan, čist i uredan. Poslednji put kad je bio ovde, za videla, nije mu delovao ovako prazno, prazno u svakom mogućem smislu.

Sablasno bi bio bolji izraz. Odmahnuo je glavom i svoj utisak o ovom mestu pripisao blagom umoru i seti zbog rastanka sa starim, ali ponovo otkrivenim prijateljima, sve pomešano sa slatkim iščekivanjem ponovnog susreta sa njom.

„Dobro večer, momci“, obojica se trgoše na glas koji dopre iza njihovih leđa. „Za gorivo trideset maraka, a za ostalo pet i sedamdeset...“

Polako, sa nevericom, okrenuše se i ugledaše konobara, do grla uredno zakopčane bele košulje, u crnim pantalonama, proćelave glave i pomalo zamućenog pogleda. Sive oči su ih fiksirale sa previše bledeg i ispijenog lica. U rukama je držao prepunu tacnu sa raznim pićima i vrelin kafama, koje su mamile svojim mirisom.

„Odakle se stvori, majke ti?“ drsko upita Branko, koji se nije libio da svoj urođeni bezobrazluk pokazuje gde stigne.

„Izvinite momci, ako sam vas prepao“, odgovorio je konobar, ne skidajući pogled sa njih. „Čuo sam vas, ali sam morao paziti da mi kafa ne iskipi.“

„A, kome nosite toliko piće, kad vam je sala prazna?“ nastavi Branko. U svakoj drugoj situaciji, Aleksandar bi ga prekinuo, ali ne sada. I njega je kopkala ta tacna prepuna pića u praznoj kafani.

„Pa, upravo nam je stigao kamion vojske... mlade, zdrave, i jake!“ odgovori uslužno konobar. „Možda i vi želite kafu? Da lakše podnesete put?“

Na spomen puta, Aleksandar se trgnuo, izbrojao novac na tacnu i krenuo ka izlazu.

Obojica uglas odgovoriše „Hvala“ na konobarev „Srećan put momci i dobrodošli nam!“.

Nakon nekoliko minuta, dok je Vektra sa svoja četiri žmigajuća svetla plovila kroz maglu kao pokretni svetionik koji sakuplja izgubljene duše u planini, Branko prvi prekinu tišinu, uključivši radio, sa kog se razli ugodna melodija „Kao Domine“, Hari Mata Harija.

„Meni se čini da se sve ovo vrti po treći put u krug...“

„I meni, brate moj... jeste da volim ove melodije, ali preteruju“, odgovori Aleksandar.

„Onaj konobar na pumpi mi baš utera jezu u kosti, jesi video? Nigde žive duše a on nosi piće. Bože sačuvaj.“ Prekrsti se.

„Možda su vojnici iz kamiona bili u drugoj sali, koju nismo skontali. Nije valjda toliko šenuo, majku mu?“ odgovorio je rezignirano Branko, više objašnjavajući sebi nego drugaru tu misteriju.

Aleksandar ne reče ništa. Pustio je da se pitanje oblikuje i zgusne kao teški kišni oblak iznad njihovih glava, u njihove umove, sve dok ga sumnja ne otera ledenim vetrom u njihova srca. Kao po komandi, obojica su se stresla i Aleksandar postavi pitanje:

„Ako su bili u drugoj sali, koju nismo ni videli, gde im je onda kamion? Na parkingu nije, video si... a, iza pumpe je potok“.

Branko ne odgovori. Pitanje je ostalo da visi nad njima.

Nakon desetak minuta vožnje, bez izgovorene reči, dok su se sa radija smenjivale nežne pesme, Aleksandar nije dozvolio da ga sećanja ponovo prigrle, pa je progovorio:

„Je l' de, da je onaj konobar bio naduvan? Mislim, prvo nas nije skont'o, pa još onda nosi piće nepostojećim vojnicima iz imaginarnog kamiona. Kažem ti, garant je naduvan kao stoka“. Branko u prvi mah nije odgovorio, a osmeh mu se oblikovao na licu. Zatim je progovorio:

„Trebali smo mu tražiti malo, nisam se naduvao još odonda, posle mature.“

Aleksandar se smejao, ponesen uspomenom na taj dan.

„Jebote, je l' se sećaš kako ono pseto nastrada... kako se ono zvao?“ upitao je, ne skidajući pogled sa bele isprekidane linije na asfaltu, koja se pojavljivala iz tame i nestajala ispod auta.

„Fujto. Zvao se Fujto“ uzvratu Branko i nastavi: „Upropastili smo ga u potkrovlju babine kuće!“

Smeh, zvonak i kreštav se zaorio po kabini.

„Jadan, toliko se navukao da smo na kraju morali dati da povuče koji. Ne kontam kako je to uspevao sa onom svojom labrnjom.“

Grlen smeh dvojice drugara opet zatrese kabinu vozila. Brišući suzu iz oka, Aleksandar je rekao:

„Koliko je bio naduvan, nije ni sam znao kako je. Nas je, čoveče, bilo desetak u onoj maloj sobici gore, a on jadan sa nama. Sećam se kako se sav oblizivao onom njegovom jezičinom, nakon svakog dima koji si mu gurao u labrnju“; njihov smeh se pretvorio u konstantno kikotanje, uz koje Aleksandar nastavi:

„Ne znam majke mi šta mu bi da skoči dole. Odjednom, izjuri kraj naših nogu i zaleti se preko terase. Tresnu tačno pred babina vrata. A, mi, naduvani k'o svinje, umirali od smeha zbog toga... još kad je baba istrčala i poče ga mrtvog nogom terati ispred vrata, kao da će... a, u majčinu!“ uzviknuo je Aleksandar i nagazio kočnicu. Branko je skinuo pogled sa drugara i pogledao ispred. Kroz razređenu maglu je ugledao ono zbog čega je Aleksandar opsovao.

Policija i zlokobno svetleći znak Stop.

„Otkud su ovi izronili, čoveče?“ zaprepastio se Aleksandar.

Zaustavio je vozilo na naznačeno mesto, između postavljenih čunjeva, otvorio prozor i ugasio motor. Oštar planinski zrak rastera toplotu u kabini vozila i obojici zagolica obraze i nozdrve. Jedan od policajaca je stao ispred farova auta. Pramenovi magle su ga obavijali, pa napuštali. Obojica su se zagledala u taj prizor i osećaj jeze, pojačan tamnom senkom na licu policajca, ih obuzme.

„Dobro veče“, začu se hladan, metalni glas pokraj otvorenog prozora.

Aleksandar se trgnuo, nije video kada je drugi policajac prišao.

„Dobro veče“, odgovori uljudno, naginjući se da dohvati dokumenta iz konzole.

„Kuda ste krenuli u ova doba?“ nastavio je policajac istim, metalno hladnim glasom.

Drugi je i dalje kao statua stajao u svetlucavoj, farovima obasjanoj izmaglici.

„Za Novi Sad“, usledio je kratak odgovor. Pružio mu je dokumenta, ali ruke policajca su ostale na leđima.

„Jeste li pili?“ usledi naredno pitanje. Aleksandar nije čuo niti osetio najmanju promenu u ravnodušnom glasu policajca.

„Nismo.“

Konačno, prihvatio je dokumenta i nezainteresovano ih počeo listati.

„Rođeni u Sarajevu, a?“

„Da“, odgovorio je, pomislivši kako je pitanje suvislo, sve piše u dokumentima.

„Srećan put i pazite kako vozite. Udesi su česti u ovo doba“, reče policajac i pruži isprave.

Aleksandar upali motor i Vektra zabruja. Policajac, koji je stajao ispred auta, nije dao nikakav nagoveštaj da će se pomeriti.

„Idi nazad, vidiš da neće da se makne, peder“, oprezno je rekao Branko, uverivši se da je prozor zatvoren. Stao je da prebira po frekvencijama radija.

„U pravu si“, odgovori mu drugar i ubaci menjač u rikverc. Kada je izmanevrisao auto i okrenuo glavu napred, raširio je oči od zaprepaštenja i uzviknuo: „Pa šta je sad ovo?“

Branko podiže pogled sa skale radija i takođe raširi oči.

Promucao je:

„Jebote, gde pre nestadoše?“

Dva drugara su gledala u prazan, maglom prošaran prostor. Magistrala, koja je vijugala u tamu planine, i sa obe strane ogromna, gusta stabla. Policajci, koji su do pre samo trenutak tu stajali, su nestali. A sa njima i čunjevi.

„Gde su mogli tako brzo da nestanu?“ reče Branko, češući se po glavi.

„Ma garant imaju tu neku svoju bajtu gde su se sklonili... pa, majku mu, nisu mogli ispariti tek tako“, odlučno odgovori Aleksandar i potera auto. Nakon izvesnog vremena, kada je pronašao stanicu na radiju, muzika im je odvukla pažnju od prethodnog događaja.

*Nekako s proljeća,
Uvijek meni doluta,
Neka čežnja tamna,*

Tiha mudrost davna.

„Evo ih opet ovi tvoji cmizdravci, po deseti put“, pecnu Branko.

„Jest, bog te, ovo im je, fakat, neki deseti put... ne kontam, kako njima to ne dosadi tamo“ odgovorio je, zanemarujući podrugivanje.

„Kad već pričam o cmizdravcima i romantici, jesi video kako te je gutala očima?“ upita Branko, šeretski.

„Jesam“, kratak odgovor, koji je Branko dobio, nije zadovoljio pa je nastavio:

„A i ti si nju, cela ekipa je gledala vaše nabacivanje, poglede... danima. Fuj!“

„Pa šta, ako sam?“ nasmešio se Aleksandar.

Branko je podigao glavu sa trenerke i zagledao se u prijatelja. Nije ga na to ponukao odgovor, nego neka nova toplina koju je primetio u njegovom glasu, a misli su mu se slagale jedna na drugu kao pesak u peščanom satu; „Nemoj mi reći da ste ponovo zajedno!“ Zaprepašćenje, istinsko, oboji Brankov glas.

„Vidi, Branči... u jednu ruku, mi smo oduvek bili zajedno. Onaj jebeni ratni belaj nas razdvoji. Ona kontala da sam poginuo, a ja mislio za nju da se udala, i svako svojoj strani. Eto šta ti je sudbina, glupa...“

U vozilu, sem pesme sa radija i bezličnog brujanja motora, nije se čulo ništa drugo.

Branko je progutao knedlu i iznenada osetio ogroman nabož sažaljena ka drugaru. On sam je srećno oženjen i njegova dva sina su Aleksandra zvala „strikanom“. Nikad mu nije palo na um da mu jaran pati za njom. Dovodio je svoje devojke na večere i sijela i uvek bi on i njegova žena pomislili da je ozbiljno i da će im se prijatelj konačno skrasiti, i uvek bi se prevarili.

Sad je znao zašto. Nakon toliko godina, saznao je.

„Pa majku mu, Aco, vozimo se već satima, a ti mi tek sada to govoriš? Jebote, godinama to čuvaš u sebi... ti si moj najbolji drug. Nisam zaslužio to od tebe!“ Branko će gnevno i poseže za cigaretama ispod vetrobrana.

Aleksandar se smrači. Skupi svoje guste obrve i zagriže donju usnu. Nakon nekog vremena, dok je Branko ispušio pola cigarete, konačno reče:

„Izvini Branči. Jeste, ti i Ana ste mi najbolji prijatelji, najbliži. I baš zbog toga ti nisam ništa govorio. Nisam te sa tom glupošću hteo opterećivati.“

Aleksandar je ispružio ruku ka cigaretama. Branko ga je preduhitrio i dodao mu paklo.

Nakon ponovne kratkotrajne tišine, Branko upita prijatelja: „U subotu na nedelju i celu nedelju bio si kod nje?“

Osmeh se vrati na Aleksandrovo lice:

„Jesam. Sve vreme. Ima predivnu ćerku, veliku, skoro curu... pravi slatkiš.“

Istresao je pepeo kroz blago odškrinut prozor i nastavio da puši, pogleda usredsređenog na magistralu koja ih je svakim trenom približavala kući. Branko nije izdržao, pucao je od napetosti:

„I šta sada? Mislim, ta noć nije bila samo podsećanje, pretpostavljam? Ko joj je montirao dete?“

Brankov bezobrazluk, urođen i nesvestan, opet je isplivao u tami kabini auta.

Aleksandar se pitao, kao i mnogo puta do sada, kako Ana izdržava sa njegovom poganom jezičinom.

„Saznaću kad dođe, nije htela da gubimo vreme na prošlost“, odgovorio je i dalje se osmehujući srećno i tajanstveno. Oprostio mu je, kao i mnogo puta do sada, njegov bezobrazluk.

„Kad dođe? Misliš, u Novi Sad?“

„Jok, u Kejptaun, jebote! Pa normalno, u Novi Sad. Kod mene. Nisam ti to ranije rekao, a ti diži nos koliko hoćeš. Mislio sam da Anu i tebe iznenadim“, odgovorio je.

„Pa, kad će doći? Nemoj slučajno da ne dođete do nas, možemo i na Frušku Goru, ono. Roštilj-varijanta, priroda... Koliko će ostati? Dolazi sa malom?“

Lavinu pitanja prekinu Aleksandar:

„Čekaj, gde si navro... polako, brate. Dolazi čim izda stan. U Sarajevu nema nikoga, svi njeni su vani. Ostaće kod mene, za stalno. Zauvek.“

Odvoji za tren oči sa ceste i pogleda u Branka, koji nije bio svestan koliko je smešno izgledao razgoračenih očiju i otvorenih usta.

„Šta si zinuo?“

Desetak sekundi, Branko nije mogao doći do reči. I onda, kada se povratio od šoka, podvrisnu iz sve snage i pljesnu Aleksandra po ramenu, zadrža ruku na njemu i reče euforično:

„Da samo znaš koliko mi je drago... baš, baš drago, ozbiljno. Ti i Lejla. Uvek ste i bili jedno za drugo. Čestitam, brate moj, čestitam!“

„Nemoj me samo cmakati, majke ti“, odgovorio je Aleksandar šaljivo, te doda: „Hvala buraz...“

„Joj, kako ću se našljokati na svadbi, čoveče!“

Aleksandar se nasmešio jače i kratko odgovorio:

„Ne ide da se kum napije pre vremena, sramota je...“

Branko ponovo podvrisnu i ovoga puta jako. Ipak, njegov razdragani vrisak ostade visiti u tami auta, kao nedovršeni kraj priče. Prizor ispred njih im u trenutku zaledi razdraganost, veselost i sreću. Videli su crveni znak, koji je zlokobno svetleo i bojio okolnu izmaglicu u boju rubina. Znak Stop!

„Opet policija!“ prozborio je i dodao tiše, kao da se bojao da će ga čuti:

„Jeb'o ih otac.“

Aleksandar zaustavi auto između čunjeva, pokraj puta.

Otvorio je prozor i začudio se ponavljanjem scene. Jedan od dvojice policajaca je stajao ispred farova vozila, nepokretan i nem, sa rukama na leđima. Senka mu je skrivala lice. Ovoga puta je dobro osmotrio okolinu i nije video njihovo vozilo. Primetio je da Branko radi isto. I opet ga trgnu glas policajca, onog drugog, koji se iznebuha stvori kraj njega.

„Dobro večer, momci“.

Dva drugara su se приметно trgla. Isti glas, isti policajac. Aleksandar uzvratil pozdrav i posegnu za dokumentima, ali ga je policajčev glas prekinuo:

„Nema potrebe, znamo se, vrlo dobro. Javili su vaš dolazak. Šta mislite, zašto smo vas zaustavili?“

Neuobičajeno ponašanje policije ih je zbunilo. Branko odgovori sa svojim nesvesnim bezobrazlukom:

“Vidi, šefe, ne znamo, ali pretpostavljamo da ćeš nas sada informisati oko toga...”

Aleksandar popreko pogleda druga. Istim nepromenjenim tonom, kao da nije čuo Brankovu bahatost, policajac odgovori:

„Zaustavljeni ste da vas upozorimo na tešku saobraćajnu nesreću, deset kilometara odavde. Da se pripremite...“

Zbunio se još više i taman da se zahvali, policajac se opet oglasi:

„I da vas, gospodine Branko, upozorim da nas više ne psujete. Mi radimo samo svoj posao“.

Knedla, koju je Branko progutao, pritiskala je unutrašnjost Vektre težinom stene, a svaki njen gram je Aleksandar osetio, iako nije pogledao u drugara.

„Hvala lepo na upozorenju, gospodine. Neće se više ponoviti“.

Policajac odstupi i, umesto pozdrava, dirnu slepoočnicu kažiprstom. Ni ovoga puta Aleksandar mu nije video lice koje se krilo u senci šapke. Pre nego što je upalio motor, pogleda popreko u Branka:

„Jeb’o te tvoj jezik...“

„Pa kako je mogao čuti?“, pravdao se Branko, ali ga prijateljevo oštro „umukni“ prekinulo u tome. Vratili su poglede na cestu.

Policajci su nestali.

„Branči, ovo nisu čista posla... kako su mogli biti ispred nas, kad nas niko nije pretekao?“

Zapalio je cigaretu i ponudio prijatelja. Nakon nekoliko dimova, odgovorio je:

„Šta mene pitaš, usr’o sam se u gaće kada sam mu prepoznao glas!“

Nastavili su put u tišini, svako sa svojim mislima i u iščekivanju najavljene saobraćajne nesreće. Aleksandar je uključio radio, koji je ugasio prilikom zaustavljanja, i počeo nesvesno pevushiti pesmu.

*Još se nisam ni brijao,
život mi je već prijao,
kad sam krenuo amidži,
starim drumom ka Ilidži.
Sreća il’ čudo šta li je,
da je bogd’o i ranije,
maše zove me curica,
kaže da je Mađarica.*

Branko se vrpeljio na sedištu. O nekom snu više nije bilo govora. Okrenuo je glavu i posmatrao prolazeće velove izmaglice i između njih velika stabla koja su, obasjana mesečinom, nagoveštavala

ogromnu, beskrajnu šumu. Iako Aleksandar nije zbog magle vozio brzo, drveće mu je prebrzo promicalo. Ali, ipak, u jednom trenu spazio je psa kako sedi kraj puta i gleda direktno u njih. Pseto, koje je namah prepoznao, mu je mahalo repom.

„Fujto!“ uzviknu.

„Ma, šipak Fujto. Video sam i ja kera, liči na Fujtu, ali nije on. Koji ti je, kume?“

Branko nije odgovorio. Bio je uveren da je video njihovog psa, Fujtu. Dva naduvana oka, koja su ga fiksirala dok su prolazili sa četrdeset kilometara na sat, nije mogao da zameni. Ipak, opustio se u sedištu. Sa Aleksandrom nema diskusije, zna to. Samo bi prerasla u svađu. Nasmeši se. Biće kum svom najboljem drugaru iz detinjstva. Izvukao je telefon iz džepa i počeo stiskati tipke na njemu.

„Koga to sad zoveš, majke ti?“

„Anu, da je obradujem“, odgovori Branko. „Krv mi je popila da te oženim, da se uljudiš. Ovo će je jako veseliti“

„Pa ti nisi normalan, jebote! Sad u po noći da budiš ženu?“ Nije mogao a da ne uzvрати Aleksandar.

„Nego, meni ovo sve nešto čudno, od kako smo krenuli iz Sarajeva. Šta ti veliš Branči?“

„I meni, bog te... ona policija mi utera jezu u kosti. U sred šume, njih dvojica. Bez auta. Pa onaj konobar, kao da nije sav svoj. A ova muzika, mozak mi ispira. Koliko je sati?“

„Pola jedan“, kratko uzvрати Aleksandar.

Osetio je kako mu se ledi krv u venama. Pre otprilike sat vremena, takođe je bilo pola časa posle ponoći. Dobro je zapamtio osećaj nestvarnosti koji ga je obuzeo, kada je pomislio da vreme stoji.

Bio je uveren da su iz Sarajeva krenuli baš u pola jedan. Ipak, pripisao je to neispravnim satom vozila.

„Vidi sranja! Opet nema signala. Ti reče da je cela Romanija pokrivena, a od kako smo na planini, nema!“ Razočarano i gnevno uzviknu Branko. Pokušao je još jednom da nazove suprugu; uzalud. Pomiren da će mu iznenađenje propasti, sleže ramenima i vrati aparat.

„Pa čoveče, dosad je bilo. Pokušaj sa mog, ako ti je toliko bitno da je probudiš u ova doba.“

Aleksandar je posegnuo rukom na instrument tablu da dohvati telefon.

„Ma nema veze, ostavi“, promrmljao je Branko i zagledao se opet u tamu šume. Drveće je, kako mu se činilo, ovoga puta sporije proticalo iako Aleksandar nije smanjio brzinu.

„A, gde će biti svadba? Mislím, ono, šator varijanta, ili neki restoran, intimno, laganica i tako?“ razbi Branko tišinu.

Aleksandar odgovori, opet sa osmehom na licu:

„Ma nemam pojma, niti me interesuje. Pa, zašto imam kuma? Moje je samo da joj stavim prsten, da ručamo sa vama i da palimo za Tursku. Njen brat nam je uplatio sedam dana, kao poklon. Bilo mu jako drago kada mu je Lejla saopštila našu odluku. Hotel A kategorije, ono zvezdice i sve de luks“.

Branko se nasmešio: „Vidi ti malog Nurije... Kad se setim kako je čuvao sestru od tebe, a sad veliki drmadžija, firma u Turskoj, ovo ono, svadbeni poklon da se smrzneš...“

„Da“, odgovorio je Aleksandar, „ko bi rekao da će od malog slinavca postati ozbiljan biznismen.“

Nastavili su vožnju u tišini. Aleksandar nije skidao osmeh sa lica. I Branko primeti po prvi put u tami kabine, da se Acine oči sjaje davno izgubljenom toplinom. Poslednji put je taj sjaj primetio nekoliko meseci pred rat, kada su Lejla i on bili nerazdvojni, kada ih je celo društvo peckalo za to. Bilo mu je drago zbog prijatelja. Od kako je u ratu kao jedinac izgubio roditelje, Aleksandar je bio srećan.

„Voliš je puno?“

U prvi mah nije odgovorio. Nasmeši se još više.

„Naravno, Branči. Uvek sam“, odgovori sa osmehom i uđe u okuku. Zbog prizora ispred, ukoči auto i opsuje.

Branko je razjapio usta i, takođe, opsovao. Obojica su izašla u maglom lepljivu noć. Mirišljava vlaga šume im je ispunila pluća i nozdrve. Polako i oprezno koračali su ka olupini putničkog vozila čiji je prednji kraj uništen, kao da nije ni postojao. Desetak metara ispod ceste ugledali su kamion. Okrenut na bok, jedan far mu je još uvek bacao mlaz svetlosti u zlokobnu tamu noći. Stakleni delići, razasuti po asfaltu, su im krckali pod nogama.

„Jeb'o te život, Branči, trk do auta po prvu pomoć i cebe. Ja silazim do kamiona a ti vidi ima li živih u autu. Požuri!“

Dok je klizio niz padinu do prevrnutog kamiona, pitao se gde su policija, hitna pomoć i vatrogasna ekipa. Ipak je na Romaniji bilo mnogo gradića, mesta, bolnica, službi spasavanja.

Sneg koji je počeo da pada šibao mu je po licu, ali on to nije osetio. Misli su mu ostale daleko, deset kilometara iza, kod ona dva pandura.

Kako su znali za udes i zašto nisu ovde, sa ambulantom?

Srce mu je bubnjalo divljim ritmom dok je prilazio kamionu. Prednji levi deo je smrskan, a drugi, na kom je far parao tamu, čitav.

I tela. Tela razbacana po livadi prekrivenoj snegom i visokim, kržljivim rastinjem. Razbacana u krugu od desetak metara.

Prišao je prvom.

Vojnik, mlad. Nije imao više od dvadeset i tri, četiri godine. Oblak oslobodi mesečinu i obasja mrtvo lice.

Učinilo mu se da sanja. Protrljao je oči. Poznavao je tog momka, iz drugog bataljona. Ali kako? Kako? Isti je kao devedeset treće! Osvrnuo se oko sebe, pa se zagleda u oznaku na desnom ramenu mrtvog vojnika. Okrugli amblem mu zakuca pogled.

Kao i natpis oko njega: Vojska Republike Srpske.

Prišao je drugom telu i nije primetio dva policajca koja su ga posmatrala, nepomično i nemo, sa magistrale. Pogledao je na bledo, sivo lice narednog mrtvaca u travi i opet ga je spopao osećaj užasa. I ovog golobradog vojnika je poznavao. Seo je u vlažnu travu kraj leša, da sabere misli.

„Nemoguće!“ pomislio je.

Drugi vojnik je imao na svom rukavu oznaku armije Bosne i Hercegovine, a viđao ga je, davno, u mašinskoj školi. Jednom su delili salu za fizičko sa njegovim razredom.

„Ovde nešto debelo nije u redu“, pomislio je i skočio na noge.

Pregledao je sva tela i svakog je poznavao. Iz škole, iz rata, iz viđenja...

„Nemoguće“, pomislio je i počeo da se penje nazad na cestu. Onda ih je ugledao.

„Pa, napokon“, promumljao je.

Doživao je Branka uzalud. Nije se odazivao. Konačno je stigao na cestu i ugledao ga kako stoji kraj smrskanog vozila. Prišao mu je i video da je Branko u šoku. Prepoznao je simptome, rat je bio dobar

učitelj. Drmnuo ga je i tračak svesti se vrati u Brankove oči. Nedovoljno da progovori, ali dovoljno da podigne ruku i pokaže u smrskano vozilo.

Aleksandar je ugledao sebe u smrskanoj kabini tamnoplave Vektre. Unakažen staklom vetrobrana i nabijenog volana u grudima, oblivenog krvlju. Do njega Branko, pritisnut zgužvanim limom vozila, takođe unakaženog tela od parčadi vetrobranskog stakla, nabijenog u sedišta.

Celi minut je gledao jeziv prizor, dok nije osetio da mu se nešto motalo oko nogu i lizalo ruku. Pogledao je niže i prosto rekao:

„Fujto.“

Um mu se polako razbistrio, sve je došlo na svoje mesto. Prisetio se kamiona kako je izronio iz magle, Brankovog vriska, muzike...

„Rekao sam ti da sam video Fujtu“, začuo je Brankov glas.

Prestao je gladiti pseto i zagledao se u prijatelja koji nastavi:

„Jebi ga, Aco, izgleda da smo prnuli u fenjer. Mrtvi, čoveče. Kamiondžija je zaspao za volanom i prešao u tvoju traku. Rekoše mi ona dva pandura...“

Brankovo telo u uništenoj Vektri se pomerilo i zastenjalo, a sam Branko, njegova pojava pred Aleksandrom, počela je da bleđi. Policajci su prišli. Oči su im se pretvorile u dve jarkocrvene, usijane vatre dok su posmatrali Brankovo telo kako se meškolji.

„Jebi ga, jarane, izgleda da ćeš sam na onaj svet... ne da mi sudija da putujemo zajedno gore... e, baš mi je žao, taman si je našao... zbogom, prijatelju moj...“ reče Branko suznih očiju, dok mu je telo bleđelo sve više, da bi na kraju nestao.

Aleksandar je ostao sam.

Osvrnuo se oko sebe i video da je njegovo vozilo, kojim se sa Brankom dovezao do ovde, takođe nestalo. Pomilovao je Fujtu; ker je gledao ka padini mašući repom.

Okrenu se i ugleda desetak vojnika, kako se sporo i ukočeno penju na put.

U smrskanom autu se upalio radio, na kome se časovnik zaustavio na pola jedan i ugodna, njemu draga muzika se začula:

Mrtvi vojnici, bleđi i staklasta pogleda, stali su oko njega. Bio ih je svestan, a kao da nije. Gledao je u svoje ruke, dok mu je suza kliznula niz obraz.

„Eto, baksuze, toliko godina rata i praznog života i napokon da ti se ispuni, ... koje sranje“, reče sebi u bradu. Policajci su mu prilazili sa lisicama u rukama, pretpostavljao je šta žele od njega. Da ga vode, negde, daleko.

Vojnik, kojeg je Aleksandar prvog video i kog je prepoznao, ispruži ruku i stavi dlan policajcu na prsa, zaustavljajući ga.

„Nećeš“, kratko mu reče, ledenim glasom. Njegovo lice, sivo i mrtvo, je na mesečini isijavalo bezgraničnu upornost i rešenost.

Drugi policajac, užarenih očiju, pokušavao je da odgurne vojnika, ali nije uspeo. Ostali mrtvi su ga savladali.

„Ovoga puta, nećeš“, oglasi se isti vojnik. „Dosta ste nas odveli. Previše!“

Aleksandar se zbunio još više. Samosažaljenje iz njega iscuri kao voda iz slomljenog bokala, kada je ugledao zoru kako boji tamno nebo u ljubičasto. Osećao je da je spreman za onaj svet, ali okolnosti su ga zbunjivale, zaustavljale u toj rešenosti.

Drugi vojnik, koga je takođe prepoznao iz armije Bosne i Hercegovine, okrenuo se ka njemu i rekao „Idi! Idi za Brankom i živi!“ da bi nakon par sekundi dodao:

„Ne zaboravite nas!“

Gledao je ponovo u svoje ruke i video kako počinju da blede i nestaju. Tama mu je prekrila um.

*

Aleksandar se nasmešio. Boleo ga je svaki mišić i kost ruke, dok je dodavao telefon mladoj medicinskoj sestri anđeoskog lica.

Okrenuo je glavu ka susednom ležaju, Brankovom, i vide usnulu Anu pokraj kreveta, čiji su se pokrivači polako dizali i spuštali njegovim ravnomernim disanjem. I on je spavao. Njegove povrede su bile manje, ne tako opasne. Aleksandrove, nasuprot, su bile smrtonosne i lekari su ga gledali kao čudo. Kada su ih kola hitne pomoći dovezle na urgentni, Aleksandra su skoro proglasili mrtvim. Ipak, vratili su ga.

Nova misao mu raširi osmeh još više.

Lejla dolazi sutra. Njegova Lejla će biti sa njim. Konačno.

Nasmeši se srećno. Pogleda kroz prozor, u zvezdano nebo i tiho šapnu:

„Hvala vam, drugovi...“

Stevan Šarčević

Rođen 1962. godine u Subotici. Živi i radi u Subotici.

Zastupljen u zbirkama „Najkraće priče 2010“, „Najkraće priče 2011“, „Jedan život u manje od devetsto znakova“ i „Baton“, zatim u fanzinima „Meteor“, „Terra“ i „Eridan“, kao i na sajtovima „Art Anima“, „ProzaOnLine“ i „Beleg“, u webzinu „HellyCherry“ i E-časopisima „Afirmator“, „Libartes“ i „Škrip“.

Osvojio treće mesto na konkursu „SCI&FI“ 2010 godine i treće mesto na konkursu webzina „HellyCherry“ za aforizam, 2011. godine.

Sarađivao sa Milivojem Anđelkovićem na projektu „Naseljavanje Vizantije“.

Frekvencija

Božićno je jutro. Oprezno otvaram vrata i tiho ulazim pazeći da dva pozamašna paketa nigde ne tresnu o predmete u predsoblju. Sve se šunjajući, ulazim u spavaću sobu i odlažem poklone na stočić. Posmatram usnuli par na staromodnom bračnom krevetu. Spokoj

počinka ih čini mlađim no što jesu i izgledaju zadovoljno. Bez posebnog razloga, odlučujem da odložim njihovo buđenje i dajem time sebi malo vremena, kako bih razmislio o svemu. Kako je ovo zapravo počelo? Muzika mi je dala sve: novac, slavu, žene i samopouzdanje. A, na kraju mi je to i uzela. U mislima se vratih u onaj sumorni dan. Koliko li je godina od tada prošlo? Sudija beše žena. Advokat po službenoj dužnosti takođe, baš kao i tužilac. Kako im se obratiti? Sudinica? Advokatica? Tužiteljka? Sve su jedna drugoj bile slične. Odevene u sive štofane kostime strogih linija, lica im behu ravnodušna i sve su do jedne nosile cvikere navrh nosa. Negodujući su osmatrale moju Bufalo Bil jaknu, kao da sam bio nedostojan njihove sive realnosti. Seo sam u neudobnu stolicu i odložio beleške na stolić nalik školskoj skamiji. Ni u trenucima najžešće depresije nisam se osećao tako usamljeno. Teskobna prostorija, potamnela od vremena, nekada je možda i bila belo okrečena, ali tada tek prijavo sivkasta. Drugačije sam to zamišljao. Očekivao sam publiku, porotu, živopisnog sudiju, energičnog tužioca i visprenog advokata. Neku vrstu spektakla. Biće da sam previše gledao američke filmove. Ćorak! Svaka živost je odande odavno bila proterana. Bio sam ubica! I to masovni ubica. Dođavola, pa ja nikad nisam ni mrava zgazio. Tužilac je izbacio gomilu đubreta opisujući moj prestup i tiradu potkrepio psihijatrijskim i tehničkim veštačenjima. Manje-više sam znao za šta sam optužen, ali ovoliko niskih udaraca ni u najgoroj noćnoj mori nisam očekivao.

„Šta ste osetili kad ste stvorili inkriminirani song?“ obratio mi se sudija suvoparno.

„Ništa. Baš ništa. Jedva sam i zapamtio poziciju nepostojećeg akorda. Najčešće mi to ne polazi za rukom.“

„Nepostojećeg akorda? Šta to tačno znači?“ nisam osetio zamku u njenom pitanju.

„Znači da sam ga sasvim slučajno izveo. Ne znam šta me je navelo da pomerim dva prsta sa klasičnog F-mola. Jednostavno sam to učinio. Nije tu bilo nikakvog božjeg plana, čak ni mog ličnog. Tako je ispalo.“

„Optuženi je, po sopstvenom priznanju“, obrati se sudija umornim glasom sekretarici „smrtonosnu frekvenciju proizveo slučajno, ali ju je svesno posle toga ponavljao...“

„Ma, nisam ja proizveo smrtonosnu frekvenciju“, upaduh joj u reč. „Sve je to u namotajima magneta na gitari, u položaju potenciometra, u naboju elektronskih cevi izandalog 'Maršala'. Samo neverovatni sklop okolnosti, u čijem sam se središtu nenamerno našao.“

Odmerila me je prekorno, pa nastavila:

„Takođe, optuženi se ponaša veoma uznemireno pri svakom pomenu smrtonosne frekvencije.“ Onda mi se ponovo obratila. „Veštačenja dokazuju da frekvencija ne bi bila toliko opasna, da nije upotpunjena glasom. Recite mi nešto o tome kako ste došli na ideju da proizvedenu frekvenciju u inkriminisanom delu pretvorite u smrtonosnu, dopunjujući je vokalom?“

„Pa, nije to ništa neuobičajeno. Svaka pesma podrazumeva i pevanje. Reči su došle same po sebi. Tada sam bio opsednut rege muzikom, povukao sam trzalicu nagore preko mola u kontrapunktu i Mirela je izgovorila reč 'ustani'. Valjda jedinu reč koja se uklapala uz taj neobični ritam...“

„Možete li pojasniti ko je Mirela? Ona je napisala tekst sporne kompozicije?“ prekinula me je.

„Mirela? Pa, naša pevačica, u to vreme. Ne, nije ona napisala pesmu, ja sam. Ona je samo izgovorila reč u trenutku kada sam udario neobični akord.“

„Mirela Matijašević“, obratila se ponovo sekretarici, „prva žrtva smrtonosne frekvencije, prisustvovala je i učestvovala u nastanku iste.“

Okrete se zatim opet ka meni. „Imate li još nešto da izjavite?“

„Mirela nije nikakva žrtva frekvencije. Nije se ona ubila zbog frekvencije, nego zbog depresije i povređenosti...“

„Prigovor“, oglasila se tužiteljka.

„Izvolite“, reče sudija.

„Uzrok samoubistva je dokazan veštačenjima. Molim da se izjava optuženog ne uvrsti u zapisnik.“

„Prigovor se usvaja. Dakle, posle samoubistva Mirele Matijašević, dana drugog juna prošle godine, vi ste inkriminisanu pesmu izveli pred publikom?“

„Istina, ali...“ prigovorih već ozbiljno zabrinut.

„Tom prilikom, upravo u vreme izvođenja inkriminisanе pesme, izvršeno je u publici tri samoubistva. Tačno?“ prekinu me sutkinja

(Sudija? Sudinica? Sudaja?).

„Jeste, samo...“ pokušavao sam da nađem prave reči, ali kao da niko nije čuo šta govorim.

„Uprkos tome, već posle dve nedelje, šesnaestog juna, na gitarijadi ponovo izvodite istu kompoziciju“, nastavila je kao da ništa i nije pitala.

„Paa...“ bio sam previše zbunjen da bih se odupro njenom desantu.

„Rezultat je dva samoubistva u publici. Da li ste to znali?“ završi ona tiradu.

„Pa, ko ne bi znao kad je sva žuta štampa samo o tome pisala punih mesec dana“, procedih.

„Uprkos tome, već idućeg meseca ponovo izvodite svoju kompoziciju čime uzrokuje šest samoubistava među posetiocima“, izgovorila je nameštajući naočare.

„Ne! Samoubistva nisu posledica moje muzike! Nisam siguran šta je uzrok samoubistava među gostima na koncertu, ali Mirela se ubila zbog depresije. Sigurno postoji prihvatljivo objašnjenje zašto su se svi ti ljudi ubili. Radi se o tragičnoj podudarnosti, za koju nisam nimalo odgovoran.“

„Čime potkrepljujete svoju tvrdnju?“ upita me ravnodušno.

„Svi naši zajednički prijatelji znaju za Mirelino očajanje koje je započelo gotovo nedelju dana pre samoubistva i iz dana u dan je postajalo sve gore i gore“, odgovorih.

„Možete li navesti svedoke koji bi to potvrdili?“

Moj advokat se najzad prenuo iz letargije:

„Molimo sud za odlaganje radi pronalaženja svedoka“, gotovo vrisnu, sva ushićena.

„Dobro. Zakazuje se sledeće ročište za šesnaesti avgust tekuće godine u deset časova.“

Vraćam se u realnost mozgajući o čemu li to sanja teta Anastazija. O novcu koji mi je otela? Bezbrizno, bezbolno, bez kajanja. Gotovo da joj i ne zameram. Prišećam se, ne bez potajne naslade, onog davnog jutra kad sam je prvi put, onako uzvišenu, ugledao u turobnosti pritvora. Čak i ovako usnula deluje zamišljeno. Svega tri dana pre ročišta nonšalantno je ušetala u ćeliju. Bio sam impresioniran. Oštre crte lica, stas vitak, a strogo odevanje nije prikrivalo obdarenost oblinama, bogatijim no što je pristojno i što to

bog zapoveda. Boravak u pritvoru me nije pripremio za osobu kao što je ona. Zna li, uopšte, kako pritvor izgleda? Nemate pravo na štampu, nemate cimera, niko prijatan ne dolazi u posetu. Vesti su neprijatne. Čak i sećanje na te dane prožima me jezom. Ljudi koji su mogli svedočiti u moju korist naprasno su oboleli od amnezije. Ugovor sa diskografskom kućom bio je poništen, svi nosači zvuka sa mojom muzikom povučeni iz prodaje, čak je i internet bio očišćen od svega vezanog za moje ime. Iz stana sam bio izbačen. Iz dana u dan grč u stomaku bio je sve snažniji, a nesanica mi nije dozvoljavala da predahnem. Osećaj beše kao da mi nekakav nabildani bilmez izmahuje bejzbolkom nad glavom, ali mi nikako ne prosipa mozak.

„Anastazija Rajić, advokat“, bile su prve reči kojima mi se obratila. „Čula sam za slučaj i pomislila sam da bi vam koristilo da budem vaš pravni zastupnik.“

„Koristilo bi... naravno... samo...“ odgovorih nesigurno.

„Samo?“ posmatrala me je radoznalo.

„Bojim se da ne znam čime bih platio vaše usluge. Otkad sam ovde, poslovi su mi krenuli nizbrdo.“

„Ah, pa nema razloga za sekiraciju, smislićemo već nešto. Ako te oslobodim optužbi, možeš tražiti pozamašno obeštećenje, a potrudicu se da tu budu uračunata i moja potraživanja. Naravno, ne bi trebalo razmišljati o mogućnosti da izgubimo. Tebi ode glava, a meni prihodi.“ Naprasno je prestala da mi persira. Prelazak na *ti* delovao je prikladno situaciji. Nije tu bilo o mnogo čemu da se razmišlja. Dovoljno je bilo setiti se da će mi odbrana one sivke po službenoj dužnosti najverovatnije doneti ne jednu, nego stotinu uzastopnih smrtnih kazni. Bez čitanja potpisah gomilu papira, zatim sedosmo za sto i ona se pronicljivo zagleda u mene. Bila je visprena i brzo me je navodila da joj ispričam i najgolicavije tajne. Tih je dana dolazila svakodnevno. Malo je govorila. Sećam se kako je propitivanjem o Mireli stigla do Dijane i Emilije. Gotovo sam joj ispričao i što nije trebalo.

„Da, o Mireli je reč“, rekao sam tada neoprezno. „Ono što ste naveli desilo se posle jedne neobične večeri. Skupilo se društvo, koje smo činili moja tadašnja cura Dijana, njena prijateljica Emilija, izvesni Dragan i ja. Dosta smo popili te večeri.“ Prosto nisam mogao da se

zaustavim gonjen njenim prodornim pogledom. „Emilija je delovala nadržano. Dragan joj je bio prijatelj, ili bivši momak, nikad to nisam uspeo da razaberem. Imali su neki nakaradan i ne baš sasvim zdrav odnos. Ko zna, možda su čak bili i rođaci.“ Stazija je uglavnom ćutala i značajno klimala glavom, a ja sam pričao, pričao i pričao. „Iako to tada još nisam znao, Mirela me je simpatisala. U stvari, u to vreme sam verovao da je Emilija ona kojoj se dopadam.“

„Po čemu ste to zaključili?“

„Dijana i Emilija su bile prijateljice i obe su bile prilično otkačena stvorenja. Često smo se igrali rečima.“

„Možete li mi te igre malo razjasniti?“

„Zakrbuljena flertovanja, šifrovane poruke, ispipavanja kvaliteta farmerica. Bilo je to... kako bih rekao... uzbudljivo.“

„Vaša devojka je znala za ta flertovanja?“

„Oh, itekako! Smejala se našim igrama, ali koliko ih je zapravo podržavala shvatio sam jedne čudne noći, dok sam vozio Emiliju kući. Dijana je sedela kraj mene, a Emilija pozadi. U početku je ceo događaj delovao naivno. Dijana se ponašala naizgled ljubomorno, Prebacivala je Emiliji flertovanje, a zatim je počela da provocira. Govorila joj je kako samo laprda i da se u stvari i ne usuđuje da me dodirne. Bilo mi je neugodno, ali njeno me je ponašanje uzbuđivalo i onda...“

„Šta se tada dogodilo?“

„Emilija me je obuhvatila otpozadi... Osetio sam njene dlanove na međunožju i... Mislio sam da Dijana ne primećuje šta se događa, da će se Emilija povući... Ne znam ni sam šta sam zamišljao...“

„Nastavite.“

„U jednom trenutku postao sam svestan da je Dijanina šaka položena na Emilijinu. Mislio sam da ću eksplodirati. Dijana je ta koja mi je otkopčala pantalone. Ona me je ukrućenog predala u ruke prijateljici.“

„Nastavite.“

„Onda se nagla unatrag, preko sedišta, i njih dve se stadoše ljubiti. Emilija me je držala. Nepokretno. Toplo. I sve snažnije. Samo tren pre no što bih ejakulirao, stigismo do njene zgrade. Pustila me je bez ikakvog prelaza i izašla iz auta. Njih dve su se hladno pozdravile i nas dvoje smo se odvezli.“

„Kakve ovo ima veze sa devojkom koja je oduzela sebi život?“

„Nisam siguran, ali čini mi se mnogo. To je veče Mirela bila u klubu i pozdravio sam se sa njom, kada mi se Emilija obratila. Dragan je navodno bio zateleban u Mirelu, ali je, eto stidljiv, pa sam zamoljen da je nekako dovedem u naše društvo. Dugo sam se nećkao. Nije mi bilo do provodadžisanja. Znam da je Emilija to mirno prihvatila, ali Dijana nije. Ona je zakuvala celu zavrzlamu. Zadirivala me je, ponižavala. Navodno je ona bila jedina glupača sa kojom mogu da se tucam, da nikom nisam potreban... I tako ... Tako je to počelo.“

„Šta je tačno počelo?“

„Mirelina propast. Doveo sam je u društvo i pili smo. Završili smo u Draganovom stanu. Dijana je podstrekivala Mirelu na slobodno ponašanje, no umesto za Dragana, ova se sve vreme lepila za mene. Najzad je Dijana promenila ploču. Počela je da je nagovara da se mazi sa mnom i najzad se desilo. Dragan se ljubio sa Emilijom, ja sa Mirelom, a Dijana se samozadovoljavala, sedeći u fotelji poput gospodarice. U jednom trenutku Dragan i ja smo se našli po strani, a Dijana i Emilija su mazile Mirelu.“

„Mislite, imale su lezbijski odnos?!

„Da. Mireli je bilo neprijatno, pokušavala je da prekine igru, ali ove dve nisu popuštale. Emilija ju je u jednom trenutku čak i ošamarila.“

„Zašto joj niste pomogli?“

„I dan danas se pitam zašto. Bio sam pijan, uzbuđen. Možda i ravnodušan prema Mirelinim vapajima. Dugo je trajalo i Mirela je plakala. Potom sam je odvezao kući.“

„Kakvog smisla ima ova golicava ispovest?“

„Objašnjavam zašto se Mirela ubila. Bila je patrijarhalno vaspitano devojče. A, i ja sam je više puta grubo odbio.“

„Odbili ste je? Odakle sad to?“

„Oh, nedugo po tom događaju počela je da mi se nabacuje, posebno pošto sam raskinuo sa Dijanom. Veče pre no što je izvršila samoubistvo nazvao sam je lezbejkom.“

„I? Kakve su bile njene reakcije?“

„Kao da sam je udario. Rekla je da je nikad više neću videti.“

Nelagodno se trgoh iz misli i setih se da će joj prvo iskustvo, čim se probudi, biti susret sa mojim poklonom. Nesiguran sam. Kako li će to delovati na nju? Hoće li joj biti drago? Da li će mi reći hvala?

Doduše, brine me uglavnom Stazijina reakcija. Matori će se ionako povinovati njenoj želji kao što je to oduvek i činio. Njen oštri pogled zakriven je kopcima. Izvijeni nos i tanane usnice opominju na žestoku prirodu te žene. Možda je baš to čini egzotičnom i privlačnom. A, koliko je opasna, dobro znam. Kao onda kad me je onako maestralno pročistila od krivice. Pozvan je izvesni Zoran Albijanić.

U sudnicu je sigurnim korakom stupio prozedi gospodin u klasičnom dvorednom odelu, savršeno učvorenne kravate. Visoko uzdignuta čela predstavio se kao akademik, doktor psihijatrije i sudski veštak. Rutinski je odgovarao na isto tako rutinska pitanja, a zatim je monotonim glasom dočekao naizgled smušena Rajićkina pitanja. Doktor je nadugačko i naširoko opisivao eksperimentat kojim je dokazao smrtonosno delovanje frekvencije. Nisam uspeo da ispratim visokoparni rečnik i iznesene pojedinosti, tek sam donekle razaznao da se radi o gomili miševa kojima je puštao svoju kompoziciju, sad već popularno prekrštenu u „frekvencija“. Advokatica ga nije prekidala i njegova nadmenost je svakom rečju sve više rasla, da bi najzad u zablješćućem stakatu doneo naizgled neoborivi zaključak da je njegov rad savršeno postojan, nešto poput kineskog zida. Moja advokatica se spetljala, počela da pretura po papirima, stavljala naočare, zatim ih je skidala i najzad se, gotovo postidjenim tonom, obratila svedoku:

„Po čemu ste zaključili da miševi postaju izbezumljeni?“ pogled joj beše spušten, kao da se snebiva. Naočare se nesigurno držeše navrh nosa, a šake joj behu položene na stolić pred njom

„Uspaničeno su cičali, besciljno su kružili i čak naletali na rešetke svojih kaveza“, doktor odgovori tonom učitelja koji se obraća umušenom detetu.

„Šta ste vi radili u vreme eksperimenta?“ Rajićkin kažiprst je beznadežno pokušavao da dovede naočare u ravnotežu, dok je drugom rukom prevtala po svojoj neurednoj fascikli.

„Je li to neko trik pitanje? Isto što činim tokom svakog opita. Pažljivo sam pratio svaku promenu i zapisivao zaključke.“ Glas svedoka odavao je neizmeran prezir.

„Odakle znate da u miševi cičali?“ Advokaticin pogled se najzad podiže, ali ton joj ostade zbunjen.

„Pa nisam gluv! Zaboga, kako ste vi uopšte diplomirali?“ Prasnu doktor.

„Cičanje i trčanje u krug ipak su podaleko od samoubistva, nije li tako?“ Rajićka se lagano uspravljala i pomalo je podsećala na veliku mačku što budno motri na onu mišju bandu opisanu kao doktorov opit.

„Miševi su mnogo manje senzitivna stvorenja od čoveka“; doktor očitno nije primetio njen preobražaj i dosada u njegovom glasu postade napadna.

„Hoćete da kažete da su miševi manje senzitivni od, recimo, mene ili vas?“ sve uspravnija Rajićka se upiljila u svedokove oči. Nekim čudom naočare joj legoše čvrsto i sigurno na koren nosa.

„Naravno.“

Budala, pomislih, uleće u zamku poput idiota. Rajićka je znala svoj posao.

„I zato nisu pokušali da se ubiju? Dakle, ja bih se ubila da sam bila na njihovom mestu?“

„Verovatno“, najzad je i svedok primetio da nešto nije u redu i iz glasa mu se izgubi podsmeš.

„Dakle, smrtonosna frekvencija kod miševa izaziva uznemirenje. Koliko ste puta ponovili eksperimenat?“ Uloge se promeniše. Advokaticin glas je podsećao na pucanje biča.

„Tri puta. Rezultat je istovetan. Miševi su se svaki put uznemirili.“ Doktorov glas stade podrhtavati.

„A, koliko puta se ubilo senzitivno biće?“ zapita Rajićka trijumfalno.

„Kakvo senzitivno biće? Kao laboratorijske životinje koristimo miševe i hrčke.“ Iskreno govoreći, ni ja nisam mnogo jasnije od svedoka razabirao šta joj je na umu. Doktorove veđe se nabraše u prototip dubokog promišljanja, ali pre no što se oglasio advokatica zadade finalni udarac.

„Vi se niste ubili, iako ste senzitivniji od miševa. Ako ste jasno čuli čak i mišje skičanje, bili ste i sami potpuno izloženi smrtonosnoj frekvenciji. I ne samo da se niste ubili, već ste pažljivo analizirali ponašanje laboratorijskih životinja i zapisivali njihove reakcije.

Oh, da, lukavo je Stazija zamke postavljala. Kad sam pri prvom susretu potpisao sve papire koje mi je poturila, nisam mogao ni pomisliti da se obezbedila za slučaj da budem oslobođen. Sve

odštete uplaćivane su njenoj advokatskoj kancelariji, svi tantijemi od starih ugovora pripadali su njoj, sav novac od moje rasprodate pokretne i nepokretne imovine uplaćivan je na njen žiro račun. Nisam posedovao ništa. Pa opet, to što me je orobila odavno sam joj oprostio. Ali, to joj nije bilo dovoljno. Ne, njoj novac nije mnogo značio. Pobrinula se da mi zatvori puteve. Nigde nisam mogao dobiti posao. Nigde angažman. Nikom nisam trebao, za svakog bejah tek zločinac na sumnjiv način oslobođen optužbi. Glad me je uvek vraćala Anastaziji. Zavisio sam od nje! Ali, kako je samo sredila Dijanu! Kroz glavu mi prolete kako mi je zastao dah kad je moja bivša cura stupila u sudnicu. Dugi i sigurni koraci delovali su poput plesa. Sa svojih sto i osamdeset santimetara nadvisivala je sve prisutne. Delovalo je kao da se njene krupne mačkasto zelene oči spuštaju ka nedostojnoj družini koja se udostojila da je uznemiri, prekidajući je u nekoj boginjama namenjenoj zanimaciji. Uz nipodoštavajući osmeh okrenula se ka meni i mojoj braniteljki. Advokatica ustade i rastreseno poče da pretura po raskupusanoj gomili hartije. Pretrnuh. Nije valjda i ova smetena kao i njena prethodnica? Pogledala je u svedoka i posle preduge pauze ispunjene šuštanjem papira i njenim šmrktanjem najzad se oglasi:

„Možete li nam reći zbog čega ste privođeni na informativni razgovor tridesetog maja prošle godine?“

Dijana je delovala samouvereno.

„Ah, pa to je bio običan nesporazum...“ prezrivo zausti, ali je moja braniteljka prekide.

„Koja vrsta nesporazuma?“ najednom više nije delovala dekoncentrisano.

„Zašto je to važno. Običan razgovor, nisam bila uhapšena...“

Dijana je i dalje bila prepuna sebe.

„Možda bi bilo dobro da odgovorite na pitanje, nije previše teško. Znate, svedoci se zbog toga pozivaju.“ Pouči je ispitivač.

„Zbog remećenja javnog mira“, procedi ova na to mrzovoljno.

„Recite nam nešto detaljnije o tome“, Rajićka je i dalje insistirala na odgovoru i moje mišljenje o njenom nastupu je postajalo sve pozitivnije.

„Galamila sam u nedozvoljeno vreme na javnom mestu“, Dijana je počela da se meškolji i bilo je jasno da je pitanje neugodno.

„Gde ste galamili?“ advokatica se nije zaustavljala. Kao pitbul koji je nanjušio krv.

„U hodniku stambene zgrade“, preko volje izusti Dijana.

„Koje zgrade?“ glas kojim je to izgovoreno bio je ravan, ali možda baš zbog toga i neumoljiv.

„Zar je to važno?“, prasnu Dijana, „Remetila sam kućni red i jedan od stanara je pozvao policiju.“

„Tačno. To se desilo u Jesenjinovoj broj dvadeset i šest na trećem spratu. Lupali ste na vrata stana broj trideset i dva. Šta ste, pritom, vikali i zašto ste potom pomerali žardinjeru sa cvećem?“ Rajićka se uspravila i pretopila se u oličenje trijumfa. Dijana se zgurila, vilica joj je podrhtavala, a pogled joj pade na sopstvene blistavo uglačane salonke. Advokatica je načinila kratku pauzu čime je nivo napetosti doterala do savršenstva. Najednom, kao da je zamahnula sekirom, Rajićka prekide tišinu:

„Pošto ne odgovarate, ja ću pročitati izjavu svedoka datu u policijskoj stanici prvog juna prošle godine. Dakle...“

Advokatica odvoji neke papire iz fascikle na stolu i poče da čita:

„Gospođica je lupala i drala se iz sveg grla. To je probudilo ženu i mene. Vikala je skaredne reči. Pitanje: Kakve su to reči bile? Svedok odgovara: Otvori kurvo hoću da te jebem. Svedok nastavlja: Kad sam pogledao kroz špijunku video sam da je pred komšiničina vrata dovukla žardinjeru i popentrala se na nju kako bi mogla da gleda kroz prozorče iznad vrata. Sve vreme nije prestajala da se dernja. Onda sam pozvao stanicu.“ Advokatica podiže fasciklu sa stola i predade je sutkinji.

„Sve se ovo dešavalo pred vratima pokojne Mirele Matijašević. Iz policijskog zapisnika ćete videti da se to ponavljalo tri noći zaredom, kao i izjave svedoka o tome da oštećena tih dana uopšte nije izlazila iz stana.“

Dijana je lako bila slomljena. Za sudske veštake se pobrinuo Anastazijin ljubavnik. Uvaženi psihijatar lako je pobio sve klimave tvrdnje svojih oponentata, samozvanih eksperata. Da, čovek koji spava pokraj moje precvale gospodarice je dovršio posao oslobađanja. I nije propustio da iznese sumnje u moju psihičku stabilnost. Znam, bio je to samo još jedan ekser zakucan u moj kovčeg, ali nije me to mnogo brinulo.

Lice muškarca je osmehnuto i prisećam se prvog nezvaničnog susreta sa njim. Ležao sam glave položene između Anastazijinih nogu kad začuh otvaranje vrata iza sebe. Ona mi snažno pritisnu glavu, ne dozvoljavajući mi da se okrenem. Nisam se opirao, ionako je poodavno sve bilo po njenom. Ali, ono što mi je tada učinjeno nikad neću zaboraviti. Bio je grub i snažan. Prodor je bio nagao, naneo mi je rascepljujući bol. Uzeo me je kao da sam žena. I to je bilo tek prvi put.

Nebitno.

Na njihove noćne stočice postavljam stvari iz unutrašnjeg džepa, pa lagano otvaram prvi paket. Ježim se prisećajući se trećeg dana po izlaska iz pritvora. Tek tada sam našao vremena da posetim svoju Advokaticu. Na pitanja o plaćanju njenih usluga tek se namrštila, a zatim mi se obratila:

„Za početak bi mogao da mi naspeš čašu brendija iz bifea“, bilo je nečeg zavodljivog u tome glasu. Erotičnog. „Ormarić levo od tebe.“

Cigaretu je držala nehajno među prstima, noge prekrštene, a suknja joj je otkrivala kolena. Njen me je pogled probadao, dok sam se naginjao po piće i čašu.

„Znaš, otkad sam te prvi put videla, poželela sam da te poljubim. Možda bi mogli početi sa iskazivanjem zahvalnosti od toga.“ Glas joj beše tih i sugestivan. Gotovo zapovednički.

„Pa... ne... ne vidim ništa loše u tome“, spetljah se stojeći pokraj nje. Osetio sam toplotu njenog dlana na stražnjici.

„Zaključaj vrata, dušo, i svuci se. Imam nameru dugo da te ljubim. Onako kako to zaslužuješ.“ Ton kojim je to izgovorila nije ostavljao mesta protivljenju.

Uspomene blede, dok postavljam minijaturno pojačalo na sto. Čudo tehnike, samostalno sam ga sklopio. Svaki element je podešen tako da imitira frekvencije „Maršalovih“ EZ cevi. Tata me je naučio mnogo o elektronici. U stvari, vajna advokatica nije baš mnogo toga otkrila. Sve što je znala bilo je namešteno. Dovoljno da zadovolji sud i upakovano tako da ne pobudi sumnju. Na primer, nikad ništa nije saznala za posao mog oca u ERI. Posle rata sve vezano za projekat „Zvuk“ pažljivo je bilo uklonjeno. Sve osim beleški mog oca u slučajno otkrivenoj skrivnici u podrumu, mesec dana pošto je umro. Još je manje znala o tome da joj je Mirela puna tri meseca bila

senka. Ni slutila nije da su mi itekako bile poznate perverzne zanimacije i njene mahinacije kojima od mladih zgodnih ljudi čini seksualne robove. Pojma nije imala da smo znali ama baš sve o njenoj jedinoj pravoj ljubavi, o ovom precvalom pohotniku koji spava pokraj nje. Kako je mogla i pomisliti da su me jedino zanimali *ofshore* računari matorog jarca. Što se tiče doktora Albijanića i njegovih miševa, bila je u pravu, mada nije znala zašto. Nijedan snimak ne može preneti frekvenciju. Funkcioniše samo na jedan način. Direktno sa opreme. Vadim svoju bebicu, sa ljubavlju dohvatam vrat i polažem jagodice na žice. Zovem je Elektra, mada je to samo Ibanezova Les Pol kopija čiju sam elektroniku lično sredio po tatinim beleškama. Sve je u namotajima magneta na gitari, u položaju potencijometra, u naboju elektronskih cevi iz andalog „Maršala“. Matori je bio inženjer, a ERA je bila armijski razvojni program. Trebalo je vremena i eksperimenata. U stvari, igra je počela mnogo pre Stazijinog samodopadljivog ulaska u moju ćeliju. Propustila je da uoči nešto vrlo važno. Dijana i ja nikad nismo raskidali. Verovala je da ju je lako uhvatila u lažima. Oh, kakva glupača je ta pravica bila! Da je samo malo prekopala po dokumentaciji posumnjala bi, ali to joj nije padalo na pamet. Verovala je da je priglupa porno glumičica lagan plen. Kako je mogla slutiti da je Dijana samo birala lakši put? Informatički genije nikome nije trebao, a glumatanje raskošne curice se plaćalo suvim zlatom. Oh, Dijana je imala mnogo vremena između snimanja i ne samo to. Mutni informatički putevi porno produkcije su joj bili dobro poznati. Nije samo Stazija bila neoprezna. Računovođe porno klanova nisu smatrali za potrebno da čuvaju svoje računare pred porno divom. Ni slutili nisu da joj je tren dovoljan da im razbije šifre i skine podatke. Računi, kontakti i što je najvažnije glavni investitori bili su joj itekako znani. A, što je Dijana znala, znao sam i ja. Odavno smo markirali Stazijinog ljubavnika, ali bio je previše oprezan. Previše opasan. Morao sam mu prići, dobiti priliku za uvid u njegove papire. Najzad je došlo vreme buđenja. Udaram F-mol, pa povlačim kontrapunkt. Oči im se otvaraju. Ponavljam još jednom i osmesi im izranjaju na lica. Puštam glas:

„Ustani...“ duboko, u hipnotičkom tonalitetu. „Pokreni se...“ nastavljam, a dvoje ljudi se uspravljaju u sedeći položaj. Volim detalje. Ukus im je viktorijanski. Umesto blistavih žileta ovog sam se

puta potrudio da nabavim starinske briače na preklop sa sedefastim drškama za kojima posežu, dok ja nastavljam sa zapevanjem:

„Ustani... „ osećam da se vibracije pravilno preklapaju. „Nemoj da staneš sad...“ dvoje ljubavnika spokojnim pokretima otvaraju svoje briače i podižu poglede jedno na drugo. Ruke sa sečivima se podižu ka susedovom grlu. Pomalo neočekivano, ali uzbudljivo. Biće ovo zanimljivije nego ono sa Mirelom. Nije ona bila loša, samo se prepala od plana. Morao sam je nekako učutkati. Dok je Dijana izvodila predstavu za komšiluk, ja sam sedeo pokraj nje, tešio sam je i obećavao joj zaštitu od luđakinje pred vratima. Čudno, nije me pitala zašto sam dovukao skalameriju. Isto ovo pojačalo, ista ova gitara. Prihvatila je zdravo za gotovo i prve poteze trzalice. Da li je poverovala da je u pitanju neka nezvanična proba? Nebitno. Potrudio sam se da joj žilet bude nadohvat ruke. Smešila se, dok ga je prevlačila preko zglavka. Očekivao sam šikljanje, ali nije bilo tako. Krv je jednostavno počela da navire, kao kada zaboravite da zavrnete slavinu i voda stane da se preliva preko ivica sudopere. Koliko je samo topline bilo u tom pogledu, dok se sivkasta presvlaka pod njom bojila u crveno. Naravno, Mirela više nikome neće ispričati da je bila zadužena za praćenje dvoje precvalih pohotljivaca. Duže od godinu dana bila im je senka. Poznavala ih je bolje no što su sami sebe znali. I sve vreme im je podmetala tragove. Anastazija je morala stići do mene. Bila je uverena da će se domoći velike love. Sirota baba, naivno je verovala da me je ispratila i zloupotrebila moju zatvoreničku nevolju. Ni sanjala nije da ju je Dijana navukla i da se moja imovina sastoji uglavnom od dugova i neotplaćenih kredita. Smrt će za nju biti oslobođenje. Nikad neće doznati u kolikoj je nevolji. Identitet na tviteru i fejsu nije nikakav problem za skinuti. Oproštajne poruke o ubistvu i samoubistvu iz ljubomore već su se pojavile, novac *offshore* kompanija prebačen je „Ljubljennom Milanu“. Koliko sutra počinjem novi život. Dijana je do sada već odradila transfer.

„Sretan Božić, Dijana“, pomišljam dok dvoje mojih samozvanih gospodara jedno drugom otvaraju arterije. I najzad uspevaju da me obraduju. Arterija se ponaša drugačije nego vena. Ovog puta krv zaista šiklja.

Oh, da – od ovog Božića, pa nadalje, sve će šikljati.

Ponoćna zvona

Izlazim iz razdrndanog autobusa na poslednjoj stanici, pored nekog od boga zaboravljenog i zapuštenog groblja. Objašnjeno mi je da će fešta biti na samoj periferiji grada. Ledeni vazduh me udara u lice. Podižem kragnu kaputa i gledam niz ulicu. Probijam se kroz gustu vejavicu duž čudovišno ruinirane ulice. Teško se orijentišem.

Rečeno mi je da će se proslava odvijati u kući „na samom kraju bulevara, pored groblja“. Kraj sred kojeg sam se našao liči na sve samo ne na bulevar. Magla mi u pramenovima zaklanja vidokrug. Svejedno, treba nastaviti ovim sokakom dok ne stignem do odrednice. Gotovo pola sata od kako sam sišao sa autobusa probijam se kroz nemili okoliš i dok mi se hladnoća zavlači pod ne baš najtopliju odeću, neprestano proveravam adresu na papiriću koji grčevito stežem u promrzloj šaci. Broj kuće koju tražim je jednocifren, a retki čitljivi brojevi na propalim zgradama još uvek su trocifreni. Ulica je pusta, kuće su ruševne i kao da nadaleko ni žive duše nema. Tešim se maštanjem.

Zove se Branka. Ne smem to da zaboravim. Nečim sam stekao njenu naklonost. Zapravo me i ne zanima šta bi to moglo biti. Siromašnom studentu, smotanku po definiciji, to može biti samo od koristi. Starija je, ali ne smeta. Uvek je doterana, našminkana i mirisna. Kosa joj nedeljno menja boju i trenutno je neka varijanta riđe. Lice joj je srololiko i buc masto, a nos kukast kao u ptice grabljivice. Preširoka je u bokovima, ali spreman sam to da previdim. Pripadnost intelektualnoj eliti čini je izuzetno privlačnom. Brucoša poput mene, tek pristiglog u velegrad, tajanstveno društvo poznatih privlači kao svetiljka leptira. Uostalom, ne da mi se da za

novogodišnju noć sedim pred televizorom sa gomilom sebi sličnih jadnika.

Nagli pokret ispred jedne od kuća trza me iz razmišljanja. Guste pahulje zaklanjaju prizor, ali lik što iščezava deluje poput devojčice u svečanoj haljinici. Stresam se nelagodno i pomišljam da je sujeverni strah neviđena glupost pri nevolji u kojoj se nalazim. Sred vejavice, u nepoznatom kraju, nesiguran čak i u to da li me je Branka zavukla iz čiste obesti.

A onda, kad sam već izgubio svaku nadu i poželeo da sednem i smrznem se poput govedine iz friza, u daljini vidim svetla. U mračnom i sve maglovitijem okruženju kroz koji se probijam to je dobrodošla novost. Ubrzavam korak i nedugo potom zastajem pred grandioznom, širom otvorenom kapijom od kovanog gvožđa. Jeza me podilazi od prizora dve grozomorne granitne karakondžule što dežuraju pred ulazom, a sa obe strane dveri prostire se visoka ograda koja se proteže u nedogled.

Zakoračujem kroz kapiju i ulazim u ogromno osvetljeno dvorište. Zastajem čuvši urlanje pasa čuvara, ali mi se čini da dolazi sa bezbedne udaljenosti i toplo se nadam da ne grešim. Valjda su te zveri na lancu. Svetlo, pretpostavljam zbog sve gušće magle, deluje prigušeno i crvenkasto i nikako ne mogu da otkrijem odakle izvire. Kao da samo tlo krvari prkoseći gravitaciji i prosipa grimiznu svetleću tvar prema tmurnome nebu. Krećem uredno raščišćenom stazom i susrećem mrgodne uniformisane čuvare. Njihova sumnjičavost splašnjava čim im pod nos gurnuh pozivnicu. Nepoverljivo me propuštaju ka epicentru događaja koji je označen gomilom parkiranih luksuznih vozila. Polazim ka ogromnom mermernom tremu.

„Dvorac, boga mu poljubim“, pomišljam i prisećam se poziva koji je došao uz molećiv pogled i kako sam odigrao predstavu sažaljenja najbolje što sam umeo. O da. I sopstvenog srca koje je srećno zaigralo zbog neočekivanog interesa za mene.

Prostorija je ogromna, a tavanica se gubi u visini, praktično nevidljiva zbog oskudnog osvetljenja. Skriveni u polutami gosti se pomeraju i moguće je raspoznati tek najbliže likove. Sve stranac do stranca. Niko ne obraća pažnju na mene. Mogao bih biti i komad nameštaja da me basovi ne udaraju ravno u abdomen i podsećaju

da sam živ. U centru prostorije zvanice se izvijaju prateći disk džokejev ritam.

Žene su odevene svečano i deluju privlačno; posebno za nekoga ko nikada, poput mene, nije ni zagrlio, a kamoli poljubio osobu suprotnog pola. Utegnute, doterane, bogato našminkane, razgolićene na pravim mestima. Blistaju kao foto modeli iz Elle magazina. Ekipa iz umetničkih krugova pretpostavljam. Face koje bih mogao da zamislim kao voditeljke sa televizije. Posmatrajući lepoticu zavaljenu u naslonjač primećujem nešto neobično, pa se osvrćem oko sebe. Sav nameštaj u prostoriji je arhaično dizajniran i presvučen nekom neobično bledunjavom kožom. Nije izbeljena, niti izandala. Jednostavno je bledunjava. Viktorijanski šmek drastično odudara od dark metal muzike koja trešti iz zvučnika.

Dok se pitam sa kakve li su zveri odrane te neobične presvlake, zapažam da se jedna od dražesnih gošći zaputila ka meni. Smeši mi se i maše rukom. Koliko god sam samo tren ranije želeo da me neka od tih diva primeti, sad se osećam nelagodno. Stomak mi se grči i malo fali da ne zaždim.

„Što stojiš tu sam k'o pokislo mače? Deluješ k'o idiot, majke mi!“ Za trenutak sam zbunjen, a onda shvatam sa kime razgovaram. Brankica!

Viđao sam je često pri večernjim izlascima. Nije mi bilo najjasnije zašto me pozdravlja, niti kad smo se upoznali. Bila je drugačija. Nekako uzvišena. Obično je izlazila iz skupocenih limuzina u pratnji tajanstvenih tipova ili bi napuštala ekskluzivne restorane u koje nisam smeo ni da zavirim.

A tek društvo što se motalo oko nje! Bila je popularna u najdekadentnijim velegradskim umetničkim krugovima! I onda me je na novogodišnju proslavu pozvala upravo jedna takva osoba. To imponuje. To je stavka koja pribavlja poštovanje u društvu.

Sad je transformisana. Sako i široke pantalone efikasno skrivaju preširoke bokove, a šminka maestralno pokriva njeno gotovo fantomsko bledilo i nedostatke fizionomije. Visoke potpetice apsolutno čarobnih čizmica čine hod vrckavim, a opuštenost se oseća u svakom gestu. Deo je ovoga sveta. Prošavši prvi šok uspevam da odgovorim.

„Pa, nikoga ne poznajem...“ gotovo se kajem što sam progovorio. Zaista ličim na idiota. Spuštam pogled kunući se da ću se pokupiti čim Branka odleprša. To joj ne pada na pamet.

„Popij malo, opustiće te“, tutka mi u ruke litrenjak. Ne shvatam odakle se flaša pojavila, pa je zbunjeno podižem do lica. Hvata mi ruku i nametljivo mi je pritiska ka ustima.

„Ajde, bre, pa nisi valjda devojčica, cugni to.“

Neodlučno podižem flašu, tek da bih licnuo, ali njena ruka me sprečava u pokušaju da prestanem. Gutljaj je mnogo duži nego što sam želeo. Pogrešno skreće i izbija na nos.

„Izgledaš glupavo u tom kaputu. Daj, odneću ga do garderobe.“

Skidam kaput i pružam joj ga pre no što stignem i da razmislim. Najednom shvatam da je u prostoriji prevruće. Vrta mi se u glavi, i najradije bih ostao sam. Međutim, Brankica se vraća.

„Hajde u društvo, da plešeš sa nama“, nasmejana je i deluje zavodljivo. Odmahujem glavom, pokušavam da se izvučem. Zlo mi je, želim da izađem na svež vazduh.

„Ne budi moron“, smeje se i štipa me blago za obraz. To me zbunjuje i dozvoljavam joj da me povede. Probijamo se kroz uskovitanu gomilu. Sve sam nesigurniji na nogama, ali predvodnica postojano napreduje vukući me za sobom. Najednom se zaustavljamo i podižem pogled. Oko mene su četiri devojke. Kose su im ofarbane, rukavi na sakoima nemarno zadignuti i sve tri pomeraju tela u ritmu muzike. Brankica mi ispušta ruku i trudim se da ne delujem zbunjeno. Cure me neko vreme ne konstatuju, a onda se Brankičina ruka naglo pokreće i štipa me za stomak.

„Hajde, pleši sa nama, šta si se ukočio?“

Iznenaduje me takva intimnost, ali nekako i prija.

„Ma, nisam ti ja za ples“, izvlačim se, ali ponovo sam uštinut, ovog puta jače.

Osećam se neprijatno i počinjem da se povlačim. Nečije ruke mi stežu nadlaktice. Shvatam da se nalazim u krugu, opkoljen lepim ženama. Podižem pogled i vidim ih nasmejane. Devojka sa desne strane mi hvata majicu i povlači nagore. Brankičini prsti me grabe razgolićenog i štipanje postaje drugačije, bolnije. Pridružuje se i crnka sa leve strane i obe se trude da im prsti ostave trag. Glasno se smeju. Želeo bih da se pobunim, da im se otmem, ali vrtoglavica je

nesnosna. Susrećem pogled cure koja me je razodenula. Smrtno je ozbiljna. Pruža ruku, uzima me za podbradak i privlači me sebi. Ljubi me, i toplota poljupca pridružuje se sve bezobzirnijoj igri štipanja koju prijateljice ne prekidaju. Ona nevidljiva pušta ruke i obuhvata me oko pojasa. Osećam zatezanje oko struka i tren kasnije neugodno popuštanje. Otkopčava mi pantalone! Istovremeno, poljubac prelazi u nežno grickanje, a prstići štipalice se penju do bradavice. Pantalone spadaju, a zatim slede i gaće. Zahtevni dodiri me izuvaju, teraju da iskoračim. Postajem svestan da sam go. Poljubac prestaje i cura me za trenutak odmerava nipodoštavajuće, a onda spušta ruku tamo gde me nijedna žena još nije dodirnula. Brankica premešta bolni dodir na bradavicu, žestoko uvija i izjednačava bol sa onim kojim suprotnu stranu njena prijateljica već obilato daruje. Osećam čupanje kose i glava mi je naglo iskrenuta. Otvaram oči i susrećem strogi pogled. Teraju me da izvijem vrat do granice pucanja. Ne vidim devojke pred sobom, ali osećam njihove surove dodire. Glavu zabacujem najbolje što mogu i plavooka naređuje.

„Daj jezik“, njeni zubi me grabe.

Bolno iskustvo. Zatim rokada. Brankica preuzima poljubac. Ruke mi zaštitnički polaže na obraze, okreće mi glavu i grubo mi se probija u ždrelo. Preko Brankičinog ramena vidim da gosti na žurci i dalje plešu, a tek nas poneko gotovo nezainteresovano osmatra. Pijanstvo i zbunjenost su me omeli, pa slabo razabiram da se i dalje nalazimo u društvu svih tih otmenih gošći. Okasneli stid me preplavljuje i otimam se. Pobuna zbunjuje društvo. Okrećem se i nalećem na plavooku.

„Vrati mi odeću“, umesto odgovora plavooka nogom podalje odbacuje hrpu mojih stvari.

Podižem glavu i dočekuje me snažan udarac nadlanicom. Povratni zamah prilepljuje žestoku ćušku u istom trenutku kada me otpozadi hvataju za ruke. Okrećem se, ali neko me ponovo udara u lice. Pod složnim šamarima otpor se topi. Kada je šamaranje najzad prestalo, crnka mi se smeši, a zatim mi pruža ruku ka usnama. Zastajem zbunjen i gledam oko sebe. Nasmejano društvo me opkoljava. Ne shvatam šta hoće i time zaslužujem još jednu pljusku. Ruka se vraća na usne i prihvatam. Oblizujem. Ostale cure posmatraju predaju.

Dodir na bradavici razjašnjava vlaženje prsta i shvatam da ne traži od mene ništa više od onoga što joj pripada. Malo bola i posluha. Čupanje za kosu tera me da okrenem glavu i Brankica mi poseže za usnama. Omamljenost usporava reakcije, a napon u slabinama raste. Vrtoglavica, sladostrašće i bol su u savršenoj harmoniji i napetost u preponama postaje neizdrživa.

Prvi ujed gotovo da i ne primećujem omamljen alkoholom, strašću i slatkom patnjom kojom me daruju požudni prsti. Drugi ugriz zadaje crnka. Ne bih ga ni osetio da ne vidim kako mi spušta glavu ka vratu i tren potom me prožima nešto poput uboda. Potom mi Brankica i Plavojka podižu ruke i spuštaju usne na zglavke. Krv im se sliva niz brade. Ne shvatam. Slabost je sve jača i znam da ne potiče od pijanstva. Svršavam, seme prska po crnkinim pantalonama. Telo mi je najednom slobodno. Vrtoglavica nadvladava i padam na kolena. Kao kroz maglu registrujem da su se cure odmakle. Zlo mi je. U vidokrug mi ulaze blistavo uglancane čizme visokih potpetica. Podižem pogled duž svetle suknje strogog kroja i snežno bele košulje. Iz žablje perspektive lice deluje strogo. Pridružuju se i druge gošće. Sve više i više blelih lica. Žena u belom pruža mi ruku. Prihvatam i pomaže mi da ustanem. Opoljen sam desetinama žena koje mirno čekaju. Sekund kasnije prilaze, spuštaju mi usne na vene i arterije, probijaju i ispijaju. Odmiču se i stiže sledeća grupa. Pa sledeća...

Gubim se u dodirima, u milovanjima i štipanju, u prodorima radoznalih prstiju tamo gde se ne sme i nadasve u neprestanom isisavanju snage iz mene. Sve je izmaglica, sve je bol, sve je pohota. Vreme nestaje, realnost nestaje, ja nestajem...

Najednom, polusvestan, shvatam da sam ostao sam. Sve te lepe žene koje su me milovale, ljubile i ispijale nestale su. Podižem pogled. Od slabosti prizor se muti, ali ono što vidim steže mi srce. Sve su i dalje tu, ali ja kao da ne postojim. Čavrljaju, pokreću se u ritmu muzike, pijuckaju svoja pića. Niko ne obraća pažnju na iscedenog голуždravca na sred prostorije. Do tada se nisam osećao poniženim, uostalom nisam ni osećao ništa osim nezaustavljive provale adrenalina i strasti. Stid me naglo obuzima i počinjem da cmizdrim. Tren kasnije već ridam i to privlači pažnju najbliže lepotice. Kreće ka meni, visoka, skladnih pokreta, sva u oblinama. Zahvalan

sam na pažnji koju mi poklanja. Lagano pruža ruku ka meni i grabi me za uvo. Povlači me za sobom. Gomila se razmiče pred njom, neko otvara vrata. Nesposoban sam da ustanem i vučem se za njom sve dok me ne izvuče pred kuću, onako golog. Vrata se zatvaraju.

Urlanje pasa čuvara jasno dopire do mene, ali odnekud znam da to nisu psi. Urlanje dolazi iz nekih zaboravljenih vremena, iz drevnih legendi. Iako je mnogo hladno, ne osećam zimu. Ne razumem. Meteorolozi su za noćas najavili minus dvadeset. Čuvari koji su me pri dolasku zaustavili naglo izranjaju iz magle. Razabiram odakle potiče crvenkasta svetlost koja me je zbunjivala. Magla! Svetluca crvenkastom fluorescencijom i osvetljava nestvarni prizor. Čuvari se naginju nad mene sa vidnim poštovanjem. Pomažu mi da ustanem i njihove snažne ruke me podupiru dok koračamo preko dvorišta ka kapiji. Stižemo, ispuštaju me i bez njihovog pouzdanog zagrljaja padam u sneg. Više osećam nego što vidim da mi neko prilazi. Ta prokleta magla! Sasvim neočekivano, kopni i nestaje, a okolina postaje prepoznatljiva. Ugledah devojčicu od nekih trinaest, četrnaest godina, u letnjoj haljinici sa cvetnim uzorkom, kako mi prilazi preko snežnog nanosa. Tanana je i bledunjava, a oči joj imaju crvenkasti odbljesak. Iako mi prilazi preko dubokog snega, ne ostavlja tragove za sobom.

„Dobrodošao“, progovara tiho.

„Ko si ti?“ odnekud mi je poznata, ali ne mogu da razaberem odakle.

„Ana“, kaže ona jednostavno. Imam hiljadu pitanja i ne znam odakle bih počeo.

„Izvini...“ počinjem, ali ona me prekida.

„Ne brini, naći ćemo ti nešto da odeneš. Svi smo mi ovamo stigli goli i nevini“, kaže ravnodušno.

„Vi? Ko ste vi?“ svaka njena reč proizvodi nove nedoumice.

„Robovi, baš kao i ti“, najednom shvatam da joj se usne ne pomeraju.

„Čiji robovi?“ ništa mi pametnije ne pada na pamet.

„Vlastele. Upoznao si ih.“ Nekako sam upravo takav odgovor i očekivao.

„Žene u dvorcu?“ pitam tek da potvrdim svoje strahove.

„Svi smo mi ovde stigli kao posluženje za gozbu. I svi ćemo doveka biti njihovi robovi.“

„Šta... Šta će se sada desiti?“ ne mogu da prestanem sa zapitkivanjem.

„Boleće te. Patićeš dan-dva, a onda ćeš postati jedan od nas.“ Curica se gotovo nasmešila. Dobrodošla promena na kamenom licu.

„A, onda?“ pitam iako znam.

„Pridružićeš se čoporu i lovićeš po sirotinjskim četvrtima. Ili ćeš na lancu čuvati Zamak. Ili ćeš poslužiti kao zabava za gospodare. Zavisiti.“

Jeza me prožima od mirnoće njenog glasa.

„O, sranje...“ spoznajem najednom poreklo kože kojom je presvučen nameštaj unutar zamka. Kao da vidim hajku i sebe kako jurim kroz šumu i panično osluškujem sve bliži lavež za sobom.

„A sad, dođi“, pruža mi ruku. Prihvatam. Polazimo duž ulice kojom sam stigao, ali, iako je i dalje pusta, više ne deluje zapušteno. Oko nas su uredno okrečene nabijenice, osvetljenih prozora. Osvrćem se i vidim da iza mene više nije vila iz koje sam izbačen. Na njenom mestu nalaze se grudobrani, stražare i tanane kule. Prizor kao iz bajki. Idućeg trenutka mučnina me žestoko napada i nagon za povraćanjem postaje nepodnošljiv.

„Ne brini, proći će“, čujem u glavi nepostojeći glas mlađanog vodiča. Teškim koracima postojano napredujem i um mi se razbistrava. Prolaznika nema.

Tren kasnije zvona oglašavaju da je nova godina najzad stigla.

Drugačija no ikada.

NEŠTO DIŠE U MOJOJ TORTI

Autori

ANDREA BASKIN
BORIS MIŠIĆ
GORAN SEGEDINAC
IGOR IVANIŠEVIĆ
IVICA MILARIĆ
MILKA KNEŽEVIĆ IVAŠKOVIĆ
RADOSLAV SLAVNIĆ
SAŠA ROBNIK
STEVAN ŠARČEVIĆ

Lektor-korektor
ANDREA BASKIN

Dizajn naslovne stranice
RADOSLAV SLAVNIĆ

Tehnički urednik
GORAN SEGEDINAC